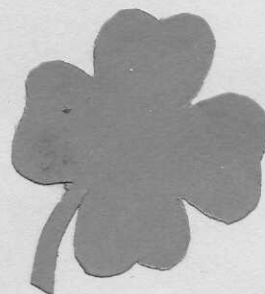
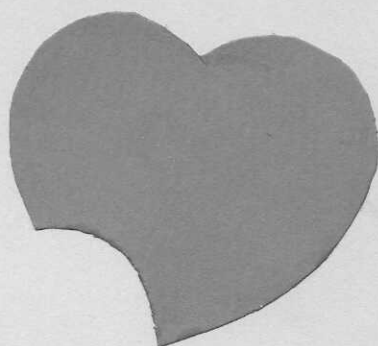

Sorscsapás:

Irtá:

Anatole Hongrois
Anatole Hongrois
Mindszent.

WWW.szhaz.hu/irodalmiradio/farkasa.shtml
T: 00-49-152-059-464-18
00-49-152-059-375-32

anatolehongrois@yahoo.fr
anatole_hongrois@hotmail.de

Előszó.

Ez a történet megtörtént esetet dolgoz fel, édesapám emlékére írtam, édesanyámtól elvált s így második felesége életét dolgoztam fel.

A kislány, aki szüleivel Bécsből kerülnek Magyarországra egy cirkusz tagja ként, míg az apa biciskával faragja az élő lovat mert nem bírja vinni a hatalmas háló szekeret.

Majd a kislányt eladják tizenegy évesen feleségnek, onnan megszökik, és egy árvaházban éldegél addig amíg ki nem viszi egy házaspár aki megmentette amikor megszökött a leendő férjéről.

Kitűnő tanuló, gyermekorvosnő lesz, megismerkedik egy Ghánai férfival aki elcsalja szabadságra s eladja emberkereskedőknek a csodálatos szépségű Editet aki szépségkirálynő címet nyer Olaszországban.

Hazaér egy Svájci férfival aki megmenti Szomáliában, egymásba szeretnek, de a férfi kint meghal egy balesetben s így szinte megőrül, pár évre nevelt apja és anyja is meghal, egyedül marad, de közben kiderül, nagynéje grófnő és nagyapja is, hatalmas vagyont örököl mert az édesanyja aki állítólag eladta meghal, de az élete további tragédiákból áll.

Egy kislány meghal a kezei közt s egy mondat kíséri örökké amit a kisgyermek mondott neki a halála előtt, nem tudja tovább vállalni az orvosi hivatást, elmegy segédmunkásnak egy lenderfonó Vállalethez a cérnázó üzembe, s itt vegetál.

Alkoholista lesz, kigyógyul egy időre, szabadságra megy, hogy egy utolsó lehetőséget adjon magának az újra életre való feltámadásra.

Hamburgba megy, úgy látszik az élete megváltozik, de valami megzavarja, s így újra a régi élete kerül előtérbe, de azért büszke már magára, hiszen a SORSCSAPÁS már nem tud mit kezdeni vele, a halált nem tudja legyőzni s így ő nevet utoljára, megérte?

Anatole Hongrois
Schriftsteller

Szakadt a hó, a cirkuszi lakókocsiból bámultam kifelé a behavított tájra, nagyon emlékeztem erre az útra, igaz hát éves forma voltam, míg *őcsém* hát, de sohasem kopott vagy szürkült ez az emlék.

A lovak nagyon fáradtak voltak már, de haladni kellett mert az időn kívül az éhség is sürgette a több kocsiból álló kis karavánt.

Elálmosodtam, bátyám már aludt, pedig még dél sem volt, a lakókocsi ablaka alatt lévő ágyra csak elborultam s már aludtam is.

Hangos kiabálásra ébredtem, bátyám már az ablak előtt ült az ágyamon és vigyorgott hangosan.

Feltápászkodtam és kilestem a koszos üvegen, megijedtem.

Apa verte a lovunkat mert feküdt az úton a mages hóban, nem bírta már húzni a nehéz lakókocsit, s ezért összeesett.

Apa a nagy és vastag husángal ütötte a lovunkat ahol érte, így a fejét meg a hasát s borzalmasan káromkodott.

Anya hirtelen odarohant és egy darab kenyeret nyújtott át apának, s ekkor apa ráordított anyára, hogy hagyja békén, de azért elfogadta a kenyeret.

Apa ekkor a zsebébe nyúlt, a kabátjának a belsejébe és egy lapos pálinkás üveget vett elő, a kenyeret meglocsolta és a ló szája elé tette.

A lovunk elkezdte nyalogatni majd a szájába vette és forgatta a nyelvvel ami nagyon vicces volt, igaz sirni akartam mert, hogy apa verte szegény lovunkat de ahogy elkezdte a pálinkás kenyeret forgatni a barna Zsuzsa lovunk vidám lettem.

Hirtelen elkezdett tápászkodni a Zsuzsa lovunk, sokszor kicsuszott a lába maga alól mert nagyon csúszott a hó de azért végre felállt, tapsolni kezdtem örömben, *őcsém* utálatosan nézett rám.

Elindultunk újra, a karaván követett bennünket, igaz nem az első sorban voltunk de ha valami baj volt mindenki bevárta a másikat.

Közben a hóesés is megszűnt, a nap próbálkozott kisütni de nem nagyon akart a sok felhőn keresztül törni.

Ekkor nagyon hideg lett, amugy is bevoltunk bugyolálva sok ruhával, így én vettem fel sok kopott rongyot anyától, *őcsém*, István meg apa gönceivel melegítette magát, de most fázósan bujtunk össze a lószőr takaró alatt.

A kocsi mozgásától újra elaludtunk, megint hangos kiabálásra ébredtünk, hirtelen felültünk és megint apa káromkodott, a lovunk újra a hóban feküdt, mozdulatlan volt, a hatalmas husángal verte a Zsuzsit.

A lovunk nem mozdult, néha pislanott egyet de a verést nem is érezte, s ekkor apa előrántotta a nagy kését és elkezdte szegény Zsuzsit darabolni, a hús darabokat az ott téblábelő kutyáknak dobta.

A lovunk meg sem rebbent, elkezdtem sirni, nagyon szerettem a Zsuzsit, apát most utáltam, igaz nem is volt hozzám sohasem jó, mindig kiabált,

főleg anyára és énrám, bátyámra nem nézett, de nem is piszkálta. István ^{őcsém} nevetett, kiabálta ő is, apa jól teszi, az a rohadt dög miért nem huzza a kocsit.

Rákiáltottam, sirva, könnyeimen keresztül ami az arcomon végigfolyva a nyakamon áztatta anya vastag pulóverjét.

-- Szegény Zsuzsi, éhes és gyenge, azért nem tudja húzni a kocsit, nem sajnálod.-- ^{őcsém} vigyorogva nézett rám, röhögve válaszolt.

-- Nem sajnálom, a lónak az a dög, hogy ha azt parancsolják neki vigye a kocsit akkó vigye.-- És jelentőségteljesen nézett rám, de úgy, hogy megijedtem tőle mint apától szoktam.

A Zsuzsi teste gözölgött a sok kivágott hústól, s ekkor odaballagott Feri bácsi hozzá, lassan.

Ami igaz az igaz, Feri bácsi egy hatalmas ember volt, kétszer akkora mint apa és jóval kövérebb is, míg apa nagyon vékony és sovány ember volt.

Feri bácsi lassan apához lépett és adott neki egy akkora pofont, hogy megemelkedett a havas útról és hanvatt esett de jó messzire, sohasem láttam ilyet, egy pofontól szalad hátrafelé majd megemelkedik és hanvatt esik, felugrott és Feribácsi felé szaladt, ordította.

-- Megütöttél te piszok.-- Feri bácsi nem szólt egy szót sem, ő ismegindult apa felé s amikor odaért megemelte apát a mellénél fogva és egyszerűen eldobta.

Apa bele akarta rugni de nem sikerült, keze-lába járt de nem érte el Feri bácsit, nagyon muris volt, de István ^{őcsém} ordított a lakókocsiban.

-- Engedd el az apámat te kurafi, mit gondolsz, neked lehet ezt tenni, te szemét.-- Laposan rápislanottam a dühöngő ^{őcsémre}, a lelkem mosolygott, és csak egyet akartam látni apát ahogy ő is fekszik a hóban és kegyelemért pislog mert beszélni már nem tud.

Apa kezdett feltápáskodni, Feri bácsi odaért hozzá és belerugott a hasába, apa visszacsuszott a hóba, ekkor Feri bácsi a hátába rugott egy nagvot amitől apa felordított és mozdulatlan maradt.

Anya ekkor rohant Feribácsihoz és könyörgött.

-- Ne bánts, eleget kapott már, megölöd.-- Feribácsi újra megemelte a lábát de nem rugott bel, a levegőbe maradt egy picit ideig, majd lassan apa mellé eresztette hatalmas csizmás lábát.

Nagyon gyengéden nézett anyára s így szólt csendesesen, hogy a nagy kört alakító emberek ne hallják.

-- Tudod nagyon jól hányszor megvert ^{teged} állandóan részeg, a lovato ~~kat~~ fel-darabolta amit én adtam ajándékba, éheztetek mert megivott mindent, a lányodat is megakarta erőszakolni, pedig gverek, a fiadat úgy nevelte mint ahogy ő él, elég, és amiről nem is tudsz mert fájt elmondani de, most elmondom, nagyon jól tudod, te az én menyasszonyom voltál de szemet vetett rád és csalárd módon elrabolt tőlem a sima és csúszós mo-

dorával, leitatott, felcsinált és teherbe estél, így már a kötelék végett nem tudtad ott hagyni, a lényeg, anyádékat lefizette s így ellem jött mindenki, s ami a lényeg, anyádat megverte mert rájött szégyen igaz később, hogy egy gazember s szólni akart neked, de nem mert, nekem elmondta s emlékezzél vissza négy évre, akkor megígértem neki, ha még egyszer megver akkor megölöm, s itt volt az alkalom, ismerem, s láttam amikor a lovamat elkezdte darabolni utána te következtél volna, de rendben, nem ölöm meg, de az utolsó ami rosszat tett veletek, nincs tovább kegyelem.-- Feri bácsi megfordult és elindult, de azért visszafordította a fejét és leköpte apát, anya letérdelt és apa fejét megemelte, pislogott nagyokat apa.

Két ember megfogta apát és behozták a kocsiba, lefektették, nem volt benne semmi erő, nem is tudott nyögni, és az érdekes, nem éreztem semmi féle szánalmat vagy szeretetet apa végett, és ami őszintén előjött belőlem, Feri bácsit nagyon szerettem, enni adott amikor nem volt otthon ^{amikor} s apa a kocsmában volt, és sokat beszélgetett vele na meg tanított a kötélen való egyensúlyra.

Feri bácsi volt a cirkusznak a vezetője, mindenki szerette, csak apa átkozta mindig, pedig állandóan hordta nekünk az ennivalót, pénzt adott sokszor de azt apa mindig elvette anyától, sajnos anya nem tudott hazudni s amikor pénzt kért anya letagadta, de apa hozzá lépett és lehúztatta a bugyiját mert oda rejtette el mindig, máshol apa mindig megtalálta, s amikor apa kezében volt a pénz anyát megverte mert nem adta neki oda azonnal amikor kérte.

Apa nagyon csendben volt, Feri bácsi adott egy lovat, befogták a kocsi elé és már indult is a társaság tovább.

Anya a kocsiban volt, apa mellett ült, ekkor kérdeztem meg tőle, hova is megyünk állandóan, anya szeme könnybe lábadt de azért válaszolt. -- Tudod kislányom, Editkém, mi cirkuszosok vagyunk és állandóan mennünk kell, most Magyarországra megyünk, a határra érünk mindjárt, Bécsből jöttünk el, mi ott éltünk de most jön a háború s ezért az emberek nem járnak cirkuszba, hátha a magyarok még járnak.-- Szomorúan fordította el a fejét, könnyes volt a szeme, nem tudom miért, talán sajnálta apát, ki tudja.

Átértünk a magyarokhoz, de itt még rosszabb volt a helyzet, itt valóban éhezünk, sajnos Feri bácsi már nem hozott annyi ennivalót mint valamikor, lefogyott ő is nagyon.

Apa megbénult, beszélni sem tudott, és ami nagyon meglepett, sokat sírt hangtalanul, a nézése nem volt többé kemény és félelmetes, ellenkezőleg, valami gyengédség szerű vagy mit is tudom én mi, de sajnálni valóan nézett ránk.

Gyórból tovább kellett indulnunk mert nem engedték meg a hosszabb ideig való ott tartzkodást, így tovább mentünk az ország belseje felé.

Nem tudom hol is jártunk, az ország mely szegletében, de anyu egyszer azt mondta . menjünk át a Kati nénihez és maradjunk ott addig amíg nem szól, mert apa mosz alszik és ne zavarjuk a hangos játékunkal. Át is mentünk, ez volt délkörül s csak este jött anyu értünk, apa nem volt sehol, meg sem kérdeztük hol van, sőt, egy kicsit örültünk is neki, hogy nincs ott mert már nagyon bűdös volt.

Nyár közepe volt, Sztalinvárosban voltunk ahol a nagy sátort felállították Feri bácsiék, nem szerettem ott lenni mert állandóan csak útban voltam, szinte mindenki ideges volt, hányan lesznek, lessz-e anynyi pénz, hogy tovább tudjunk menni és az állatoknak tudnak-e venni ennivalót.

Egyszer amikor újra vonultunk megkérdeztem anyát, hogy apa nem jön velünk mert biztosan már kiszellődzött a bűztől és már lehetne visszahozni a lakókocsiba.

Anya nagyon komolyan nézett rám és így válaszolt.

-- Apa nem jön haza már soha többé, tudod kislányom meghalt, felment az égbe.-- Elhallgatott, szomorúan nézett rám, ijedten kérdeztem.

-- Ugye anya nem zavarják le onnan ha részeg lessz, mert akkor bajban leszünk, biztosan mérges lessz és nagyon megver tégedet.-- Anya megfogta a kezemet, majd magához húzott és belepuszilt hosszú ^{feléte} hajamba, magabiztosan válaszolt.

-- Nem kell félned, ahol most apa van ott annyit ihat amennyit akar, sohasem lessz részeg, és nem fog bántani mert a Jézuska nem engedi el magától.-- Megnyugodtam, szorosabban húzódtam anyához és egy nagyon jólesső érzés kerített a hatamába, talán a nyugodt szeretet.

És a vándorlás nem akart véget érni, majdnem két évig éltünk állandó pakolásban, menésben.

Eljutottunk Szegedre, a második világháborút itt vészeltük át, rengeteget éhezünk, a kis cirkusz szünetelt egy ideig, három barátunkat elvittek a németek mert zsidó származásukak voltak, majd a háború végén, elvittek öt barátunkat mert sváb származásukak voltak, ki is érti ezt, az is baj ha zsidó az is ha német.

Sőt, az is baj ha gyanusan más országból jöttünk, így állandóan jelentkezünk kellett a rendőrségen mert, hogy Bécsből jöttünk el.

A drága SZOCIALIZMUS, az erőszakot követték, sokszor megverték anyát mer rá fogták, hogy kémkedik a kapitalizmusnak.

Egy néni fogadott be bennünket Petőfi telepen, nagyon szerettem itt lenni mert egy nagy mezőre nézett a ház egyetlen ablaka s amikor kiléptünk az utcára a másik felén már a végtelen határ volt.

Egyik nap anya amikor hazajött nagyon örült, egy átmeneti lakást kaptunk a Honvéd téren az első emeleten, másnap már költözhetünk is.

Fájó szívvél búcsúztunk Panni nénitől aki nagyon megszeretett bennün-

ket, főleg anyut, mindig azt mondta, hasonlít nagyon a lányára akit az oroszok megerőszakoltak és belehalt.

Igaz nem nagyon tudtam mit is mond a néni de azért meggyűlöltem nagyon az oroszokat, hiszen sokat meséltek rolluk de titokban mert ha valaki megtudta volna azonnal hazaárulásért elvitték volna Szibériába.

Itt mesélte a szomszéd bácsi is, hogy az orvostudományi Egyetemen volt tanár és amikor bejöttek az oroszok a fal mellé állították őket géppisztollyal s őket kirántották a sorból és végig kellett vinnie a büdös rusz-
kikat az épületben, s amikor meglátták a sok emberi maradványt, embriókat az üvegben felbontották s a benne lévő folyadékot-alkoholt MEGITTÁK az üvegből.

Szegény Imre bácsi, utálattal rázkodott össze, de azért megpuszilt amikor elbúcsúztunk tőle, s ahogy láttam bizony egy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában, észrevétlenül törölte ki.

Beköltöztünk a hatalmas volt kaszárnnyába, az első emeletre, anya nem szeretete mert fájt a lába nagyon s így nem tudott mászkálni le a pincébe, a boltba, és az ügyeit intézni.

Beíratott anya az iskolába, a Hunyadi utcaiba, a volt Szentháromság utcában ami a kommunizmus végett átalakult, de azért úgy ismerték, hogy Gyakorló iskola, vagy tanárképző főiskola.

Nagyon jól tanultam, de a barátkozás terén bizony nem volt bennem bátorság, valahogy a magányt a magaménak éreztem s ha valaki közeledett hozzám azonnal egy pánik szerű érzés kerített a hatalmába s úgy éreztem, hogy meg akar folytatni a szabadságomban.

Igy azután békén hagytak, de azért a csúfolódásuk fájt, nem akartam erről tudomást szerezni külsőleg, de lelkiileg mély sebeket szántott. Anyám kimaradozott, felszedett egy férfit akit állítólag nagyon megszeretett, nekünk nem mondott erről semmit sem, de egy pár alkalommal akaratunk ellenére kihalgattuk a beszélgetésüket *ócsémme*, a férfi csak azért volt anyával mert pénzelt.

Ekkor kitört az 56-os forradalom, iszonyú zűrzavar volt, anya nem engedett iskolába bennünket, így az eseményeket nem is tudtuk követni, csak azt hallottuk, hogy az oroszok leverték a forradalmat.

Egy kis idő múlva újra iskola kezdés lett, a politikai változásokról nem vettünk észre semmit sem, igaz velünk gyerekekkel nem foglalkoztak.

Lassan újra visszaállt minden a szokott életre, iskola, anya a férfival szinte állandóan veszekedett, állítólag más nőkkel is lefeküdt.

Anya minden nap sirt, úgy nézett ki mint amikor apa nagyon sok alkalommal megverte, csak itt nem látszott az ütések nyomai, a lélekben más nyomok lettek ejtve.

Egyik nap megjelent anyánál egy cigány férfi, halkan beszélgettek a konyhában s így nem sokat hallottunk mit is pusmognak, egyszer anya bejött a

szobába s megkért, hogy menjek ki a konyhába mert megakar ismerni egy bácsi.

Nem volt nagy kedvem, a leckémet még nem fejeztem be és a történelem tanár bácsitól nagyon féltünk mert mindig kiabált, s ha valaki a leckéjét nem csinálta meg kapott egy pár pofont.

De anya becsukta a füzetemet és megemelt hangján rámripakodott.

-- Azonnal gyere ki, nem mondom kétszer.-- Felkeltem az asztal mellől és elindultam anya után aki közben lassan az ajtó felé lépdelt.

Amikor beléptem a konyhába a cigány férfi úgy rám nézett, hogy megijedtem, úgy vizslatott mint akit levágni készülnek mert gyenge a húsa.

Nem mertem az ajtónál tovább menni, zavartan morzsolgattam egyik ujjamat a másikkal, a felső ajkamat kicsit lenyomkodtam a fogaimmal s így harapdáltam, féltem, s ekkor pisilnem kellett, de nem mertem megmukkanni.

Anya mosolygott, leült az asztalhoz a cigány ember mellé, intett nekem is hogy üljek le, lassan elindultam és a cigány férfi vizslató szeme nem tévesztve mentem a hokedlihez, lültem, szembe kerültem a roma emberrel.

Lopva néztem rá, sebhelyes volt az arca, talán himlős vagy fertőzés végett, csunya sárgás fogai szinte kibökték a vastag szája szélét.

Szinte fekete volt a bőre, fekete haja zsirósan állt egybe, és ami nagyon nem tetszett, a szaga.

Nagyon kínos csend volt, anya bazsajgott mint akinek egy jó vicc jutott az eszébe, fészkelődtem, fel akartam állni de anya szigorúan nézett rám.

S ekkor megszólalt kedves mézes-mázos hangján, szinte alig ismertem rá.

-- Kislányom, ez a bácsi Mindszentről jött, ő az ottani romák vajdája, egy nagyon szép helyen lakik, az Aranyosszékbén, tudod, ez egy olyan hely ahol boldogok az emberek, megbeszéltük ezzel a bácsival, hogy segít nekünk, így te is segítesz neki, tudod, takarítani, főzni, meg amit kell, iskolába nem kell járnod ha nem akarsz, ha akarsz akkor természetesen elenged ha úgy akarja, most pedig szedd össze a cuccodat mert indulunk együtt.-- Ledöbbsentem, remegve szólaltam meg.

-- Anya, ezt nem teheti velem, iskolába járok, tizenegy éves vagyok, tanulni akarok, itt jól érzem magamat, nem akarok elmenni, ugye nem visz el másik helyre.-- Éreztem, semmi értelme az akadémikuskodásomnak, úgy éreztem magamat mint akinek el akarják venni a kezét vagy a lábát.

Anya kedvesen mosolygott rám, néha ránézett a cigány vajdára s újra rám, még kedvesebben szólalt meg amitől végigfutott a hátamon a hideg.

-- Kislányom, Editkém, csak egy ideig leszel ott, hidd el nagyon jól fogod magadat érezni, mindenki a te parancsaidat fogja lesni, ne felejsd el, a vajda melletted áll, hiszen nincs nálla hatalmasabb ember ahol leszel, és én is ott fogok lenni veled elég sokat.-- Megakarta simogatni a fejem de én elhúzódtam, anya nagyon csúnyán nézett rám, majd folytatta tovább mint ha mi sem történt volna.

-- Most pedig, menjél be a szobába és készüljél, itt az van amit én akarok, a szobába én adok ennivalót s nem te, mozgás.-- Felkeltem az asztaltól, lesütöttem a szememet, egyszerűen nem bírtam az útálattól anyámra és a romára nézni, remegtem, iszonyú bánatot és menekülési ösztönt éreztem.

Nem tehettem mást, bementem a szobába és a két darab bugyimat, a térdzoknimat, a kitérdelt mackónadrágomat, és két kinyúlt pulóveremet belecsoomagoltam kék csomagoló papirba, átkötöttem madzaggal és már mentem is kifelé a konyhába.

Anyán már a kabát volt, igaz április eleje volt de azért még igencsak hűvös volt, lopva ránéztem a romára majd anyára, mosolyogtak.

A szegről levettem kopott kockás téli kabátomat, piros sálamat a nyakamba terítettem, és felvettem a meleget adó kabátot.

Kiléptünk a folyosóra, anya bezárta az ajtót, megindultunk a kockás, kirakott pöttyös, szürke kövön a lépcső lejáróhoz, éreztem, soha nem jövök ide vissza.

A honvéd térről elgyalogoltunk a nagyállomásra, villamosra nem szálltunk fel pedig ötven fillér volt csak, de azért megvették a fecske cigarettát 3.70 forintért, és vigyorogva pöfékelt anyu a cigány férfival míg én hátul kullogtam a kék csomagoló papirba csomagolt cuccaimmal.

Azon törtem a fejemet, bátyámat hova tette anyu, hogy nem láttam már egy hete, amikor kérdeztem az volt a válasz, hogy jó helyen van, ez kicsit idegessé tett, igaz nem nagyon szerettem a bátyámat mert nagyon sokszor megvert, iskolába nem járt, nagyon durva volt, emlékszem, egyszer megfogott egy aranyos kis cicát, cirmost, simogatta és hirtelen megfogta a nyakát és a farkát és szétrántotta, azonnal meghalt a kiscica, majd a földhöz vágta, ráakart lépni de én odarohantam hozzá és hanyatt löttem, felkaptam a kiscica halott testét és elszaladtam vele, bátyám hangosan röhögött amit azóta is állandóan hallok.

A kiscicát eltemettem a házunknál, az ablakunk alatti kicsi kertbe, apró ágakból egy keresztet csináltam és az ott lévő parkból kéknefelejcsot raktam rá, sirtam sokáig a sirja felett.

Nagyon hamar az állomásra értünk, most újra rámjött a pisilhatnék, így amikor megvette a roma a jegyeket és felmentünk az emeletre bementem a női WC-be, anya velem jött.

Felszáltunk a vonatra, Vásárhelyen le kellett szállnunk mert másik sinen ment tovább a vonat, majd két órát vártunk mikorra újra vonaton ültünk. Anya elővette a rumos üveget amit a restiben vettek a romával Vásárhelyen és kortyolgatni kezdték a féliteres üveget.

Mindszentre értünk, nagyon jó kedvük volt kísérőjeimnek, az üres üveget a vonaton hagyták, hogy a takarítóknak is maradjon valami haszon.

Az állomáson még egy pár cigány csatlakozott hozzánk, úgy vettem észre

hogy már vártak bennünket, engemet kiemelt figyelemmel nézegettek mint ha egy vásárban lennénk s én lennék az eladó borjú.

Szégyeltem magamat a mustra végett, a kék csomagoló papirba göngvölt cuccaimat a madzagjánál fogva hol a bal, hol a jobb kezembe pakoltam idegességemben.

Elindultunk a sineken át, az állomás előtti utcába mentünk be, majd egy kövesútra értünk, onnan befordultunk két hatalmas kupac szemét között egy útra, pár méter után egy tó szerű volt, valami téglá szerű-formájúak voltak felrakva gúla alakba, olvatom már ilvenről, vályágnak hívják ha jól emlékszek rá.

Elhaladtunk ez mellett is és mentünk tovább, ekkor már láttam a házakat ha annak lehet nevezni, egy gémes kút mellett haladtunk el, és onnan a harmadik háznál megálltunk, nádtetős, kívülről kopott fehér fal, de ahol nem volt ott lehetett látni mintha földből lenne a fala, meglepődtem, otthon Szegeden vörös volt a téglá mig itt nem is volt látható téglá.

A roma odajött hozzám, közben kijöttek a házakból, kíváncsian néztek bennünket, a cigány hirtelen lehajolt és felkapott, ekkor hangos nevetés és kiálltozás lett, a cigány beszaladt velem a házba, ott adott egy pusztát és letett, s ekkor szólt hozzám először.

-- Isten hozott itthon, itt minden a tiéd, remélem jól fogod magadat érezni.-- Nem mertem ránézni, így a szavait sem tudtam felfogni, egyet éreztem, veszélyt, de nem azéletem, más, nem tudtam megmagyarázni.

A roma kiment a kis szobából, körbenéztem, az ajtó mellett egy kemence, földes volt a kis szoba, másik helyiség nem volt, igaz az ölébe amikor berohant velem egy konyha szerű volt, most lassan megindultam a szoba közepéről a konyhába ahol bejöttem.

A menyezetről egy szál droton viharlámpa logott le a nagy gerendáról egy fából eszkábált asztal fölé.

Lassan az ajtónak nevezett bejárathoz settenkedtem, kilestem a réseken, két roma férfi volt az ajtó előtt, a földön ültek, beszéltek valami nyelven amit nem értettem.

Kinyitottam az ajtót, kiléptem rajta, a két cigány felkelt a földről és megfogták a könyökömet jobbról és balról s rámszóltak.

-- Nem jöhetsz ki a házból, a vajda megtiltotta, majd jön várd meg,-- És erősebben megfogva a könyökömet szinte megfordítottak és benyomtak a szobába, elkezdtem sirni, tehát rab vagyok.

A sirásom mindig erősebb és erősebb lett, anyu nem volt sehol sem, és semmit nem értettem, miért hagvott magamra.

Besötétedett, sokáig álltam a bejáratnál, de pár óra múlva már fájt a lábam s ezért leültem a szobában lévő ágynak nevezett kanapéra.

Nem tudtam elaludni, a szívem borzalmasan dobogott, kalapált, nem tudtam mi is vár rám, nagyon hiányzott anya, nem tudtam mi történt vele, miért nem jelentkezik.

Végre nyílt az ajtónak nevezett bejárat, valaki bejött, hirtelen fény villant, a kemence padkáján lévő petróleum lámpát meggyújtotta valaki, a fény szétszaladt, nagyon picire kinyitottam a szememet, a roma férfi volt ott.

Visszatette a lámpát a padkára, úgy tettem mint aki alszik, meg sem mertem mozdulni, hanyatt feküdtem.

A roma férfi mellém lépett, erősen szorítottam a szem héjamat, egyszerre éreztem a roma végigsimitja a testemet, elkezdte a fejemnél, majd a nyakam, a melleimet többször, majd a hasamát és a keze tovább vándorolt a combom tövébe, majd a belső felét simogatta, néha hozzá ért a puncimhoz.

Féltem, a roma nem akarta abba hagyni, de meg sem mertem szólalni és mozdulni, így hát vártam, és a félelmem mellé egy másik érzés is társult, egy vibráló fura melegség, főleg amikor a combjaimtól a puncimra tette a kezét.

Végre, éreztem, hogy a keze eltűnt a testemről majd neszezést hallottam, résnyire nyitottam a szememet, a roma férfi ekkor csukta be az ajtót, feltápáskodtam halkán és a konyhai bejáratához osontam, a roma férfi beszélgetett a két ülő romával.

-- Nagyon figyeljetelek, el ne szökjön, nagyon sok pénzt fizettem ezért a feleségért, látjátok milyen szép, a melle is kezd nőni, formásak a combjai, a hasa sok gyereket fog tartogatni nekem, nagyon vigyázzatok rá, és ha az anyját meglátjátok azonnal szóljatok, de remélem nem fogom látni egy ideig amíg a pénz tart, addig legalább részegen nem tud sehova sem menni, főleg nem ide hozzánk.-- Megveregette a vállukat és lassan elballagott.

Nem kezdtem el sirni és örjöngeni, valami nagyon kemény telepedett a szívemre, a szám megmerevedett, az agyam azt dörömbölte anyut felejtsem el most, de ha eljön az idő álljak bosszút, de nagyon-nagy bosszút.

Visszaballagtam a kanapéhoz és leültem, a sorsomnak megadtam magamat, egyenlőre, de tudtam, lépni azért még fogok amint lehet.

Néztem magam elé, a hosszú árnyékot amit a petróleum lámpa produkált és táncával amit remegve előadott.

Egy kicsit azért most értettem meg azokat az állatokat amellvekk levágásra vannak ítélve, küzdenek addig amíg erővel le nem győzik őket, majd amikor érzik a bőrük furcsa szétnyílását akkor már elernyed a testük és szinte várják megkönnyebbülten a véget, a halált.

S amikor a vérük kifolyt, szívük mindig lassabban és lassabban ver s azon a ponton amikor még nincs halál de már nincs vissza út, ekkor értik meg az elmúlást, a halált, s ekkor egy új élni akarás lép fel ami már késő, de küzdenek addig amíg valóban a halál és a vég be nem áll.

Nem voltam álmos, igaz gyerek agyammal már felfogtam ezen az éjjelen, hogy úgy kell viselkednem mint egy felnőt embernek.

Nagyon gyorsan előrohant a hajnal, zajokat hallottam, csendben felkeltem a kanapéról és a bejárathoz osontam, a ház előtt ott ült a két cigány férfi, nem aludtak, pipáztak és beszélgettek azon a furcsa nyelven. Két birkát kötöttek ide a ház előtt lévő eperfához, nagyon bégettek, talán érezték a halál jöttét.

Megjelent a vajda, kés volt a kezében, azonnal tudtam mit akar, gyorsan eljöttem az ajtótól, nem bírtam volna végignézni hogyan vágják le a két állatot.

Ujra visszaballagtam a helyemre a kanapéra, leültem, hátamat nekítámasztottam a falnak, fáradt voltam, de az álom elkerült, nagyon féltem.

Nagyon sokáig üldögéltem a kemény kanapén, még akkor sem álltam fel kikémlelni az ajtónak csufolt valaminek a résein amikor isteni illatok törtek be a házba.

Megijedtem amikor kivágódott az ajtó és bejött vagy tíz cigány, összetákolta asztalokat és padokat pakoltak be, úgy látszik valami ünnepség lesz Aranyosszéken a cigányoknál.

A roma vajda hozzám lépett, mosolygott, leült mellém, nem ért hozzám, így szólt vidáman.

-- Eljött életed legszentebb napja, a vajda felesége lesz, most ünnepejük az esküvönket, majd utánna a gyermekek nemzésével leszünk elfoglalva, nem lesz nagy dárídó, csak a Csanytelekiek, Baksia, Kistelekiek no meg mi a Mindszentiek leszünk itt egy pár százan.-- Elhallgatott, lassan felemelkedett és kiballagott az utcára ha lehet annak nevezni.

Most értettem meg, anyu eladott feleségnek, cigány férjet adott nekem, de én még gyerek vagyok, nem is tudom mit kell tennem, és mi egy feleségnek a dolga.

Megráztam a fejemet, szép *fehete*, hosszú hajam göndör loknijai követték fejem gyors mozdulatait.

Bejött négy cigány nő, egy hosszú pirosas színű ruhát hoztak magukkal, mosolyogtak, milyen érdekes, mindenki mosolyog, vig és felszabadult csak én az ünnepelet akar meghalni a szégyentől és a gyalázattól.

Néztek, mind a négyen ott álltak előttem, anya korabeliek voltak, úgy negyven év körüliek, az egyik, aki nem mosolygott szólalt meg nagyon mély hangján, majdnem férfinak hittem.

-- Vetközz le, megfürdetünk, majd felveszed a cigány szokás szerint a menyegzői ruhát és elkezdődhet a lakodalom, csak azért, hogy tudd, három napig fog tartani.-- Elhallgatott és kérdően nézett rám, megmozdultam, láttam, ha nem engedelmeskedek akkor erőszakkal is megteszik amit kértek tőlem.

Szép lassan elkezdtem levetni a kockás kabátomat, majd a sálam, utánna a kopott puloverem s majd a szoknyám, ott álltam bugyiban és kombinében. A szószóló cigány asszony intett, hogy tovább, levetettem a kombinémat

s azonnal mind a négy nő a mellemet mustálta, majd levetettem a bugyimat, kicsit szégyeltem mert jukas volt.

Ott álltam meztelen, a cigány nők vizslattak, szégyeltem magamat, a még kicsi mellemet és a nagyon kevés szőrömet a puncim felett.

Az egyik cigány asszony kiment majd egy pár perc múlva egy lavar vízzel jött vissza, letette a földre, intett, hogy álljak bele, kelletlenül léptem a langyos vízbe, majd mindkét lábomat beletettem, le akartam guggolni ahogy mosakodni szokás de a cigány asszony megfogta a karomat, majd a másik három elkezdett fürdetni.

Szappant nem láttam, de valami folyadékot ami lehet olaj is azzal kentek be s mosták le, amikor készen lettek az a cigány asszony aki fogta a karomat most elengedett, lassan megmosta a kezét és elkezdett ő is fürdetni, lassan mosta meg az arcomat, a mellemet, majd a hasamat, s ekkor egy kicsi folyadékot öntött a tenyerébe és a combjaimat kezdte mosni, a combom belső részét mosta és a kezét úgy tette oda, hogy egy kicsit a combjaimat feszítette szét, a lábaimat szét kellett rakni egy kicsit s ekkor egy iszonyú szúrást éreztem a lábom közt a puncimba, majd elvesztettem az eszméletemet, összerándultam, a cigányasszony kivette a kezét a combom közül, véres volt, a másik három cigány asszony elmosolyodott és bológattak.

Az a cigány asszony aki durván viselkedett velem gyorsan felállt és kiment a szobából, a maradék három cigánynő most újra megfürdetett de finoman, majd megtörültek s elkezdtek öltöztetni.

Elkezdtek öltöztetni, olyan ruha darabok kerültek rám amit sohasem láttam még, így egy kicsit elvonta a figyelmemet az egész rém cselekményről. Majd egy óra hosszat tartott az öltöztetésem, s ott álltam cigány menyasszony díszben a cigány kultúra gyöngyszemeként a népi viseletükben.

A három cigány asszony megfogta a lavort a koszos vízzel és kimentek, fáradtan néztem magamon végig, idegen voltam saját magamnak, de egy vigasztalt, élek.

Az emberi zaj mindig erősebb és erősebb lett, egy kis idő múlva megszólalt egy hegedű is, a hangja olyan volt mint a Mátyás kocsmában amikor anyu bevitt mert szomjas volt egy sörre, de én meg egy bambira.

Tudtam, hogy anyu nem lessz itt, minek is, hiszen elárúlt, a saját lányát, magamra maradtam, és nem sirtam, amit nagyon furcsáltam magamon, csak a szám, már fájt annyira szorosan szorítottam össze.

A hegedű mellé még más hangszer is felsendült, a cigány zene most élőben is láthatóvá válik és nem csak a Mátyás kocsmában ahol igaz magyar is zenél.

Hirtelen kivágódott az ajtó, megjelent két cigány férfi és a kanapéhoz jöttek, nagyon megijedtem, a szívem elkezdett dobogni de úgy, hogy szinte fájt, szerettem volna meghalni.

Kedvesen rámszóltak.

-- Kelj fel, megyünk, és rendesen viselkedj ám, a vajdánk felesége lesz, és mindened meglessz.-- Felkeltem a kanapéról, a két cigány férfi közrefogott és megindultunk kifelé a kis házból.

Amikor kiléptünk rengeteg embert láttam, nagyon sok színű ruhában a nők, a férfiak kalapban, csizmában, szinte mindegyiken szallag.

Egy hosszú kecskelábon álló asztalhoz vittek ahol a vajda mint vőlegény ült és vigyorgott, egy hosszú szárú pipát tartott a kezében amit időnként az újjai közt forgatott és néha beleszívott.

Leültettek mellé, a hangzavar borzalmas volt, több százan gyültek össze, úgy nézett ki mintha senki sem figyelne a vajdára, de amikor felállt az asztalnál egy pillanat alatt olyan csend lett ami félelmet keltett.

A cigányok szinte megmerevedtek, egy galamb szállt át az egyik fáról a másikra s lehetett hallani a szárnyainak a suhogását, ezt figyeltem, és arra gondoltam, milyen jó neki, szabad, de a következő pillanatban vergődést hallottam az ágak között, majd tollak repültek szerte szét, s megjelent egy macska, szájában a kis galambal, a feje hátrahanyatlott.

Szerettem volna ordítani, de féltem mindentől, laposan körbenéztem, senki nem akarta észre venni ezt a madár-macska tragédiát, mindenki engemet figyelt, lassan lehorgasztottam a fejemet, a vajda ekkor szólalt meg amikor látta, hogy már csak őrá figyelek.

-- Ne haragudjatok amiért nem cigányul beszélek, de leendő asszonyom nem tud cigányul s így magvarul mondom el amit ilyenkor szokás. Az 1958-as úr esztendejében, nagy öröm ért, feleségül adták nekem ezt a csodálatos szépséget, ezt a nyilladozó csodát, beleszerettem, így a mai napon asszonyom-má teszem az úr színe előtt, és titeket hívlek tanúnak, megvédem, és jóban rosszban vele lések, öregségemre támaszom legyen úgy ő mint gyermekeim, ezt megfogadom.-- Vigyorogva körbenézett, megemelte a nagy vizes poharat amiben gondolom bor volt és körbe mutatta, egy hajtásra kiitta, majd folytatta.

-- Most pedig kezdődjön a mulatság, ennivaló van bőven, három disznót vágtam, két birkát, majd száz csirkét, és egy marhát, a bográcsokat ne kíméljétek, Isten áldásával és egészségünkkel lássunk neki.-- Fiatal lányok megindultak és elkezdték hordani a tányérokat, abban volt pléh meg valami fehérés színű, de nem porcelán, s akinek nem jutott az kézzel evett. Már két napja nem ettem de nem voltam éhes, most az asztalra hordtak mindenfajta süteményt és tészta féléket, sok hordót láttam amiben gondolom bór volt.

Az emberi ricsaj visszatért, szememmel kerestem a macskát, s megláttam, egy távol eső helyen ette a vadgalambot, minden fele toll volt de nem nagyon zavarta.

Lassan körbenéztem, a rengeteg ember többsége a földön ült, szaggatták-tép-

ték a nvársról a hús cafatokat, volt olyan amelyik még véres volt, de kit érdekelt, a gyomrom felkavarodott.

Senki sem foglalkozott velem, az a két férfi aki vigyázott rám néha-néha rám pillantott, lehetett látni, hogy még mindig őriznek.

Órák teltek el, nagyon sok cigány annyira lerészegedett, hogy túlkiabálta a zenészeket, sokan okádtak ott ahol ültek, de azért ettek és ittak tovább ahogy a gyomruk kiürült.

A cigány vajda is lerészegedett, már szinte állandóan simogatott, amikor józan volt nem is szólt hozzám.

Eszembe jutott apa, amikor részeg volt akkor mindig orditozott és verte anyát, és most ime, itt a cigány aki állítólag a férjem s ugyan azt teszi mint az apa.

A cigány felállt, senki nem foglalkozott vele, megfogta a kezemet és húzni kezdett a ház felé, nem tudtam mit tenni, borzalmas erő volt benne.

Bevonszolt a kis házba ahol raboskodtam, lefektetett a kanapéra, felhúzta a sok szoknyát és megsimogatta a combom belső felét, gyorsan levetette a nadrágját és előbukkant hatalmas nemiszerve, a lábam közé feküdt s szétfeszítette a combjaimat, éreztem a hatalmas hús darabot ahogy a puncimhoz feszül majd borzalmas fájdalmat, elvesztettem az eszméletemet.

Nem sokáig lehettem így mert arra ébredtem, hogy valami nagyon nehéz és alig kapok levegőt, a cigány rajtam vólt, mozgott rajtam, semmit sem éreztem, elzsibbadt a lábam, a combom, és ekkor állati hangokat hallatott majd lemászott rollam.

Felhúzta a nadrágját, majd a csizmába begyűrte a kicsuszott nadrág szárát és lassan kitámolygott az ajtón.

Lassan a zsibbadás is megszűnt, nagyon fájt a hasam alja, megigazitottam a sok szoknyát rajtam és felültem, szédültem.

Lassan elmúlt, felálltam de hirtelen visszahanyatlottam a kanapéra, újra próbáltam és már talpon maradtam, remegett a lábam.

Lassan az ajtóhoz botorkáltam, szinte mindenki részeg volt, nem tudom mennyi lehetett az idő de már nagyon késő volt, kiléptem az ajtón.

Senki sem foglalkozott velem, elvegyültem a tömegben, kerestem azt a helyet ahol bejöttünk az Aranyosszékbe, és megláttam a két hatalmas szemét kupac közt az utat, körbenéztem, nagyon sötét volt, így elindultam bele a sötét útba, csak a hold világított menekülő utamra.

Kiértem a köves útra, azonnal jobbra fordultam és irány a vasuti átjáró, futottam, majd amikor átértem a sorompon balra fordultam mert emlékezetem szerint arról jöttünk s mintha azt mondta volna a cigány vajda, hogy arra van Szegvár és Szentese.

Futottam, egyszerre valami végett hátra néztem s majdnem szörnyet haltam, futottak utánam, de nagyon sokan, és ami a szörnyű észre is vettek.

Nagyon lihegtem, és nagyon féltem, az úton volt egy nagy kanyar, s ekkor nem tudtam merre, ha tovább futok előre biztosan eltévedek, ha balra for-

dulok akkor az állomásra jutok ki ahol megint elfognak, nem tudtam mit is tegyek, csak álltam és vártam, a tömeg meg közeledett.

S ekkor megjelent két fény pont, nagyot dobbant a szívem, lessz ami lessz és a kocsi elé állok s ha kell meghalok, kiálltam az út szélére és integettem, a kocsi a tömeg felől jött.

A teherautó hirtelen lefékezett, egy pillanat alatt nyílt az ajtó s egy férfi hang kiordított, ugorjon.

Nem kellett kétszer mondani, rohantam a másik oldalra, ugrottam a lépcsőre majd megkapaszkodtam az ülés háttámlájában, a sofőr nem várt tovább, már nyomta is a pedált, és meglódult a teherautó.

Bemásztam, s ekkor ért mellénk vagy öt-hat cigány s itt volt a vajda is, integetett és az öklét rázta, de a kocsi csak gyórsúlt, s lassan eltűntek a kocsi mögött.

Elkezdtem sirni, majd egy görcs szerű kapott el, a sofőr nem szólt egy szót sem, azon kívül, hogy azt ordította, ugorjon.

Átértünk Mártélyon majd Vásárhelyen, Algyő után nyugodtam meg, ekkor néztem először a megmentőre, észrevette, hogy figyelem s ő is rámnézett, elnevette magát s így szólt.

-- Azt hittem cigány, de most látom nem is vagy az, sőt még gyerek vagy, mennvi idős vagy.-- Nyeltem egy nagyot, a bátorság már kezdett újra megtalálni.

-- Tizenegy vagyok, és nem vagyok cigány, anyám eladott a vajdának s most szöktem meg, köszönöm.-- A férfi, mint apa olyan idős lehetett, elkáromkodta magát, majd köpött egy nagyot a nyitott ablakon ki az útra.

Ujra csend lett, ő szólalt meg újra.

-- Most hova vigyelek, haza, vagy valami már terved van, de ha rám halgatsz elmész a rendőrségre és elmondod mi is történt, de akkor neked is rossz lessz mert egy életre megpecsételnék a hivatalos dokumentummal, nem tudom mit tegyél, de az utcán nem maradhatsz.-- Nagyon kedves volt a hangja, és barátságos, igy félelem nélkül válaszoltam.

-- Ha megkérhetem a bácsit, vigyen el egy állami nevelőothonba s majd meglátjuk mit tesztek utánna.-- A férfi bologatott, valóban ez a legjobb ötlet.

Beértünk Szegedre, a férfi átment a hidon és Ujszegeden a gyermekek othonba vitt, ott bejött velem és az igazgatót kereste, de ő othon volt, hiszen még csak hajnali öt óra volt, de rábizott egy kedves idős nevelő nőre. Amikor elváltunk ígérte megfog látogatni a feleségével mert nekik is egy ilyen idős lányuk volt amikor meghalt, betegségben.

Elment, a nevelőnő bevitt egy szobába ahol négyen voltak, egy üres ágy a fal mellett biztonságot adott.

Pizsamár vett elő, megmutatta a fürdőszobát és magamra hagyott, levetköztem és elkezdtem fürödni, borzalmas erővel dörzsöltem magamt, a bőröm szinte

lila lett az iszonyú erőtől, ki akartam magamból vakarni, vésni a cigány okozta kezének érintését és a belém hatolását.

Ujra elkezdtem sirni, de ez a sirás már az örömtől fakadt rám, a megmenekülésem öröme.

Megtörülköztem és felvettem a pizsamámat, bementem a szobába, négy hasonló korú lány aludt, fel sem ébredtek, a nevelőnő újra bejött, halkan a fülembe súgta, hogy menjek ki a konyhába, követtem.

Elővette a kenyeret, sajtot, vaját, szalámit rakott elém s ekkor éreztem az éhséget, már két napja semmit sem ettem, nekifogtam, és bizony ámúlt a nevelőnő, de azért megsimogatta a fejemet és jóéjszakát kívánt amikor befejeztem az étkezést.

Amikor felébredtem sötét volt, a szívem majd kiugrott a helyéről, nem tudtam hol is vagyok, ahogy a szememet kinyitottam a cigány jutott eszembe, felültem az ágyban, kezdtem megnyugodni, ott kanapé volt és nem fehér lepedő meg szép takaró, végigsimogattam a puha paplant.

Leléptem az ágyról, mezitláb elindultam az ajtó felé, megfogtam a kilincset és körbenéztem, a négy alvó lányt akit láttam mikor megérkeztem aludtam még mindig, vagy a csoda tudja mióta.

Kimentem a folyosóra, egy nővér jött velem szembe, mosolygott, kedvesen szólt hozzám.

-- Na felébredtél, bizony két napot végig aludtál, meg is ijedtünk amikor kiabáltál, így azután megnézett a doktornéni és kaptál egy szurit amitől nyugodt lettél, és most is maradj nyugodt, nem fog bántani senki sem, és van egy üzeneted is, az a bácsi aki behozott itt volt a feleségével s az ágyad mellett ült majd négy óra hosszát azt üzeni eljön holnap de addig is nyugodjál meg mert ők vigyáznak ezután rád.-- Sirva fakadtam, egy ismeretlen ember a feleségével szeret, míg az anyám eladott, és hangos zokogásba törtem ki, a védőnő hozzám lépett, ráhajtottam a fejemet a mellére és ott folytattam tovább.

Jól kisírtam magam, nedves lett a nővér köpenye de nem érdekelte, adott egy puszit a homlokomra, nem szólt egy szót sem, csak mosolygott és magához szorított.

Sokáig álltunk így, majd a nővér halkan megszólalt.

-- Most pedig menjél enni, látom nincs semmi baj s elmegyek én is haza, csak végetted maradtam, de mostmár veled lessz a nevelőnőni akiben bízhatasz.-- Elengedtem, utoljára megsimogatta a fejemet, elkísért a nevelői szobába s ott rábizott egy idős nénire.

Nem tettem feljelentést a cigány ellen, ugyanis, ha megteszem anyámat is elveszít, s ezt nem akartam, a büntetést magam akarom kiosztani neki. Az idő telt, iskolába jártam, az iskola legjobb tanulója lettem és talán a legszebb is a lányok közt csak egy zavart mindenkit, a szám.

Ahogy összeszorítottam elárúlta szenvedésem szakaszát, de nem tudtam ezen segíteni, senkinek sem valottam be, de állandó jeleggel szinte, a

cigányra és anyámra gondoltam azon az utolsó napon amikor mosolyogva tet-
ték tönkre az életemet pár száz forintért, s ilyenkor szenvedtem, a szí-
vem összeszorúlt s ez jobban fájt mint amikor a cigány magáévá tett.
Az idők folyamán azért féltem még mindig, a cigánytól, éreztem nem hagyja
annyiban a pénze elvesztését és a magáévá tett feleség kudarcát, keresett.
Megtalált, egyik nap hivattak a nevelői szobába, megéreztem, hogy ez a
hívás valamiképpen más lessz mint a megszokott.

Neléptem a nevelői szobába s azonnal a szívem hangosan elkezdett dobogni,
egy férfi volt bent, háttal ült nekem, de megéreztem a szagát.

Nyugalmat parancsoltam magamra, egy pillanatra megálltam, az ajtóban meg-
jelent Pali bácsi aki bizony a termetével parancsolni tudott mindenkinek,
kicsit hátranéztem, megkerestem a kezét és megfogtam mint egy ovodás aki
fél a mesében mesélt sárkánytól.

Pali bácsi nem húzta el a kezét, a fejemmel intettem az ülő férfi felé,
bólintott, elengedtem a kezét, megindultam előre, Pali bácsi az ajtóban
maradt, nekitámaszkodott az ajtó félfának.

A nevelőnéni intett, hogy üljek le a cigány mellé, de elmentem a szék
mellett és az íróasztalához léptem, megálltam mellette, nem szólt semmit
Gizinéni.

Rámnézett mereven, látta rajtam, hogy valami nincs rendben, majd így szólt
nagyon komoly hangon ami szokatlan volt az ő vidám életkedve végett.

-- Editkém, ez a férfi eljött mert azt állítja, hogy édesapád rá bízta az
életedet, s te megszöktél, haza szeretne vinni, majd három évig keresett
s most szóltak neki, hogy itt laksz, nagyon szeretném ha vissza mennél,
mert családban felnőni nagyon szép és kellemes, mit szólsz hozzá.-- A szám
mégjobban összeszorúlt, alig tudtam megszólalni, de azért akadozva elkezdt-
tem kipréselni a mondatokat.

-- Palibácsi, jöjjön ide, fogja meg a kezemet.-- Palibácsi azonnal eljött
az ajtóból, hozzám lépett, a cigány szeme elkerekedett, nyújtottam a ke-
zemet, Palibácsi megfogta, mellém állt, majd folytattam.

-- Emlékeznek rá amikor idejöttem, Imrebácsi hozott be, Szentesről jött
teherautóval s az útról felvett, ez a cigány akart elfogni, ez a Mindszen-
ti cigányok vajdája, anyám eladott neki s ő megerőszakolt mert a felesége
lettem cigány szokás szerint 1958-ban, ő nem is ismerte az apámat, hazu-
dik, vissza akarja kapni a pénzét.-- Elkezdtem sirni, Palibácsi tenyere
majdnem összeroppantotta a kezemet, de nem mertem elengedni, talán attól
féltem, hogy odadobnak elébe mint ahogy anyám tette.

Palibácsi egy kicsit előbbre lépett, a cigány elfehéredett, nem gondolt
arra, hogy bátorságom lessz ellenezni a kérését, Palibácsi hangja dörrent
a cigányra.

-- Mennyiért vetted meg ezt a kislányt te piszok, tizenegy évesen erősza-
koltad meg.-- Palibácsi előre akart lépni de Gizinéni rákiállított.

-- Pali, maradj ott.-- Palibácsi megmerevedett, megrántottam a kezét, rám

nézett, intettem a fejemmel, hogy ne tegye.

Acigány érezte, hogy baj lessz, fészkelődni kezdett, a kérdést most én ismételtam meg.

-- Mennviért adott el anyám.-- A cigány nézése már nem volt olyan magabiztos, az ajtót figyelte a szeme sarkából, hogy jön e még valaki. Lassan, vontatottan válaszolt.

-- Ezer forintért, de nem én akartam.-- Palibácsi szeme összeszűkült, Gizinédi keze ökölbe szorult, és nagy csend lett.

A csendet én törtem meg, nyugodt, és remegő hang nélkül.

-- Engedjék el ezt a cigányt, valóban nem tehet rolla amiért megvett, de az erőszakról tehet, csak az a kérésem, hadjon békén, mert ha nem lecsukatom, és ezt komolyan mondom, anyámat meg majd én lerendezem a bosszúm élni fog egész életemben.

Gizinédi lassan felemelkedett, ökölbeszorított kezét előre lendítette s a cigány arcába vágott, a cigány meg sem mert mozdulni, Palibácsira nézett, várta, hogy ő mikor út, és megmozdult, de megfogtam a másik kezemmel is a bal kezét amivel szorította az én kezemet s húztam visszafelé, Gizinédi kiáltott rá aki észre vette erőlködésemet.

-- Pali, maradj nyugton, elég volt, én csak azért tettem mert egy anyai szívet helyettesítettem, s úgy érzem jól cselekedtem.-- Gizinédi is visszaereszkedett a helyére lassan, de azért látszott rajta, hogy még egyet szívesen behúzna a cigánynak.

Ujra hatalmas csend lett, Gizinédi törte meg most.

-- Most elmehet, de ígérem, csak egyetlen egyszer meglátom Editke közelében, vagy újszegeden börtönbe fogja végezni.-- A cigány gyorsan felkelt a háttámlás székből, kilépett az asztal elől és gyors léptekkel az ajtóhoz sietett, szinte feltépte, és eltűnt, még arra sem gondolt, hogy az ajtót becsukja, Palibácsi kezét szorítottam s ő az enyémet.

Mind a hároman nagy csendben voltunk, végre, Palibácsi elengedte a kezemet, szinte az újjaim összeragadtak.

Gizinédi szólalt meg mérgesen.

-- Mit képzelt ez a szemét, csak úgy omlaodom Editkét, éreztem, hogy valami nincs rendben, valahogy a meséje hamisan csengett.-- Megrázkodott, hozzá léptem és adtam neki egy nagy puszit, majd a Palibácsihoz léptem s így szóltam rá.

-- Palibácsi, egy kicsit hajoljon meg mert nem érem el az arcát.-- Elmosolyodott, lehajolt és egy cuppanos puszit adtam neki, Bizinédi mordult rám.

-- Ha ezt a macska hízélgést nem hagvod abba a lányomnak fogadlak, örökbe, most pedig kifele mert elbögöm magamat.-- Mosolygott, de látszott, hogy a szeme könnybe lábadt.

Megindultam az ajtón kifele, Palibácsi még maradt, gondolom volt valami megbeszélni valójuk.

Az idők folyamán nem találkoztam a cigány vajdával, nem is hallottam róla, eltűnt az életemből örökre.

Anyámmal még nem akartam találkozni igaz több év eltelt de az okozott seb annyira mélyen behatolt egész testem minden zugába, hogy míg élek nem lehet kitörülni semmi féle elnézéssel vagy bocsánattal.

Elvégeztem az általános iskolát, kitűnővel, majd a gimnáziumot ugyan így, s ekkor döntöttem úgy, hogy orvos leszek, gyermek orvos mert a sok rosszat amit kaptam gyermekként csak így tudom tovább megélni lelkem nyugalomát.

Sohasem mentem el szórakozni, csak a tanulásnak éltem, ez egy mánia vagy a csoda tudja hogyan is tudnám leírni, az éveket csak a naptáron keresztül tudtam követni, nem érdekelt az idő múlása, folyása.

Nagyon szép lány lettem, a fiuk állandó jeleggel körülöttem forogtak, de nem akartam velük kapcsolatot létesíteni, féltem még mindig annyi év után. Na és a titkom, mert a cigány vajda a titkaimba ágyazódott be, hogyan is tudnám elmondani mondjuk egy elkövetkezendő kapcsolatomban a szerelmemnek, Mit is szólna, egy cigány volt kurvája, mert egyenlőre ezt érzem, az igazságot ki és hogyan emésztene meg ezen még nem gondolkoztam.

Pedig a szerelem kérdésein illő lenne gondolkoznom, van egy egyetemista fiú aki felettem jár kér osztállyal, én elsőt kezdtem most egy pár hónapja az Orvostudományi karon Szegeden, míg ez a fiú a régészetnek szentelné az életét, a régmúlt kutatásait szeretné művelni.

Öszintén, tetszik nekem is, míg ő állandóan a sarkamban caflat, de nem akarom észre venni, akarattal ami nagyon rossz, hiszen így magamat beszélem rá, hogy ne foglalkozzak vele, de az ellenkezője komikus, alig várom, hogy a sarkamban a közelemben legyen, s ettől megijedek mindig.

Sajnos ez az empirikus testi kapcsolat csak rossz és targikus benyomást keltett ez ideig, féltem a szerelemnek azon szakaszától amikor a szavakon túl a szex lép az előtérbe, pedig a szép mondat OMNIA VINCIT AMOR, de szerintem Vergilius elfelejtette oda írni, hogy nem az erőszakos szerelemre értendő.

Ujra eltelt egy év, tanulással, a fiú továbbra sem tágitott, már megengedtem, hogy az ebédlőben mellém üljön, így sokat beszélgettünk, de amikor a szerelem kerül terítékre azonnal dolgom akad, akkor is ha találkozóra hív. Az utolsó elutasításom után egy jó hónapra rá a szerelmet mutató fiú egy évfolyam társammal jelent meg az ebédlőben, egymás kezét fogták, a szerelem nagy volt, és feltűnő.

Figyelt nagyon amikor beléptek, de csak egy unalmas gyors ránézés volt részemről a megállapítás, vagyis, úgy tettem mint aki egy idegent lát s jött enni valamit mert megéhezett.

De azért őszintén szólva, fájt egy kicsit, a nagy szerelmet mutató fiú az egyik napról a másikra más lánnyal mutatja magát, de tudom én vagyok a hibás, hiszen még esélyt sem adtam az érzése kiutaltására.

Hát, így esett meg az első szerelmem esete, de tény, nosztalgiázni nem fogok a fiu végett.

Vizsgáim kitünőre sikeredtek, négy nyelvvizsgát tettem felsőfokon, a diplomámat is a legjobb eredménnyel végeztem el.

Magánéletem nem volt, a nevelő othonból amikor kikerültem Imrebácsi vett magához, nagyon szerettem őket, és az, hogy felvett a Szentesi úton mint egy szerencsétlent bizony nem felejtettem el, és ők sem, így úgy tekintettek mint a lányukat s úgy is kezeltek, leszidtak amikor butaságot tettem vagy akartam, de ez olyan jól esett mintha egy valódi szülőtől kaptam volna, inkább a korholás mögött a féltő szeretet látszodot kiütközni.

Mindent megadtak, én anyának és apának hívtam, ők nyuszkónak, sohasem kérdeztem meg miért mert tudom fájt volna nekik, pedig tudtam, fogadott nagybátyám elmondta a lányukat is így hívták.

Öcsémmel nem találkoztam amióta elszakítottak tőlle, anya beadta az árva házba s Csongrádra vitték, majd onnan tovább a fiataalkorúak börtönébe Thökölre, kiraboltak egy idős nénit, két évet kapott.

Amikor kiszabadult meg akartam látogatni de azt üzente nem kíváncsi rám, de azért elindultam egy hétre rá az üzenete után, már nem találtam, újra börtönbe vitték, rablás és fosztogatás végett, négy évet kapott.

Most megint börtönben van, tizenöt évet kapott mert bankot rabolt egy másik fiuval, de újra üzente ne látogassam meg mert megöl ha a közelébe megyek, nincs szüksége száraz dajkára, pedig nem ez volt a szándékom.

Igy tehát csak Imre apura számíthatok és Rozi anyura a feleségére, míg ők ugyan ezt mondják, ezen mindig nevetünk.

Nagyon szerettem olvagatni Sigmund Freud műveit, bizony sok igazság volt benne, így amikor már a rák teljesen letaperte és sokszor szinte újra kellett tanulnia beszélni, de sohasem adta fel, így szólt, " Az élet céljának semmi értelme sincsen, hiszen igazolhatatlan premisszákon alapul, " igen- de nem is, ő talán nagyon elkeseredett volt amikor közölte ezeket, s idős de nem akarok erre a következtetésre hajlani.

Elért az amitől féltem, a szerelem, de nem győz le sokmindent, csak egy vágyat teljesít, és ezt a vágyat akkor is átéli az ember ha akarja ha nem. Ujszegeden kaptam állást a Gyermek Klinikán, s ott dolgozott egy szintén orvos, barna bőrű de nem az a durva fekete, afrikai származású, az édesanyja fehérbőrű holland származású, apja afrikai vadász.

Ez a férfi nagyon belevágott a lelkembe, a hangja, az arca, a mosolya, na meg ahogy a nőkel beszél az szinte Isteni.

Szokás szerint elutasító a magatartásom, a közlendőim a munkára tevődik, semmi plussz közlés, vagy tekintet, nyiltan nézek minden ember szemébe, de sokáig nem bírok mert azonnal azt gondolom ki akar használni s így a tekintetemet másra irányítom ami a munkával vagy az adott ténnyel van összefüggésben.

De a sorsát senki sem kerülheti el mint ahogy szokták mondani, így engemet is elért a szerelem, pedig tiltakoztam ellene kézzel lábbal és ésszel, de hiába, emberek mi ilyenek vagyunk.

A férfi közelségére ideges lettem, akartam is meg nem is látni, ha nem láttam ideges voltam mi is van vele, ha meg ott volt akkor meg azért miért és mi jogon lettem szerelmes belé, és dühös voltam rá, de amikor rám nézett szerettem volna ha megsimogatja az arcomat, hogy érezzem a védelmét az élet kihívásaival szemben.

Ebédelni mentem, s amikor beléptem láttam, hogy a férfi Theodor már ott volt, furcsa volt nagyon, hiszen állandó jeleggel későn érkezett és rohánva, volt olyan hét, hogy a berohanásával mindig galibát okozott, valakit ellökött, vagy kiborította a mellette lévő tárcáján a levesét vagy az üdítőjét, a lényeg, valamit mindig levert.

Nagyon sokan voltak, így muszáj volt mellé ülnöm mert csak ott kaptam helyet, nagyon nézett, majd amikor leültem akkor köszönt vissza.

-- Szerbusz, nagyon örülök, hogy beszélhetek veled, nagyon fontos lenne, tudom-tudom, tegnap is beszélünk, sőt ma reggel is de csak a kis betegek kórlapjaira terjedően, nekem más mondanivalóm van.

Éreztem, hogy ez egy nem mindennapi beszélgetés fog lenni, így beletemetkeztem a tányéromba, a borsólevesemet figyelzem iszonyú mereven, de azért a kanalat néha a számhoz is emeltem.

Nem nagyon köntörfalazott, eltolta az egész tálcát maga elől, majd az enyémet is maga elé húzta, ledöbbsentem.

Nem mertem ránézni, kicsit oldalt sandítottam mert nagy csend lett, a fejemet visszafordítottam s bámultam az asztalt, nem engedett szóhoz jutni, folytatta rendületlenül, azon az ennivaló kedves hangján.

-- Tudom, nem nagyon ismerjük egymás magán életét, de egymást nagyon is, hiszem és tudom, a munkája után is meglehet egy embert ismerni úgy, hogy lehet jellemezni, egy életet lehet rá bízni s ez oda vissza megállapítható kettőnk életében, tehát ismerlek, s te is, pontos és becsületesek vagyunk, tisztelünk mindenkit...-- Elhallgatott egy kicsit, lehetett érezni rajta, hogy a szavakat keresi, és mostmár tisztában voltam azzal, hogy az itt jelenlevőket is beavatta a mondandójába, már nem féltem, csak vártam és egy vidám melegség futott át a bensőmben ahogy láttam szenvedni szeretett férfit.

Végre elkezdte újra a megszokottnak hílt szavait, ő úgy érezte, de én nem.

-- Legyél a feleségem.-- Elhallgatott, a teremben-étkezőben zavart csend, de lehet, hogy csak én éreztem így, majd valaki elkezdett tapsolni, s őt követte még valaki, s ezek után egy taps vihar.

Felemeltem a fejemet, a szemébe néztem Theodornak, szomorú volt a szeme, látszott rajta, hogy a bátorságában nem bizik, és én, örültem, kimert állni mindenki elé és a szerelmét vállalta, szép, ezt díjazni kell, és ezt az

alkalmat ha lehet annak nevezni emlékezetesnek kell tenni.

Mosolyogtam, az asztal felett elindult a keze, megfogta a kezemet, a taps abba maradt, mindenki várt, legalább száz ember, és nem voltam zavarban, nem tudom mi is történt velem, de iszonyú erőt és bátorságot adott ez a nyílt szerelmi megnyilvánulás, szerelmi nyitány.

Néztem a szemét, semmit sem árult el a kudarcon kívül, és én mosolyogtam mint egy hülye, lassan szólaltam meg, no nem sokat mondtam.

-- Igen, a feleséged leszek.-- Ujra hatalmas taps, Theodor felugrott, szinte átugrott az asztal másik felére, székestül felemelt, fordult velem egy párat, majd letett, megfogta a kezemet, felhuzott a székről és magához ölelt, megcsókolt hosszan, s ekkor eltűnt a taps, a zaj, csak egy létezett most és itt, a szerelem amit átéltem.

Lassan újra visszatértem az időben és a térben, újra mindennapivá vált a zsvaj, Theodor újra velem szemben ült, már nem voltunk az érdeklődés közepén, néha valaki lopva ránk nézett de semmi sem utalt az előbbi jelenetre, halkan beszélgettünk.

-- Theodor, hogyan juthatott eszedbe az egész itt dolgozó embereket belevonni ebbe a komoly lánykérésbe.-- Mosolyogva néztem rá, imádni valóan kedves mosolyával már válaszolt is, de a kezemet nem engedte el, és az, hogy enni kellene valamit nem is jutott eszünkbe.

-- Talán féltem attól, hogy nemet mondasz, és ezt nem éltem volna túl.-- Rámkacsintott, megemelte a kezemet és belepusztította a tenyerembe majd a kezemfejét csókolgatta.

Nagyon kínosan éreztem magamat, még sohasem kényeztetett férfi ily módon, vagyis semmilyen módon, szégyeltem magamat, vagy valamilyen fajta érzés, ösztön mondva, nem tudtam magamon elmenni, az érzéseimet nem ismertem. Elhúztam a kezemet és mosolyogva közöltem.

Menni kellene dolgozni, várnak engemet is a műtőben, neked is az osztályon kell lenned, induljunk.-- Láttam nem nagy kedvel kel fel, szeretett volna még maradni és a kezemet csókolgatni de bizony van egy határ a munka és a magánélet között, s ezt tiszteletben kell tartani.

Amikor elváltunk és ki ki ment a munkája után ekkor támadt meg a bizonytalanság érzése, a miessz ha kérdések özöne.

Ujra anya jutott az eszembe, miért adott el mint gyermeket a cigány vajdának, ha nem teszi akkor normális életet élhettem volna, férfiakat, a szerelmet megismerhettem volna fejlődésem folyamatában s így lett volna szép, de most, a szétrombolt érzéseimből kel felépíteni egy csodát, a szerelem csodáját a mindent elsőprő gyönyörével, azzal a gyönyörrel amit erőszakkal elvett egy cigány pár száz forintért.

Sikerült az operáció a kisfiúnál, a fülét kellett megműteni, és ez az érzés többet ér minden világi dolognál amikor a gyermek mosolyog a műtét után.

Gyorsan lefűrödtem és kiléptem a kórház kapuján, szerencsére nem találkoztam Theodorról, valahogy túl sok volt a mai napra, szerettem volna fel dolgozni a mai napot.

Othon Imre apu azonnal észrevette, hogy nagyon elgondolkoztam, de Rozi anyu csak legyintett s így szólt.

-- Fogadjunk lányom, férfi van a dologban, mert én is ilyen voltam amikor apád megismert.-- Nevetett, Imre apu egy fintort dobott anyu fel és egy ismeretlen nyelven mormogott valamit, egy kicsit mintha felismertem volna egy pár sórt, hogy " hülye voltam ott." meghogy " megvert az Isten.." és a további mormogást valahogy eldűnnyögte, majd anyura nézett aki komolyságot szinlelt.

Imre apu elnevette magát, egy puszit küldött anyunak aki rögtön boldog volt s csak ennyit mondott neki.

-- Ugye drágám nem is volt olyan rossz ez a majdnem harminc év.-- Apu fel nézett a plafonra majd nevetve ránk.

Nagyon jól esett ez a megjátszott civódás, elgondoltam, én is ilyen boldog anya és feleség leszek egyszer, talán Theodóra oldalán.

Anyu nógatott, és elmeséltem a történetet, apa szeméből patagzott a könny annyira nevetett, anya se bírta tovább és kiment a konyhába egy kávé fel tenni, most én is nevette, felszabadultam és vidáman.

Apa megjegyezte nagyon vidám hangon.

-- Hát drágám, Editkém, ez a fiu nagyon beléd gabajodott, de nagyon vigyázz, ki ne használjon, a szerelmedet ne fecséreld el.-- Anya lépett be, bólintott, mielőtt leült volna megsimogatta a hajamat, és már mondta is a további tanácsokat.

-- Először ismerd meg, majd utánna ráérsz a komolyabb oldalával foglalkozni, de addig szórakozzatok, menj el ithonról, hiszen állandóan csak tanulsz, még mindig azokat az orvosi könyveket bújod, pedig már doktor vagy.-- Elhallgatott és olyan szeretettel nézett rám, hogy megfogtam a kezét és megsimogattam.

Apa felemelkedett a fotelból s elindult a hálószoza felé, de mgállt előttem, vigyorgott rám.

-- De ne engedj a csábításnak, tudod nagyon jól milyen csodálatos szépség vagy, ha nem lennél a lányom megkérném a kezedet, csak egyet nem értek, miért nem lettél idáig is szépség királynő.-- Elpirultam, apa fölém hajolt és a homlokomat megpuszilta, megsimogatta az arcomat s így szólt újra.

-- Nagyon örülök, hogy vagy nekünk.-- Megfordult és bement a hálószozába. Anyu lehajtott a fejét, kicsit gondolkozott s felugrott, rámszólt.

-- Gyere azonnal a konyhába, szegénykém, biztosan éhes vagy.-- És megindult előttem, és én utánna, valóban most éhes lettem.

Imádtam othon lenni, a lelki támasz, a nyugodtság és a szeretet amit adot a két ember s úgy tettünk mintha család lennénk, pedig idegennek indult

az életünk, ez maga az az élet amit mindenki keres, csak nem akar megtalálni, pedig ott van, csak a szavakon és az érzelmeinken kell csiszolni. Az idő tette a dolgát, ette az életet, az ifjúságot a fiatalságot, Theodorral mindig közelebb és közelebb kerültünk egymáshoz, de még nem volt bátorságom lefeküdni vele.

Közben megtudtam családi kötelékének minden ismervét, így Ghánából jött Magyarországra tanulni, utolsó éves egyetemista volt amikor szülei a gerilla háborúban odavesztek, s így semmi sem köti szülőhazásához. Igaz van négy testvére de ők sem ott élnek, egyikük Egyiptomba költözött, ketten Tunéziába míg a legkisebb Spanyolországba telepedett le. Accrában született, a család ott élt s egy hatalmas vágóhíddal büszkélkedhettek, de a szülők halála végett megszabadultak tőle, eladták. Iskoláit Kumasiban is végezte, majd az édesapja aki szintén doktori diplomával rendelkezett de nem tudott megélni belőlle ajánlotta Európát s hazánkat, míg édesanyja inkább Hollandiát dicsérte, Rotterdami, igaz ő ott született és élt amíg férjhez nem ment a néger férfihez. Amit nem akar sohasem elfelejteni a szülő hazájából az a zászló, a vízszintesen elhelyezkedő piros-sárga-zöld színeivel s a közepén az ötágú csillaggal, mindig könnybelábad a szeme ha ezt a zászlót meglátja.

Egyik nap előállt egy tervvel Theodor, látogassunk el Ghánába, megmutatja hol is élt, a gyökerei honnan nőtek s ágaztak amíg ötet is el nem érte egyik ága.

Beleegveztem, rám fért egy kicsinyke szabadidő, no meg így pontosabb képet kapok a leendő férjem családjáról, életéről.

A két hét gyorsan eltelt, a repülő jegyeket így megkaptuk, s így először Olaszországba repültünk, Romában egy csodás szállodában vettünk ki szobát egy hétre.

Féltem, tudtam, hogy le kell feküdnöm azzal a férfival akit megszerettem, de hogyan amikor testileg nem kívántam, a cigány vajda kiégette a sex iránti érzésemet, és kíváncsiságomat, és ami szörnyű, nem mertem az igazat sem elmondani s ettől borzalmasan szenvedtem.

Első nap elindultunk városnézésre, megnéztük a csodás Forumot, a jobb oldalon álló nvozc szépséges oszlopok csodálkozása meglepett s itt az egyik különálló magos, karcsú óriás alatt állva kapott lencsevégre Theodor. Majd a Kolosseum alatt sétálva bizony megscapott a történelem régmúlt szele, a rengeteg autó ami az előtte lévő téren volt, az szinte megijesztett. A Kapitólium, bizony elérzékenyültem, a nagy toronyban lévő óra, a téren lévő lovasszobor, a hátul megbújó kupola, nem lehet leírni ezt a szépséget. A Republikánus tér, itt aprópénzt dobtam be a szökőkútba, a szélén sokat beszélgettem Theodorral, a komoly elképzelése az életről meglepett, egy csók közben dobtam a szökőkútba aprópénzt, forintot, s azt kívántam, bár csak boldogok lennénk mint férj és feleség, de valahogyan ez a kép ahogy

elképzeltem az agyamban, nem akart rögzülni, sőt, állandóan a cigány vajda mondata jutott el a tudatomig, "csak velem lehetsz boldog" s ezt nem értettem, csókolózás közben, vagy ha csak megérintettem Theodort azonnal a cigányról ugrott be egy jelentéktelennek tűnő kép.

Egymást átölelve üldögéltünk és nem tudtam a szerelemre gondolni, csak azon járt az eszem, hogyan usszam meg ezt az éjszakát, s éreztem, Theodor nem akarja kihagyni ezt a szerelmi nászt.

Az államot belefúrtam a vállába, a magosban néztem a Mercedes-Benz reklámot, hülyén éreztem magamat, a szerelem helyett, az érzés helyett a menekülésen törtem a fejemet.

Fáztam a medence padkáján, és éhes is voltam nagyon, Theodor is fészkelődött, úgy látszik engemet várt, hogy megunjam az ücsörgét, és az igazság az, hogy már sötétedett s illő volt valamit tenni a kinossá fajult szabadidővel.

Felemelkedtem

és kéz a kézben elindultunk az árkádok felé s itt találtunk egy helyes kis vendéglőt, azonnal betértünk, kellemes olasz zene hallatszott valahonnan egy másik teremből.

Makarónit hozattunk, kíváncsi voltam az olasz konyha hogyan készíti el, hát őszintén szólva, nekem nagy izlett, ugyanis a paradicsommal volt bajom, nem lehetett látni és érezni a friss ízt és az összetekeredett haját.

Megittunk egy üveg fehér bort, ez nagyon finom volt, édes volt mint a méz, és bizony egy kicsit meg is szédített.

Éjfél körül lehetett, nagyon feszült voltam de azért jól éreztem magamat, nagyon hamar a szállodába értünk, a második emeletre érve Theodor az ajtóban megemelt s így vitt be az előtérbe, folyosóra, közben szánk egymásra tapadt, de a kegyetlen kép az ott viritott az agyamban s szorította a szívemet és az érzéseimet űzte és szaggatta darabjaira.

Kibontakoztunk egymásból, azonnal a fürdőszobába siettem, ott leültem a

a WC ülőkére és a fejemet a tenyerembe hajtva gondolkoztam mit is te-
gvek, tudom nagyon jól, ha a szerelmes párból valamelyik már azon gon-
dolkozik, hogy az éjszakát hogyan ussza meg sex nélkül ott már baj van.
Majd fél órát ücsörögte mikorra lassan levetköztem a letusóltam, így
egy másfél órát elloptam a szerelemre szánt időből.

Lassan nyitottam ki az ajtót, halkán kiléptem a fürdőszobából s leg-
nagyobb meglepetésemre Theodor aludt a fotelben, megkönnyebbülten men-
tem el mellette, beléptem a háló szobába, gyorsan lefeküdtem s pár perc
múlva már aludtam is.

Arra ébredtem, hogy Theodor simogatja az arcomat, kinyitottam a sze-
memet, mosolygott, én is rá, nézett majd így szólt.

-- Ne haragudj drágám amiért elaludtam s nem vártalak meg, de olyan
sokáig bent voltál, hogy elnyomott az álom.-- Valami nagyon furcsa volt
ebben a közlésben, éreztem, hogy nem mond igazat, mintha örült volna,
sokáig voltam a fürdőszobában tegnap éjjel, és ekkor bevillant egy kép
ahogy aludt, nagyon természet ellenessen.

Valamikor amikor azt akartam, hogy anyu ne beszéljen hozzám elhelyez-
kedtem valahogyan a fotelba, gyakoroltam hogyan is tegyek s hirtelen
benyitott rám, gyorsan ahogy voltam úgy maradtam s azt a látszatot kel-
tettem mintha aludtam volna nagyon mályen, s most ezt éreztem, de nem
tudom a magyarázatát.

Csokolóztunk, s ami meglepő volt, nem simította végig a mellaimet, nem
simogatta meg a hasamat vagy a nemi szervemet, talán ezért nem tudtam
felizgulni, vagy vágyakozni a sex iránt.

Kibontakoztunk az ölelésből s azonnal újra megszólalt.

-- Lemegyünk reggelizni és utánna elmegyünk egy csodálatos helyre, és
pedig Veneziába, mit szólsz hozzá.-- Elmosolyogtam magamat, a számát
nyujtottam, mosolygott, valahogy éreztem, hogy lehet vele játszani.

A kezemet ahogy megemeltem és a nyaka köré fontam a fehér combtőig érő
hálóingem vállpántját kicsit megeresztettem s így a szem szövét egy kis
öblöt alakított ki s ezáltal a bal mellem kicsuszott a háló ingből.

Igy hagytam, mint aki nem vette észre, majd a csókot befejezve még így
maradtam, figyeltem, ránézett formás mellemre, zavarba jött, de csak
egy pillanatra, magához húzott s így eltakarta a szeme elől a melleimet.
Ujra csókolóztunk, majd amikor abba hagytuk azonnal felállt és az aj-
tó felé így szólt.

-- Hozom a kávédat mert már behozták.-- S kilépett az ajtón, mosolyog-
tam magamban, éjjel amikor ágyba bújtam bizony egy kicsit féltem a reg-
geltől, hogyan fogok felkelni a rövid hálóingemben, és még hozzá átlát-
szó, és alatta pucér vagyok, hiszen nem tudok bugyiban aludni mert ide-
gesít, és a melltartóról nem is beszélek.

Egy ördögi ötlet jutott az eszembe, csak jöjjön be férfi szerelmem,
majd elvállal mindjárt hogyan izgul fel vagy nem.

És belépett a makulátlanul kinéző szürke öltönyében, fehér nyakkendővel ékesítve, kreol bőrén a fénylő napsugár vibrált, és az elveszítettetlen bájos és csábító mosollyal.

Az ágyamhoz ért, mosolyogtam rá, felültem, az ölembe akarta tenni a tálcát amin egy kávét tartalmazó kiöntő volt, csokoládé, egy üres kávéscsésze, kávétej, cukor, és apró sütemény.

Fészkelődtem, valahogy azt a látszatot keltettem mintha kényelmetlen lett volna az ülés, a tálcát nem tette le amikor ezt észre vette s így az utolsó pillanatban újra elvette előllem, nevetett s megjegyezte vidáman.

-- Látom kényelmetlen, kelj fel és ülj az asztalhoz, ott nem borítod ki akávé -- Kacsintott egyet, és nézett rám.

Ügyetlenséget mivelve a vékony takarót húzni kezdtem magamról lefelé de csak a fél combomig, majd az egyik lábamat letettem a padlószőnyegre s a másikat lassan húztam ki a takaró alól, s hirtelen a takarót lehúztam s a hátammögé nyomtam s ott ültem szétterpesztett lábakkal Szerelmem előtt, a hálóíngem felcsúszva a fenekemig, teljes belátást engedtem neki, de úgy tettem mintha a takaró még mindig lefoglalt volna de azért a másik lábamat a balt, lassan letettem a jobb lábam mellé a padlószőnyegre.

Laposan pislantva figyeltem a hatást, Theodor belebámolt a vénuszdomb rejtekébe, fekete szörzetemen időzött egy pillanatra s megfordult az asztal felé s így úgy tett mint aki nem is vette észre, az asztalhoz lépve letette a tálcát.

Elmosolyogtam magamat, de úgy, hogy ne vegye észre gondoltam még nincs vége szerelmem a szórakozásnak.

Visszafordult felém, ekkor a takaróval már elbántam, ültem, nem néztem magamon végig úgy, hogy Ő észre vegye, csak sandán, még mindig fel volt csúszva a rövid háló íngem de nem látszott semmi sem, csak a két mellem az átlátszó anyagon keresztül.

Felkeltem, a rövid hálóíng lecsusszant a combom tövére, s egy pillanatra így maradtam, mint aki tétovázik mit is akar, felkeljen vagy ülve maradjon, de pár másodperc múlva elindultam az asztal felé.

Lassan mentem, az átlátszó és szűk hálóíngemet majd kiszúrta a mellbimbóm, fekete szörzetem néha kivillant a hálóíng aljából, és szemlesütve figyeltem a hatást.

Theodor figyelte ahogy felkelek, majd ahogy lassan lépkedtem felé szinte pucéran, a reakciója nem volt feltűnő, mosolygott azon a furcsa arcán.

Az asztalhoz érve hozzá léptem, átkaroltam a nyakát és hozzá dörgölöztem, érezni akartam férfiúi keménységét, a száját a számhoz tapasztottam és csokolózni kezdtünk, lassan ágyékomat hozzá dörzsöltem, és semmi

Nem éreztem a férfiúi keménységet a nadrágján, pár perc múlva megkegyelmeztem neki, lültem s öntöttem a csészémbe, két kiskanál cukorral elkeverve egy hajtásra megittam kávémat.

Közben Theodor lement a Recepcióra s elintézte egy személykocsi kölcsönzési proceduráti, s mikorra visszaért már le is tusoltam, fel voltam öltözködve s már indultunk is a szállóda elé hozott kölcsön kocsi felé, a boy fiu mosolyogva adta át az Alfa kulcsait.

Viselkedésünk nem változott meg, megmaradt a mosoly, a nevetés, a jókedv, és minden ami idáig is volt kettünk között.

Ami nem volt jelen kettünk közt az a szex kérdése, és ügyesen a szőnyeg alá tudtuk seperni egy ideig vidáman, de, hogy meddig és mikor kell elővenni mert tisztába kell tenni azt nem tudni.

Elindulásunk után csak Firenzében pihentünk, majd onnan tovább Bolognya ahol szintén egy órát sétáltunk az öreg falak mellett.

Padovában majd négy órát nézelődtünk mikorra elindultunk, és megérkeztünk Veneziába, vagyis Velencébe.

Azonnal a Dodzse palotát néztük meg, majd a hátmögött egy kis családias szállodát béreltünk két napra.

Beültünk egy szépen kidekorált étterembe,

majd egy kis csavargás következett,

megnéztük a Georg szigetet, majd elmentünk a szállódaiba.

Fáradtak voltunk s így inkább a szobában maradtunk.

Valahogy nem féltem Theodortól, nem tudom megmagyarázni a furcsa érzést ami átala-

kitotta teljesen az érték rendemet is, és hogy hogyan, nagyon egyszerűen, nem nekem volt gondom nagy valószínűséggel a sexel hanem Theodornak, míg nekem félelmen alapult, addig az érzésem szerint neki s felfogás és elismerés okozott némi zavart és gondot, de várjam ki a végét, biztattam magamat.

Elkezdtem vetközni Theodor előtt aki nevetve nézett rám, majd így szólt.

-- Szeretnék egy-két mondatot mondani neked ha megengeded, most üljél le ide mellém a fotelba, és hallgass meg.-- Abbahagytam a vetkőzést és a másik fotelba ültem megfogta a kezemet, néztem rá huncutul és várakozóan, folytatta, de a hangja nem változott el.

-- Ugy láttam nagyon zavart az tégedet az első nap, hogy velem kell aludnod, tudom, láttam rajtad, hogy nem tudtad mit is tegyél, megkönnyítettem a helyzetedet, sok időt eltöltöttél a fürdőszobában mikorra kimertél jönni, de úgy tettem mint aki alszik a fotelban, hidd el nem akarok neked rosszat, és ahogy láttam nem vagy felkészülve még rám, és azon belül is a sexre, ami a lányeg, várok amíg kell, és szóljál ha megért a kapcsolataunk erre a csodás érzésre, nem akarlak lerohanni mindjárt a kapcsolat elején, nem azért jöttünk el együtt, hogy fájdalmat okozunk egymásnak, szeretlek s ez a szeretet nagyon sokat számít nekem, még akkor is ha nem lehet köztünk szex, ez nem erről szól, az idő mindent megmagyaráz, és ne félj töllem.-- Nézett rám de valami a szemében egy megmagyarázhatatlan feleletet sejtetett.

Mosolygott, én nem, tudtam, hogy ez az egész egy színjáték, de értelmét még nem fogtam fel, még nem, de egy ösztön azt súgta vigyázzak mert ez nem annak látszik ami, és a szeretetnek semmi köze sincs ehhez a nem testi érzéshez.

Megsimogattam a fejét s így válaszoltam.

-- Köszönöm, igazad van, nem akartam semmit tölled, sőt, féltem is nagyon az első éjszakán, és a fürdőszobai jelenet is igaz amit megérezteél, és akkor jöttem rá amikor a fotelban láttalak aludni Romában az előszobában, ugyanis kifacsart tagokkal nem lehet elaludni.-- Most először komolyodott el, úgy látszik nem számított erre, de továbbra is mosolyogtam s ő így válaszolt.

-- Legyél nyugodt, amíg te nem mondd addig nem közelítek hozzád, ha már úgy gondold megért a szerelmünk a testi kapcsolatra szóljál s akkor eltűnik az akadály az egyesülésünk elől.-- Hozzám hajolt és megcsókolta a számat, kedvesen rám szólt amikor elhúzta a száját.

-- Most pedig menjél fürdeni mert szeretnék én is túl esni rajta.-- És én egy szót sem szóltam, felemelkedtem a fotelból és elindultam a fürdőszoba felé, de eszembe jutott, hogy egyszer már elkezdtem vetközni, így muszáj volt folytatnom ha nem akartam azt a látszatot kelteni

hogy meggondoltam magamat, így először a hálósobába mentem, levetettem a ruhámat, s bugviban meg melltartóban sétáltam ki Theodor előtt és mentem be a fürdő szobába.

Majd egy órahosszat áztattam magamat, felvettem a másik szintén átlátzó rövid háló ingemet és kísétáltam az előszobába, Theodor rám nézett, mosolygott, majd belemerült újra a televízió nézésbe, letelepedtem mellé a másik fotelba, de most a lábaimat magam alá húztam, de így is látzott formás mellem és kirajzolódott a vénusz dombom feketén.

Sokáig szótlanul figyeltük a televíziót s Theodor szólalt meg, de a hangja semmit sem változott, semmi izgalom benne ahogy ott ültem egy átlátzó semmiben szinte pucéran.

-- Holnap elmegyünk vissza Romába de előtte még egy kicsit sétálgatunk a S. Marco téren, régen voltam már itt, mit szólsz hozzám.-- Nem válaszoltam azonnal, simogattam a kezét és ő meg a hajamat, megvontam a vállamat s nevetve mondtam.

-- Rendben, te tudod hova megyünk, hiszen nem is ismerem Olaszországot, úgy mint te, hiszen az autóval úgy közlekedsz mintha itt születnél volna.-- Elnevette magát, nem szólalt meg, nézte tovább a show műsort, s így nem tudtam nekem szólt a nevetés vagy a műsorban egy jelenetnek.

Sokáig néztük a televíziót, majd hatalmas ásitások közepette elfonultam a hálósobába.

Nem tudom mikor jött utánam az ágyba Theodor, nagyon fáradt voltam s így nem érzékeltem a mozgását.

Kettő óra körül ébredtem fel, nagyon szomjas

voltam, felkapcsoltam az ágy felett lévő villanyt ami a fejemnél volt, oldalt néztem, Theodor most valóban aludt, enyhén horkolt, a franciaágyon egy takaronk vólt s ez most szinte az én felemen, barátom ki takarózva, hanyatt feküdt és pucéran.

Nemi szerve töllem bal oldalt pihent, izgató volt, halkan felkeltem és átmentem a másik oldalra és szemügyre vettem, semmi elváltozást nem láttam rajta.

Lassan megfogtam, finoman, éreztem ahogy lüktet a vér benne, kicsit tartogattam majd újra lassan visszahelyeztem az eredeti helyére, egy

kicsit mintha megnőtt volna s hossza is változott, Theodor nem ébredt fel, sőt, nagyon is jól eshetett neki mert egy mosoly hagyta el az arcát.

Egy kicsit még figyeltem a formás és nagy férfiasság szimbólumát s lassan újra elindultam a kis ebédlőbe.

Reggel amikor felébredtem barátom már az előszobában mozgott, kimásztam az ágyból, álmosan kitámolyogtam s a fürdőszoba felé indultam. Theodor nézett rám, majd tekintete lecsuszott a combjaimra, figyelte ahogy kivillan fekete szőrzetem az átlátszó hálóingem alól, de most nem néztem rá, de azért jól esett.

Valahogyan elment a kedvem már ettől a játéktól, s így amikor a fürdőszobából kijöttem egy nyugodt és csendes nőt látott Theodor.

Gyorsan végigmentem a kis előtéren és már be is surrantam a hálószobába, ledobtam magamról a hálóingemet és felöltöztem sietve.

Megittam a kávémat és már indultunk is városnézésre, egész nap bolyongtunk, majd este éppen csak felmentünk a holminkért a szállodába és indulás vissza Romába.

Az egész utat végig aludtam már csak akkor ébredtem fel amikor a Medici villa előtt elhaladtunk a Vale del Muron.

Majd a Piazza del Popolo mellett átmentünk a Metropolitana hidon és már a szálloda előtt is voltunk, leparkolt Theodor és támolyogva indultam a lift felé.

Másnap délben ébredtem fel, szerelmem már öltönyben pózolt, nem ugrottam ki az ágyból, lustán nyújtózkodtam, most sem volt kedvem játszani Theodor érzéseivel, de ahogy láttam nem is volt rá szüksége. Amikor meglátta, hogy felébredtem az ágyra ült mellém s lágy hangja mint mindig most is elvarázsolt.

-- Drágám, van egy tervem, most felkelsz, megiszod a kávédat, majd pihenünk, este lemegyünk a bárba s éjjélíg szórakozunk, utánna egy pár órát alszunk és a repülönk négy óra körülindul, hogyan tetszik a terv, mond meg ha másként akarod.-- Megsimogatta az arcomat, megfogtam a kezét, mosolyogva néztem rá, bólintottam, őszintén, nem is volt nagy kedvem most csavarogni, fáradt voltam, hiszen mindig csak mentünk és mentünk.

-- Remek, végre egy kicsi pihenő.-- Elengedtem a kezét, megfogtam a takarómat amit azonnal észre vett, hogy fel akarok kelni, felemelkedett, elment az asztalig és kényelmesen leült.

Tényleg fáradt voltam most, letettem a lábamat de minden színészkedés nélkül, így is a rövid hálóingem felcsuszott újra a derekamra. Már nem voltam szégyenlős, és nem féltem, lassan feltápászkodtam, és nem foglalkoztam vele, hogy Theodor mindent lát, na és.

Kibotorkáltam az átlátszó és rövid hálóingemben a fürdőszobába, barátom most is úgy nézett rám rejtélyes mosolyú szemével mintha élvezé

egy show játék első részének a megnyerését.

Gyorsan letusoltam, szárazra törültem a testemet, nézegettem magamat a hataímas tükörben, a fejem búbjától a lábom ujjáig leellenőriztem mindent az álló tisztafényű üvegben.

Megfésültem hosszú fekete hajamat, átkentem fénykrémmel amitől fényesen mutatta loknijait, a kék szememet nézegettem, semmi rendkívülit nem leltem benne, csillogott, testemet is aprotékosan leellenőriztem, semmi, tehát nem hiszem el, hogy velem van a baj, Theodor nem kíván meg az csakis az ő belső gondjaiból ered, konstataáltam magamban, szép vagyok, és minden nagyképű szándék nélkül, alakom forkás, melleim nem nagyok de nem is aprók, hegyesek, nem látok semmi visszataszítót magamon.

Megnyugodtam, kezembe vettem a rövid hálóingemet és úgy pucéran kiléptem a hálószoa ajtaján, Theodorra mosolyogtam, elhaladtam előtte és bementem a hálószoába, itt újra lepihentem, csak úgy.

Betakaroztam és elaludtam, szinte az egész délutánt végig lustálkodtam, így majdnem este nyolc óráig volt időm a nyugalomra.

Felkeltem és a szekrényhez sétáltam, kinyitottam az ajtaját és válogatni kezdtem a ruháim közt, majdegy fehér, hosszú estélyinél állapodtam meg, kivettem és a vállfáról leemelve az ágyra teritettem.

Az éjjeli szekrény fiókjából elővettem egy bugyit, felvettem és az estélyi ruha következett.

Belenéztem a tükörbe ami a szekrény ajtón volt, nagyon jól festettem, a fehér ruhán hosszú hajam omlott a vállamra, pimaszul kivágott dekoltázs engedni látszott formás melleimnek több mint a felét, épp csak a mell bimbójaimat takarta el, szexi voltam.

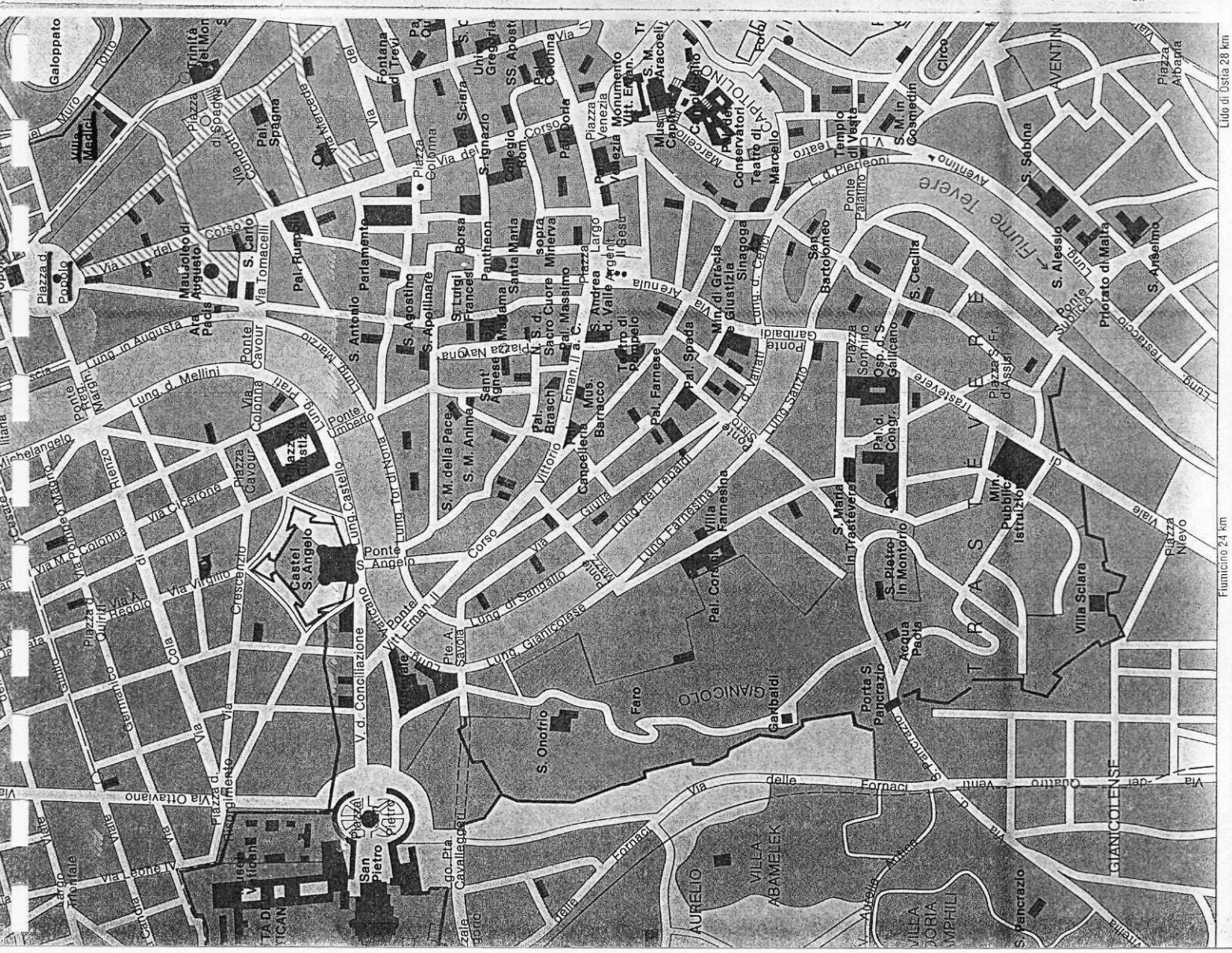
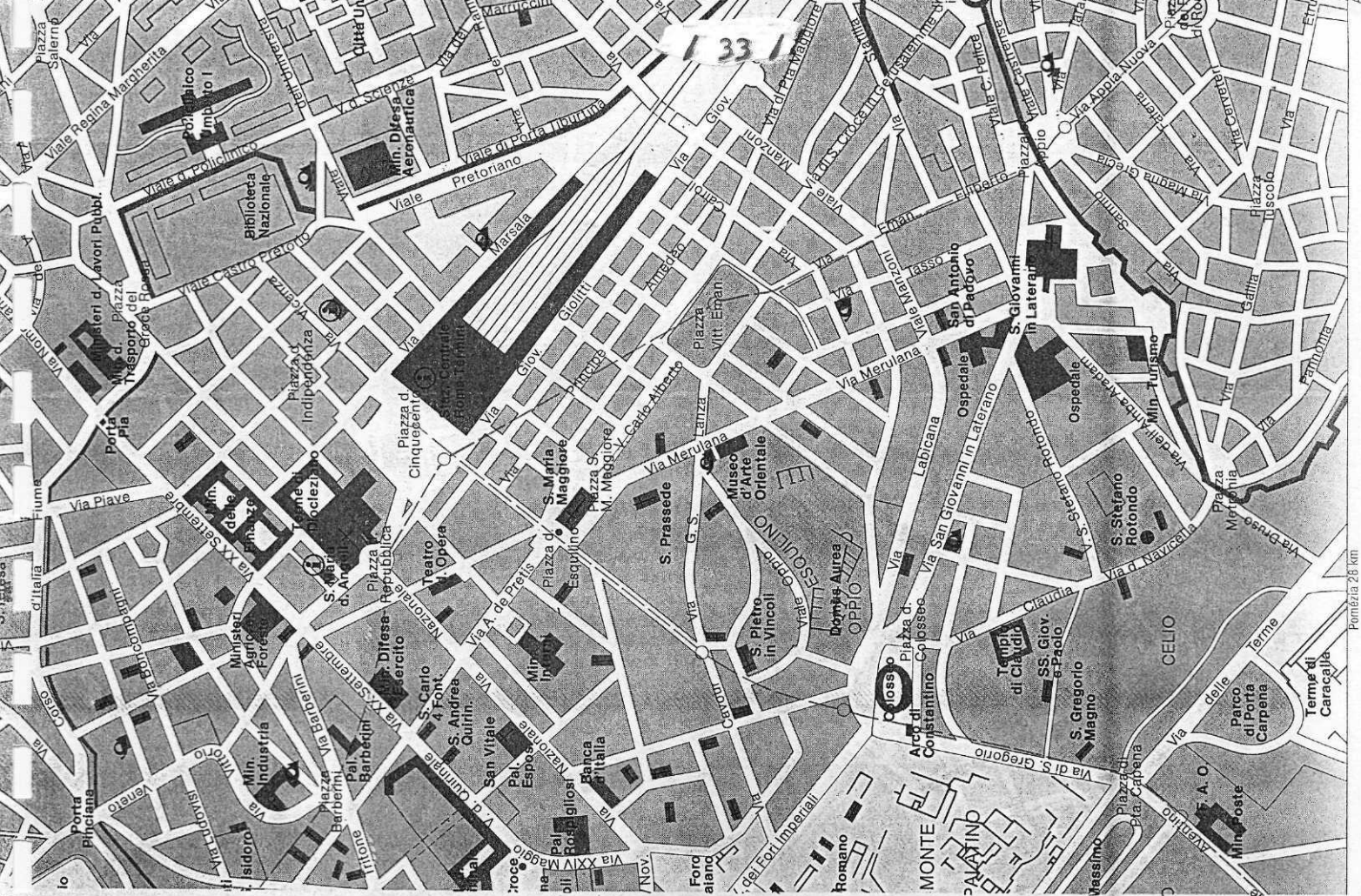
Kiléptem az előszobába, barátom Theodor szeme megvillant ahogy meglátott, azonnal megjegyezte.

-- Csodálatos vagy, életemben még nem láttam ilyen szépséget, és remélem nem hagysz faképnél a bárban ha ostromólnak a férfiak.-- Elnevettem magamat s nevetve válaszoltam.

-- Nem-nem, hiszen a tiéd vagyok, és tudod nagyon jól, hogy szeretlek s ez nekem elég.-- Theodor felkelt, ő mint mindig kifogástalan öltönyében pompázott, hozzám lépett, átfogta a derekamat, megcsókolt, s érdekes, amíg csókolt azon tűnődtem miért nem kellek neki.

Na elindultunk, és a földszinten beléptünk a bárba, minden szem ránk szegeződött, a férfiak szeme a vágytól izzot, nem tudták levenni a szemüket rollam.

A pincér azonnal egy asztalhoz vitt bennünket, de a nagy terem előrésszére és a közepére, így kitett bennünket közszemlére, őszintén, nem is bánta, tetszett ahogy a férfiak szinte felfalnak a tekintetükkel. Pezsgőt rendeltünk, halk szalon zene szólt, Theodor nagyon komoly te-

kintettel és keményen visszanezett az égő szemű férfiakra, mintegy közölve, VIGYÁZAT EZ A NÖSTÉNY VELEM VAN.

Palermói bort hozott a pincér, édes volt mint az olyan bor amihez hozzáadták aki kell neki, s főleg az időt, hogy be tudjon érni.

Táncoltunk és remek hangulat alakult ki, és éjjélkor egy felejthetetlen esemény tette ezt a napot széppé.

Nem néztük meg a plakátot ami ki volt ragasztva, szépség választás volt az éjjeli program része, és azért el lehet képzelni milyen nagy volt a meglepetés amikor az asztalhoz jöttek egy csodálatos diszitett almával, egy jogarral és egy szép ovális csillogó-villogó fényes gyümölcsös tállal, no és az elmaradhatatlan serleggel.

Vörös lettem a hirtelen rémszakadt nyilvánosságtól, alig tudtam megbirkózni a pár mondattal amit a köszönöm szóhoz kapcsoltam, de szerencsémre Theodor kisegített.

Nem kaptam koronát, de azért jelképesen egy csodálatos himzett zsebkendőt amiben a korona játszott fő szerepet.

Hajnali négy órakor hagytuk el a bárt, a szállodát kifizettük és irány a repülőtér, majd öt órakor a levegőbe emelkedett a hatalmas gép.

Nem tudom mennyi ideig repültünk de Theodor ébresztett fel, megérkeztünk Accrába, a gép már a leszálló pályán haladt iszonyú sebességgel.

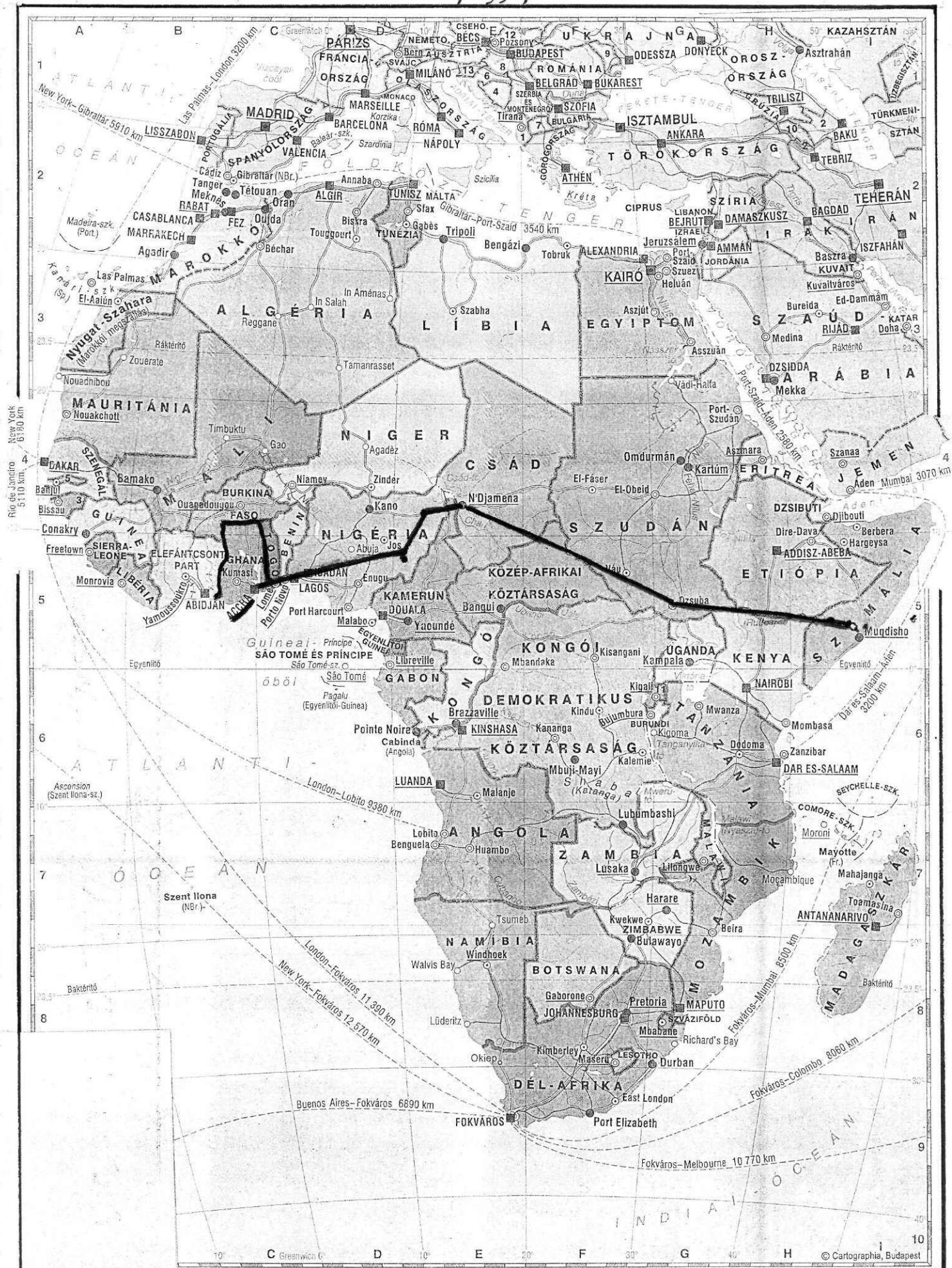
Végre kiszálltunk, megindultunk gyalog a csomagjainkal a kijárat felé, ott ellenőriztek bennünket és kiléptünk az épületből egy fura utca szerűre, azonnal egy néger férfi lépett mellénk, valami nyelven beszélni kezdett Theodor vele, megfogta a csomagjainkat és elindultunk egy ütött kopott autó felé, a csomagtartóba kerültek a csomagjaink majd beszálltunk és elindultunk egy irányba.

A házak lassan eltűnedeztek ha annak lehet nevezni, majd sok homok következett s majd három órai út után megálltunk, fáradt voltam és borzálmasan melegem volt.

Theodor szállt ki először a kocsiból és megindult egy düledező viskó szerű épületbe, s ott belépett az ajtón, néztem utánna s furcsa volt hogy nem várt meg, de úgy voltam vele, talán szobát foglal vagy valami hasonló fontos dolga akadt amit el kell intézni.

Sohasem láttam utánna, eltűnt, a csomagjaimat már nem kellett kipakolnom, egyszerűen betereltek egy szobának nevezett helyiségbe ahol döngölt föld volt és sok cigaretta csikk, és szemét.

Féltem, s ekkor jutott eszembe egyik osztály társam Báder Rózsi, aki megismerkedett egy afrikai férfival s elment család látogatásra s a férje eladta ötven birkáért, nagyon nehezen tudott megszabadulni de sikerül neki, s a magyar nagykövetséget tudta értesíteni akik aztán kimentették szorult helyzetéből.

Az ajtó zárva volt, senki nem nyitott rám, éhes és szomjas is voltam, no meg a félelemtől pisilnem kellett s majd szétrepedtem már.

Egész éjszaka fent voltam, semmi nesz, majd márnapi dél körül bejött egy férfi aki fehér burnuszba volt csomagolva, az arcát nem láttam. Lassan odajött elébem, kíváncsian néztem majd hirtelen szájon vágott, majd gyomrom amitől elestem, összegörnyedtem, ordítottam és sikítottam, a férfi csak felettem állt és figyelt, lassan megfordult és kiment a szobából, abbahagytam az ordítást, a sarokba vánszorogtam, talán jobban fájt a szerelmem és a naivságom kihasználása mint az, hogy megvert a burnuszos férfi.

Ültem a földön, pisis volt a bugyim, a ^{szé}vertől bepisiltem, de nem nagyon érdekelt, csak egy, túl élni ezt a börtönműködést.

Még nem tudtam mit is akarnak, de arra gondoltam, az ellenállásomat csak így törhetik meg, enni és innivaló hiányában, néha erőszak, és ha valóban el akarnak adni akkor vigyázniuk kell rám mert egy kékre zöldre vert hús masszát nem vesz meg senki sem.

Tehát várni kell, és most az egyszer a józan észre kell hallgatni, figyelni és ravasznak lenni, hiszen egyszer már túl éltem egy ilyen szituációt amikor a cigánynak eladott anyám, de most ígérem, kegyetlen bosszút állok mindenkin, és eljött az idő anyám megbüntetésére is, ha innen kiszabadulok és Magyarországra érek, megölöm ahol megtalálom és ha elítélnek anya gyilkosságért kibírom, mert nem kaphatok olyan nagyon sok év börtönt.

Nyílt az ajtó, úgy tettem mint aki nagyon megijedt, pedig annyira megkeményedett a lelkem pár óra alatt mint egy normális helyzetben évek alatt, a burnuszos férfi kezében étel volt, valami összekotyvasztott egytál valami, letette a földre és kiment.

Lassan felkeltem a földről és a koszos alumínium edényhez mentem, utálattal fogta a kezembe, néztem a húsdarabokat, valami rizs szerűs sok növény ami kitöltötte a kopott alumínium edényt.

Kézzel elkezdtem enni, kicsit mintha mentolos lett volna, vagy csak úgy éreztem, borzalmas íze volt, de ahogy folytattam úgy tűnt el az utálat íze, az éhség mindent legyőz.

Nagyon álmos lettem, elkezdtem ásitózni majd visszamentem a sarokba és leülte, azonnal elaludtam.

Nem tudom mennyi ideig tarthatott de amikor felébredtem nagyon fájt a fejem, azonnal tudtam, hogy valami kábító hatású szert tettek az ételembe s ezért álmosodtam el.

Nem mozdultam, egy picit a szememet kinyitottam s két férfit láttam fehér lepelben, valami nyelven beszélgettek, néha felém néztek, majd amikor látták, hogy még alszok visszafordultak s beszélgettek tovább.

Lecsukott szemmel, Bâder Rôzsira gondoltam, hogyan tudott visszajutni Magyarországra, nem sokat mesélt az iszonyatos időszakról de annyit elmondott, nagyon erősnek kell lenni és ravasznak, adni kell az ártatlan és megfélemlített nőt s akkor a terv amit kigondol talán sikerrel járhat, talán.

Tudtam, hogy a végtelenségig nem tehetem meg az alvás színlelést, egyszer szembe kell nézni a tényekkel ami nekem az eljövendő kint és szenvedést hozza, de neki kell ugrani.

Hangosan mozogni kezdtem, a két burnuszos férfi felém fordult, majd az egyik felemelkedett a földről és kiment az ajtón, gondolom jekenti, hogy felkeltem, felébredtem, míg a másik egykedvűen üldögélt tovább de figyelt.

Felültem a fekhelyemen, szalma volt a földre leszorva s azon aludtam, minden csontom sajgott a kemény döngölt földtől.

Belépett egy öltönybe csomagolt arab, tökéletes angolossággal szólított meg.

-- Isten hozta nállunk Editke, egy üdvözlétet szeretnék átadni önnek Theodor barátjától, igaz mi arabok nem így ismerjük de maradjon a neve a mi titkunk, gondolom tudja mi vár önre, egy nagyon jó barátom keres feleséget magának némi aprópénzért, sőt egy kicsinyke ellen szolgáltatásért, ön is tudja, ha segítünk valakin egyszer meghálálja ha szükség lesz rá, a kéréssem, na akarjon plusz munkát adni nekem a szökésével, töllem nem éri meg az angolos távozás, az, hogy barátomtól hogyan szökik meg az már nem érdekel, de ha fizet megkeresem én visszaviszem a tulajdonát hatalmas összegért.-- Elnevette magát és leült a szalmára velem szembe, könnyed, csevegő hangon folytatta.

-- Ezek után a mondandóm baráti jellegű, és a tanácsaimat ha megfogadta sokáig élhet békében, most pedig, megfürdik, felöltözik abba a ruhába amelyikbe akar s elindulunk Nigéria felé, majd Csádon keresztül Szudánba, El-Fásiban átadom egy kereskedőnek aki tovább viszi magát Etiópiába, sajnos a vágallomásig még gyönyörködhet a természet szépségében Szomáliáig, na ott aztán kipihenheti magát egy életre.-- Feltápáskodott a szalmas földről, hátatfordított és csak úgy a válla fölött közölte, megváltozott hangon.

-- Nem hazudott a barátja, csodálatos szépség és megérttem amikor szenvedett amiért nem feküdt le magával, sőt, igazat adok neki, vigyázott az árújára, nem akart benne kárt tenni.-- Hangosan nevetett, a szememet lesütöttem s valóban azt a látszatot keltettem mint aki nagyon meg van ijedve.

Ránéztem az órára, az európai időt mutatta, valamikor, most reggel hat órát mutatott, de bizony már sötétedett, és valójában hány óra is volt, még megsaccolni sem tudtam,

Végre megfürödhettem, egy nagyobb dézsa szerű edényben, a két bőröndöm az ajtó mellett árválkodott.

Kinyitottam, minden benne volt, ami nem jellemző az arabokra, de itt úgy látszik EURÓPAI szigor létezik, no meg az eladandó árú ne legyen eladhatatlan.

Egy sötét nadrágot vettem fel, hozzá egy vékony magasnyakú garbót, azért öltöztem így mert nem tudtam milyen körülmények közt visznek és ha menekülők bizony szoknyában vagy ruhában nagy hátrányt szenvednék. Lassan hajnalodott, közben kaptam valami rágos húst, talán birka lehetett, a bűdösségéből következtettem rá, s két férfi elém állt, nem volt nehéz kitalálnom, hogy indulunk.

Kiléptünk a vert falból készült házból, egy ütött kopott autóba szálltunk be, a bőröndjeimet a kocsi csomagtartójába dobták durván, és elindult a burnuszos férfi, a sofőr.

Kezdtém örülni, hogy csak egyedül leszek a kocsi hátuljában de korai volt, majd tíz percnyi út után a kocsi egy hasonló döngölt falú háznál megállt egy pillanatra és beszállt két férfi, az egyik jobbról a másik balról, szerencse, hogy soványak voltak s így nem valami kényelmesen de türethetően folytattuk az utat.

Nagyon figyeltek mindenre, nem álltunk be tankolni benzint, ha tankállomáshoz értünk megálltunk előtte egy pár száz méterre s a sofőr elment egy kannával s hozott benzint, majd elindultunk, amikor már újra az úton voltunk valahol megállt és tankolt, semmi lehetőséget sem adott a menekülésre.

Váltva vezettek, nem tértünk be étkezdébe vagy valami hasonló helyre, pár száz méterre leparkolt az autó s valaki elment ennivalóért.

Igy Nigériában két helyen ettünk Dimang és Maidugurin külső peremén. Nem olyan messzire van N'Djamena Csádban, itt autót cseréltünk, hogy ne legyen annyira feltűnő az utunk, sajnos még itt sem volt lehetőségem a szökésre, pedig már az életemet is kockáztattam volna.

Borzalmas út után elértük Szudánt, érdekes, határt sehol sem láttam, szinte biztos voltam benne, hogy zöld határon hajtottunk át.

Harmadik napja voltunk úton, sokat várakoztunk is, de ahogy észrevettem sokszor a rendőröket kellett kijátszanunk, ijenkor a kocsival elbujtunk egy kisebb erdőben, vagy egy háznak az udvarán.

Végre, Dzsubától pár kilométerre a Fehér Nilus partján egy szállodának nevezett összetákoltt valamiben szobát kaptam, fáradtan dobtam le magamat az ágynak nevezett valamire.

Annyira fáradt voltam, hogy nem tudtam aludni, felültem, egy arab az ajtónak támaszkodott, közömbösen figyelt.

Felkeltem, a szobának nevezett helyiségben a sarokban egy koszos mosdótál szerű volt a földön, ideballagtam, egy kancsó szerűben víz volt,

öntöttem a mosdótálba, ránéztem az arabra, a szeme sem rebbent, úgy látszik nem értette mit is akarok.

A nadrágomból kihúztam a garbóm alját, levetettem, az arab szeme kikerekedett, a latorra nézett s ekkor érthette meg, hogy mit is akarok, de nem fordult meg, elmosolyogtam magamat, úgy voltam vele, régen úton van s bizony a nőt önéki is mellőzni kellett, no és a másik gondolatom az volt, ő is olyan rab mint én, csak ő pénzt kap érte míg énértem meg kapnak.

Leguggoltam és elkezdtem mosakodni, a honaljamat már vörösre marta az izzadtság, majd melleimet is megtörnáztattam a darab szappannal.

Az odakészített törülközővel megtörülköztem, majd felálltam.

Ránéztem az arabra, kimeredt szemekkel figyelte kemény melleimet, mosolyogtam rajta, felvettem a garbómat ami már nagyon bűdös volt, s ekkor kinyílt az ajtó, a másik kísézőm hozta a bőröndjeimet, ledobta az ajtó mellé és már ki is ment, nem nézett senkire sem.

Elindultam a bőröndjeimért, az ágyhoz húztam a kerekein és kinyitottam, egy kereknyakú vékony pulóvert vettem ki, újra levetettem a koszos garbómat az arab legnagyobb gyönyörűségére, közben megtaláltam a hajszamponomat is, azonnal újra a lator fölé hajoltam és megmostam a hajamat. Teljesen felfrissültem, már nem foglalkoztam az arabbal, levetettem fekete hosszú nadrágomat, kerestem magamnak egy bugyit és a fekhelyre tettem, majd levetettem a pici alsó neműmet, az arabra sandítottam, hatalmasakat nyelt, leguggoltam a lator fölé és mosakodni kezdtem, majd felemelkedtem, megtörültem magamat és felvettem a bugyimat, a latorba álltam, a combomat és a lábamat átmostam, majd felöltöztem.

Ujra visszapakoltam a bőröndbe, s ekkor megtaláltam a dezodoromat, a szívem megdobbant, van egy fegyverem, csak tudnom kell mikor használhatom.

Nyílt az ajtó megint, egy tányéron sült húst hozott a másik őrzőm, szó nélkül letette az összetákolat asztalra s kiment, most sem nézett senkire sem.

Nekifogtam enni, nagyon éhes voltam, mindent megettem, szerintem nyúl volt, vagy valami apró állat.

Az ágyhoz lépkedtem fárdtan, az ennivalótól nagyon elálmosodtam, ledőltem és pár perc múlva már aludtam is.

Nem tudom mennyi ideig aludhattam, de amikor kinyitottam a szememet az arab ugyan azon a helyen állt, ugyan az a merev tekintet mint előtte. Teljesen elvesztettem az idő érzékemet, most csak annyi volt a változás hogy világos volt, míg az elalvásom előtt sötét volt.

Nem mozdultam, élvezni akartam a még nyugodt percek, gondolataimat hova is tegyem, mikor szánjam el magamat arra a bizonyos pontra, a cselekvés pontjára ami borzalmasan nehéz.

Nyílt az ajtó, a belépő arab intett, hogy menjek kifelé, úgy látszik letelt a pihenés ideje, faltápászkodtam és elindultam az ajtó felé, egy pillantást vetettem a böröndjeimre de nem voltam ideges, hiszen utaztatták velem.

Ujra elindultunk, de ez egy másik kocsi volt megint, nem tudtam a rendszámot elolvasni mert az ákom-bákom betűk nagyon messzire voltak a tudás szintemtől, igaz nekem csak vonalak voltak.

Eszembe jutott Imre apu barátja aki kamionos volt, mesélte, valami árút szállított az araboknak, s amikor az arab lakta részeken haladtak nagyon figyelniük kellett minden jelre, eseményre mert hamar kirabolták őket, így nem igen voltak egyedül és nem mertek egyedül nekivágni egy arab lakta vidéknek, s amikor sötétedett bizony meg kellett állniuk pihenő helyeken amit fegyveresek őriztek, igaz egy csak egy drottal körülvett területet jelzett de akkor is egy kicsi biztonság volt, de azért mindig meglepődtek reggel, ugyanis a szemetet amit kidobáltak az ablakon mindig eltűnt, pedig a fegyveres őrség állandó jeleggel a kocsik között tartozkodott.

És amit bevalottak ezek a férfiak becsületesen, féltek, amikor az est leszállt elindult egy éjszakai neszezés, nem tudták sohasem honnan és merről jön, de érezték, hogy ott vannak emberek és árgus szemekkel figyelik minden mozdulataikat, és nem volt jelentősége a kamionokon a függönynek, ez csak takart, a fehér embernek, de az arab szinte átlátott ezeken is.

Igaz nem érzékelte most senki sem mert mindig csak mentek, mozgásban voltak s így biztonságban is tudták magukat, az arabok is tudták ezt, a kísérők, hiszen ők is féltek egymástól, Imre apu egyik barátja üldögélt egy presszónak nevezett helyiségben, az egy arab társaság beszélgetett, hirtelen felugrott az öt férfi társaságból egy s a szemben ülő férfi nyakát egy pillanat alatt elvágta, majd ordítani kezdett és sirni, hogy az öccsét ő nem akarta bántani, folyt a könnye, s a teremben mindenki sajnálta az ordító férfit.

Hirtelen megállt az autó, nem tudom mennyi ideig voltunk már uton, de legalább másfél két napja, fájt minden csontom, arra gondoltam most újra egy kicsit pihenhetünk, közben fényeket láttam felvillanni s a hátunk mögött is megjelent több lámpa fénye, a szívem a torkomban dobogott. A fények a hátunk mögött közeledtek, öröim közelebb húzódtak hozzám, szinte összepréseltek, éreztem, valami történni fog most, szinte süttött a félelem az arabok szeméből.

A sofőr mellett ülő valamit mondott a két férfinak akik nem válaszoltak. Egyszerre azt vettem észre, hogy sok autó van körülöttünk, egy kamion az úton kersztben fordúlva, fegyveresek közt két fehér férfi, a szívem hangosan dobogott, és nem tudtunk haladni, hatalmas káosz volt.

Az egyik arab bekötötte a számat, a két kezemet meg annyira hátranyomták, hogy lehetetlen volt előre szednem, és csak vártunk.

Egyszerre megindult három fegyveres és az egyik fehér férfi felénk is, a soförhöz lépett és valamit nyekegni kezdett az arab nyelven, s ekkor eljött az én időm, hatalmasat taszítottam a bal oldalamnál lévő férfin aki meglepődött de elég volt arra, hogy a kezemet előre rántsam, közben az arab fegyveres befejezte s következett a fehér férfi, tökéletes angol kiejtéssel szólalt meg.

-- Ne haragudjanak, de baleset történt s legalább fél órát kell még várni a javítással.-- Ekkor a koszos kendőt lerántottam a számról, majd kicsit oldalt fordultam a bal oldalamon ülő arabnak és a jobb oldali arabnak elkaptam a lábaközén a here zacskóját, fájdalmasan felüvöltött, s ekkor szinte ordítottam angolul.

-- Uram, segítsen, elraboltak, visznek ega vevőhöz.-- A fegyveres őr is értett angolul mert elkezdett ordítani, egy pillanat alatt közrefogták a kocsit ránk szegezett fegyverekkel, az ajtót szinte feltépték, idejük sem akadt az esetleges támadásra, kirángatták a négy férfit és a földre nyomták arcal lefelé, a hátukon térdeltek a fegyveresek.

Csak ültem a kocsi hátsó ülésén, sirtam, és bepisiltem, most, remegtem de nem tudtam megmagyarázni miért, nagyon sok fegyveres lett a kocsi körül, mindenki bámult befelé a hátsó ülésre ahol bögtem.

A fehér férfi lassan beült mellém, valamit mondani akart de nem engedtem, a nyaka köré fontam a kezemet és csak sirtam, döbbenetes csend volt.

Végre abbamaradt a remegésem, a sirásom is csendesedett, a férfi fehér pólóját eláztattam s egy kicsit resteltem is magamat érte, hiszen összekentem az út során rámragadt porral.

A roham csendesedett, a férfi nem szólalt meg, megmozdult amit úgy észleltem, hogy ki kellene mászni szenvedéseim helyéről, így is tettem.

A lábamat amikor kitettem a homokos talajra a sirás kerülgetett megint, erőt vettem magamon, a férfi fogta a karomat, nagyon gyengének éreztem magamat, úgy látszik összeomlottam, most a szabadulás perceiben.

Az arabok valamit mormogtak, majd belerugtak a fekvő férfiakba, a fehér férfi egy kisbuszhoz támogatott, az arab fegyveresek körbe fogtak nem tudom miért, talán féltettek.

Lültettek a kisbuszban, a fehér férfi egy pillanatra eltűnt s egy halom papírzsebkendővel, szendvicsekkel, üdítővel rohant vissza.

Leült mellém, kivett egy papírzsebkendőt és törülgetni kezdte az arcomat, halkán megszólalt angolul.

-- Ne féljen nem hagyom magára, de a rendőrök sem, most ne mondjon semmit sem, gondolom éhes, egyen.-- És elém tett egy műanyag tartóban szendvicset, ofanyúltam s ekkor láttam, hogy borzalmas koszos a kezem, visszahúztam, a férfi észrevette s kivett egy szendvicset, kicsomagolta de úgy,

hogy a papir szalvétával megtudjam fogni, és a kezembe nyomta.

Nagyon éhes voltam, pillanatok alatt befaltam, de a férfi már a következőt nyomta a koszos ujjaim közé.

Elmosolyogtam magamat, szegény idegennek felfalom az úti készletét, észrevette és visszamosolygott.

Megjelent az ajtóban két nő, francia nyelven szólaltak meg.

-- Bocsánat hölgyem, hallottuk a hírt, ha tudunk segíteni nagyon szívesen tesszük, miben segíthetünk.-- Meghatott a segítő készségük, és az, hogy milyen gyorsan repült szét a hír, bizony meglepett.

-- Köszönöm, talán annyit, ha egy nagyobb városba érnek értesítenék a magyar konzulátust, de azt sem tudom hol vagyunk, ha esetleg megmondanák, nagyon megköszönném.-- A két nő egymásra nézett s szinte együtt mondták.

-- Szomáliában, de...-- Ujra összenéztek, majd a kicsit kövérebb nő folytatta.

-- Körülbelül harminc kilométerre van Mupdisho, egy kérdést szeretnénk feltenni önnek, honnan jött, vagyis milyen álampolgár mert a kiejtése szerint nem francia, ne értsen félre, nagyon jól beszéli a nyelvet.-- Kiváncsian várta a válaszat, de a segítőkész férfi is.

Lenyeltem az utolsó falatot is, majd ittam a citrom ízű üdítőből, visszacsavartam a műanyag flakkonra a záró kupakot és letettem a földre magam mellé, kinéztem a forró meleget árasztó útra s így mondtam.

-- Magyar vagyok, Szegedről jöttem, orvos vagyok, gyermek orvos, igen, és elég hülye voltam amiért ilyen helyzetbe kerültem.-- Elhallgattam, a szemem befátyolosodott, egy könnycsepp lassan kibújt a szemem sarkából és végigszántotta koszos arcomat és az államon keresztül a nyakamon állapotodott meg.

A két nő nézett egy darabig s lassan odébb állt, a férfi átfogta a vállamat és magához húzott, nem bántam, éreztem, hogy védelmet kapok tőle, és valami ragaszkodás féle tört rám, hozzá simultam, és most még mindig félttem, de ez a félelem már egész más volt mint az elmúlt időszakban.

Az ajtóban megjelent két egyenruhás rendőr, angolul közölték, hogy elvisznek a rendőrségre Mupdisho-ba, a bőröndjeimet már betették a rendőrségi kocsiba.

Az ismeretlen férfira néztem, ő meg rám, s így szólt.

-- Remélem még találkozunk, ha megengedi, én is Mupdisho-ba megyek és ott felkeresem, mert gondolom tovább akar menni, nagyon szívesen elviszem magammal ha akarja.-- Elmosolyogtam magamat, elengedtem, s komolyan válaszoltam.

-- Tudom most még nem jöhet, de várom Mupdishoban a rendőrségen megmondják hol talál meg, és nagyon köszönöm a kedvességét.-- Hozzá hajoltam és két oldalról megpusziltam, nagyon meglepődött.

Szó nélkül mentem ki a rendőrségi kisbuszból, a négy férfi a földön feküdt hason, kezükön és a lábukon lánc, iszonyú látványt keltett, kisebb

csoport vette körül, érdekes, sokáig néztem őket és egy megmagyarázhatatlan düh fogott el.

Nagyon kedvesek voltak a rendőrségen, felvették a jegyzőkönyvet ami majd négy órahosszat tartott, rengeteg fényképet készítettek, minden apró sérülésemet felvették, majd jött egy gyors szembesítés, mind a négy férfira rámondtam, hogy az emberrablásban benne volt és már egyelőre be is fejezték a kihallgatást.

Egy szállodába vittek, normális berendezés volt, sőt még légkondi is ami meglepett, azonnal nekiláttam a fürdésnek, majd rendbeszedtem magamat s ekkor újra Báder Rózsi jutott az eszembe, hogyan élte meg a szabadság perceit, igaz, őt már valami törzs is fogvatartotta afrikában, és, hogy milyen kalandok közt jutott Magyarországra sajnos nem tudom, de ígérem, megkeresem őt is és az anyámat is és végre elszámolok vele és megkérdezem az anyai szeretetet hol vesztette el.

Fáradtnak éreztem magamat, lefeküdtem és azonnal el is aludtam, nem mondhatnám, hogy nyugodtan aludtam, visszatérő kép volt Theodor, de semmi különöset nem tett, csak nézett és vigyorgott, nem értettem meg az álmat, pedig illő lett volna.

Arra ébredtem, hogy egy nő rázza a vállamat, megijedtem, nem tudtam hol is vagyok, szemem idegesen nézett szét a hotel szobában.

Felültem, a nő mosolygott, ettől megnyugodtam, leült mellém az ágyra, kellemes hangon szólalt meg, magyarul.

-- Látom még nagyon kellemetlen volt az álma, de vége a megpróbáltatásnak, Dr Jákó Andrásné vagyok, kihelyezett képviselőnek a vezetője, amikor megtudtam mi is történt önnel azonnal idejöttem, de aludt tegnap, így a mai nap újra eljöttem s egy kicsit megijedtem azért is költöttem fel, a szálloda igazgatójának az engedélyével, no meg a rendőrségével, nem kérem, hogy mesélje el mi is történt mert olvastam a jegyzőkönyvet, a hazautazása ügyében jöttem, tudom pénze nincs, hiszen csak egy buszbérlete maradt az egyik kabátkájában, minden irata eltűnt, megsemmisítették, gondolom a barátja vagy az ember rablók.-- Kopogtak, belépett az ismeretlen ismerős, mosolygott, alig ismertem meg, jóképű, hosszúkás arcú, szőke és kékszemű izmos férfi, úgy egyméterkilencven centi magasságával, én is rámosolyogtam.

A nő megszólalt angolul, és a magyar nyelv mellett bizony remekül beszélt -- Üdvözlöm, látja már fent is van, nagyon ideges volt tegnap, de minden rendbe fog jönni.-- Elhallgatott, rámnézett, a férfi odajött hozzám és leült a másik oldalamra, a hotel igazgató szólalt meg.

-- Ugy látom a hölgy felébredt, rengeteg dolgom van, majd találkozunk mielőtt elmegy, addig is kellemes nap t mindenkinek.-- Elindult az ajtó felé határozottan, majd kilépett a folyosóra, az ajtót lassan csukta be. Kicsit zavart csend telepedett a szobára, mindenki akart valamit mondani

de a másikat várta, hogy elkezdje, a szőke férfi törte meg a csendet.
 --Ha nem sértem meg, nagyon szívesen elviszem magammal, tudom, nem valami kényelmes a kamionom de azért biztonságos.-- Várakozóan nézett rám, a magyar képviselet megbízottja is, várták a választ.

Nem tudtam mit is tegyek, ez a férfi valóban biztonságot sugároz, de nem is olyan régen egy hasonló eset tett tönkre, s így nem tudtam mit is tegyek, a képviselet megbízottja sietett a segítségemre, magyarul szólalt meg, talán azért, hogy ne értse a férfi.

-- Egyet ne felejtessen el, a magyar képviselettől annyi pénzt kap amennyit akar, így az útra sem lesz semmi gondja, csak be kell jönnie és megkapja a kért összeget.-- Elcsodálkoztam, igaz van a bank számlámon pénz de nem annyi, hogy korlátlan mennyiséget felajánljon a megbízott magyar képviselet, meg is jegyeztem.

-- Nem tudom mit ért ezen, de a bankban van pénzem, körülbelül kétszáz-ezer forint, sajnos a kártyám odalett de a szmátát tudom a betétemnek, így nem akarom terhelni a képviseletet.-- A nő mosolygott majd így válaszolt.

-- Tudom, nem akarja nagydobra verni mennyi pénze van, de kötelességem volt értesíteni a magyar hatóságokat Magyarországon s itt leellenőrizték az anyagi helyzetét, tudjuk, hogy önnek négy millió forintja van s talán ezért is akarták elrabolni, a nyomozás még folyik.-- Meglepődtem, ez nagyon sok pénz, és nekem van, azt mondja a hölgy, megráztam a fejemet és már meglepődve válaszoltam is.

-- Ez lehetetlen, a számlámat minden hónapban le szoktam ellenőrizni, hiszen a fizetésem erre jön rá.-- A nő nem lepődött meg, sőt nyugodtan folytatta.

-- Való igaz, de önnek van egy másik számlája is, bizonyos Berthold Izi-odora nyitotta meg önnek, és van egy leirat, az ön öröksége ami Németországból lett átutalva, két éve, és csodálkozok, hogy nem tud rolla.-- Elhallgattam, Szomáliában és szenvedések közepette kell megtudnom, hogy milliomos vagyok, szépen állunk, oldalt pislantottam, szegény férfi csak nézett, hol rám, hol a nőre, mosolygott, talán azon, hogy milyen hülyén érzi magát amiért nem ért semmit és mégis itt van, ki tudja.

Megszólaltam angolul, kezdtem rosszul érezni magamat a férfi végett, de most felcsillant a szeme, magyarázkodni kezdtem a jóképű férfinak.

-- Öszintén szólva, kecségtető a magyar képviselet ajánlata, de a repülő nagyon megviselt, ha nem haragszik az úr, vele tartanék, gondolom Európába megy, csak ezért ajánlotta fel a segítségét.-- A férfi mosolya szélesebb lett, nagyon meglepődött, nem is gondolt arra, hogy hazafelé utitársa is akad, megfogta a karomat s vidáman közölte.

-- Nyugodta lehet, nagyon vigyázok magára, és amit lehet a kényelme érdekében mindent megteszek.-- Rámosolyogtam, a képviselet megbízottja bólogatott s angolul megjegyezte.

-- Öszintén szólva én se tennék másként, ha belegondolunk, esetlegesen ezek a bűnözők most elvesztették magát, tud rolla aki az egészet kézben tartja s így most figyeltetni esetleg Mupdisho környékét, így a kikötőt, állomásokat, repteret és a szállodától kezdve minden olyan helyet ahol megfordulhat egy papirok nélküli ember, így merem mondani, hogy a képviselétről már tudhat, vagy ahol most van, a szállóban, tehát, a véleményem hogy azonnal induljon el, majd a számlát rendezem, úgy menjen ki innen hogy ne vegyék észre, van egy hátsó kijárat, azt már figyelhetik, de itt az balak alatt van ez a bozótos, lépjenek ki rajta, s itt a fák közt el tudnak tűnni, de a magyar képviselőre jöjjenek be, az úr tudja hol van, s ott várjanak meg, fél órán belül ott vagyok én is.-- Most egy kicsit megijedtem, de a férfi nem, összeakartam szedni a cuccomat de intettek, hogy hadjam a fenébe, az ablakhoz léptünk, valóban senki sem járt erre, kilépett a férfi s leugrott a félméternyi ablakpadkáról, majd kiléptem én is és leugrottam, a derekammat fogva kapott el, gyorsan bebujtunk a fák közé, senki nem látott bennünket.

A fák közt bujkálva vezetett az idegen, fogta a kezemet, nem tudtam hol járunk, de a férfi biztosított, hogy ő nagyon ismeri Mupdishot, évek óta ide jár, halat hord és déli gyümölcsöt szinte hetenként.

Végre elértünk egy fehér épülethez, besurrantunk, az, hogy látott-e valaki bennünket nem tudjuk, elég sokan voltak a bejárat előtti úton.

Két férfi volt még az épületben, megkináltak kávéval és narancslével, nem volt kedve senkinek sem beszélgetni, vártuk a nőt vissza.

Majd egy órát várakoztunk mikorra megjelent a nő, nagyon elégedett volt, és vidám, nem kellett unszolni már mondta is a magáét.

-- Milyen jó, hogy ismerem ezt a helyet, ugyanis amíg mi beszélgettünk a szálloda recepciójánál járt egy férfi aki Edit barátjának adta ki magát, közölte, most érkezett mert értesítették, hogy mi is történt vele, egy igazolványát mutatta meg, a recepciós utlevélnek nézte, majd érdeklődött, hogy ki van nálla s amikor közölte, hogy hivatalosan van kiküldve egy nő közölte, hogy van még dolga, be kell vásárolnia "ditkének s azonnal visszajön és felmegy hozzá, de közben én lementem s közöltem, ön alszik s ne zavarják, hát ennyi, és most kiállítunk egy dokumentumot, egy útlevel pótló dokumentumot és ezzel eltud menni hazáig, pénzt is vegyen magához és utánna egy kicsit átalakítjuk s indulhatnak is.-- Rámkacsintott, és bizni kezdtem mostmár a szerencsében.

A formaságokat három óra alatt intéztük el, az egyik férfi elment és vásárolt fehér vékony anyagból tóga szerű ruhát s hozzá az arc eltakarására kendőt, fűrcsa gyékényből készült sarut.

Majd átfestették a szememet mert az kilátszik a fehér lepel alól, lábamat lekenték barnakrémmel ami azt a látszatot keltette mint egy valódi női arab lábat.

S ekkor elbúcsúztunk, megköszöntem mindent és kiléptünk a forró és hullám

zó tömegbe.

A férfi kamionja egy másik utcában parkolt, a tengert lehetett látni ahogyan le fel lélegzik, mozog, nem villogtunk semerre sem mert az gyanus lett volna, és az, hogy egy fehér férfi egy arab nővel megy az utcán az megszokott volt, többet is láttam ilyet.

Beültünk a kamionba, férfi ismerősöm azonnal indított és elindultunk, pár méter után beküldött a hátamögött lévő hálófülkébe, de azért a hangján érezhető volt egy kis feszültség.

Hátramásztam, behúztam a függönyt és kinyújtóztattam tagjaimat, ideges voltam, de egy idő után a kocsi mozgásától elálmosodtam s elaludtam.

Nem tudom meddig aludtam, de az ébredésem nagyon meglepett, szomorúan ébredtem, elkezdtem sirni, a kamion mozgott alattam, mentünk, az, hogy merre azt nem tudtam, sokáig sirtam, majd lassan égni kezdett a szemem a sok dörzsöléstől, kicsit vártam amíg felszáradnak a könnyeim arcomon, s úgy tíz perc múlva elhúztam a függönyt, ismeretlen ismerősöm hátrafordult ahogy meglátta, hogy kászálódom kifelé rámosolygott s így szólt.

-- Nagyon mélyen aludt, kétszer parkoltam le de nem ébredt fel, kicsit aggodtam de ahogy benéztem nem mentem felébreszteni, azonnal megállunk és elvégezheti a reggeli teendőket.-- Visszafordult és figyelte az utat. Nem szóltam semmit sem, betornásztam magamat az ülésbe és elhelyezkedtem kényelmesen.

Figyeltem a táblákat mert kíváncsi voltam merre is járhatunk, s ekkor egy hatalmas tábla de a sofőr már mondta is.

-- Tíz kilométerre vagyunk Aszmarától, itt nem is olyan messzire van egy aranyos kis vendégváró s ott tushat na meg reggelizhetünk is, picike türelmet kérek.-- És valóban, egy szép kis kékre festett épület bukkant elő az út mentén, letért a kamionjával s az épület előtt fékezett le. Letusoltam, addig a kamion sofőr az étterem részben várakozott rám, de azért figyelemmel kísérte minden apró mozdulatát a vendéglőnek, s bizony csak akkor nyugodott meg amikor már leültem vele szemben a asztalhoz. Nagyon jóképű férfi volt, tetszett, de úgy vettem észre, hogy én is tetszek neki mert annyira félénken nézett rám mintha fűlig szerelmes lenne belém, talán nem is tévedek, sőt, nem is jártam túl messzire az igazságtól pillantásait megvizsgálva.

Nagyon zavart, hogy még a nevét sem tudom s így egy kicsit félénken jegeztem meg.

-- Ne haegudjon, de maga má tudja a nevemet, de én még nem, tudom ebben a nagy zűrzavarban nem is volt idő ilyen udvariassági szabály betartására, de úgy érzem lassan nyugodtá válik minden.-- Elmosolyodott és a fejéhez kapott ismerősöm, majd nevetve közölte.

-- Ne haragudjon, de annyira féltettem, hogy kiment a fejemből, elnézését kérem amiért udvariatlan voltam.-- Felemelkedett az asztaltól és a kezét nyújtotta, most én pirultam el, meglepett ahogyan mondta, " FÉLTETTEM "

még férfitől nem is hallottam ilyen féltve kiejtett szót vagy mondatot, talán találkoztam a természet koronázott példányával aki a nőket is tiszteli az ágyon kívül, meglep.

Nyujtottam a kezemet én is, és bemutatkozott.

-- Kenneth Svasse, barátaim Kentnek hívják s ha lehet hívjon ön is így, csak azért mert ha az egész nevemet mondja az olyan idegen szerű, tudom önt Editnek hívják, azonnal megjegyeztem, nem is tudom miért.-- Elkapta a tekintetét, elpirult a szőke magas ember, tetszett nagyon.

Az asztalhoz lépett egy ötven év körüli ősz férfi, valamit mondott vagy kérdezett, Kent a kezembe nyomta az étlapot és ő is egyet nézegetett, két nyelven volt olvasható a kész étel.

Apró rákot rendeltem, míg Kent valami marha sültet, fehér bort rendeltem, míg ő vöröset, deszertnek fagylaltot kértem, ő megelégedett a fő fogással.

Aikor végeztünk indultunk is a kamionba, Kent nem akarta magára hagyni az üres kamiont, féltette, nagyon sok volt a lopás s így inkább megelőzte a bajt, beültünk és beszélgettünk, éjjél körül lehetett amikor bemásztam a háló részbe, Kent is mellém feküdt, de uriember lévén nem piszkált, sőt nagyon hamar elaludt, enyhén horkolt, elmosolyogtam magamat, kicsit közelebb húzódtam hozzá s így a biztonság érzésével aludtam el.

Arra ébredtem, hogy a kamion mozog, Kent már utra készen ült a volán mögött, hatalmasat nyújtzkodtam s kibujtam a háló fülkéből, azonnal a termoszt nyujtotta felém s vidáman megjegyezte.

-- Alig fél órája, hogy kifőtt, remélem már nem nagyon forró.-- Elvettem tölle és öntöttem a müanyag pohárba, nagyon jól esett, majd az anyós ülésre tornáztam magamat, őszintén, nagyon tetszett ez a kamioni közlekedés. Néztem az utat, arra gondoltam milyen jó lenne tudni hova is tartunk, és egyáltalán kell e tartanunk még az emberrabló bandától, nem is teketóriáztam tovább, azonnal megkérdeztem Kenttől aki egy kicsit gondolkozott majd így válaszolt.

-- Aszmarát már elhagytuk, Alexandria kikötőjébe tartunk, ott hajóra tesszük magunkat és átmegyünk Görögországba Athénba, onnan Magyarországra és onnan már egyedül megyek tovább Svájcba, ha minden rendben folyik két nap múlva indulhatunk tovább, csak egyet nem tudok, mikor indul hajó Alexandriából Athénba.-- Elhallgatott, figyelte az utat, de azért látszott rajta hogy nem szívesen válik meg töllem, őszintén én sem.

Kent elmesélte magáról, hogy nőtlen mint én, az édesanyjával és az öccsével él egy szép családi házban Svájcban, Luzernben, a Pilatus Platz ra nyílik az ablakuk, nagyon szeret itt lakni, eredetileg Svéd származású, az édesapja aki a háborúban meghalt Umeából jött át a háború előtt egy barátjához, itt ismerkedett meg az édesanyjával, majd át is költöztek Svédországba, de, hogy meghalt a férje a két gyerekkel visszatért szülőhazájába s itt élnek a mai napig.

A kamion nyelte a kilométereket, néha egy-egy óra pihenő és már indultunk is tovább, de azért éjszakára leparkoltunk s azonnal el is aludt Kent. Nem kellett félnünk az ember rablóktól, nem éri meg nekik a további üldözés mert lebuktak s így is elég sok bajuk lett, igaz a hatóságokat megtudják venni de az ilyen jellegű ügyektől a hatóságok is félnek.

Végre Alexandriába értünk, azonnal a kikötői hatósághoz gurultunk, az ügyintéző széttárta a kezét és sajnálkozva közölte négy napot kell várni a hajóra, de van egy másik ami azonnal indul Olaszországba, Genovába.

Kicsit meglepett de nem gondolkoztam, csak el erről a helyről, így Kent azonnal indított is és a hatalmas hajó gyomrába vezette a kamiont.

Nagyon élveztem az utat, egy kabint vettünk ki, végre kitudtam mosni a koszosná vált dolgaimat, Kent adott egy hatalmas inget amiben szinte elveszttem, de így legalább mindenemet kimostam.

Televíziót néztünk, a hajon csodálatos étterem működött, hozattunk enni-innivalót és nassolni valót is.

Két napot utazunk mikorra a Genovai partokat elérjük, de addig is nagyon kellemes útnak nézünk elébe, és nem is tévedtem, de szerintem Kent is remekül érezte magát.

Eljött a hajóút vége, sajnáltam nagyon, Kenttel nagyon összebarátkoztam, tegeződtünk, de nem mentünk tovább, a friss emberrablási emlék nagyon mély nyomot hagyott bennem, s ehhez idő kell amíg a felejtés egy kicsit tompítja az emléket.

A kamionnal elindultunk de Kent megjegyezte, hogy menjünk be Svájcba mert érinteni tudjuk minden kerülő nélkül s így megmutatja hol is él valójában. Nem ellenkeztem, sőt, kimondottan örültem ennek a kikapcsolódásnak, s így Milánót érintve, Luganon át a célnak fordúlva Luzern.

Másnap megérkeztünk, csodálatos tájak és ami nagyon tetszett, a hatalmas hegytetőre egy repülőgép szállt le.

Bizony néztem csak amikor egy négy embert szállító felvonó pár méterre a kamion fölött vitte a turistákat a csucsra az autópályát keresztezve a levegőben.

Beértünk Luzernba, átmentünk a hidon a Seebrücken, majd a Pilátusstrasse-ra ment rá rögtön s pár perc múlva már fékezett is a házuk előtt.

Hatalmas ház, ~~több~~ szintes, az alsó részében egy kávézó üzemelt, de nem volt idő nézelődni mert egy ötven év körüli asszony jött elénk, Kenthez lépett és megpuszilta majd kérdően nézett rám, Kent azonnal bemutatta az édesanyját, nagyon kedves volt, megpuszilt, szinte elolvadtam.

Semmit nem pakoltunk ki a kamionból, Kent édesanyja karonfogott hennünket és megindultunk egy hatalmas kovácsoltvas kapu felé, majd amikor odaértünk egy távirányító segítségével kinyílt az egyik szárny.

Beléptünk, a fedett de nem zárt folyosó fala kirakva színes kerámiával, míg a talpunk alatt hasonló színű metlaki, a fa részek faragva voltak.

LUCERNE

Stadtbummel
City walk

Fussgängerzone
Pedestrian area

Plan B
Seeburg
Bellevue au Lac
Hermitage

Beléptünk a halba, elénk jött egy középkorú nő, mosolygott, várakozóan nézett ránk, majd megszólalt.

-- Elisabeth asszony készíthetem a vacso rát.-- Kent édesanyja nem nézett rá, fiát figyelve mondta.

-- Igen, de egy óra múlva csak mert gondolom Kent és a hölgy szeretnének felfrissülni, és Susanne kèrem szòljon Robinnak, hogy a kamiont vigyék a garázsába, pakoljanak ki belölle és takarítsák ki.-- A kedves nő már fordult is meg s gyorsan elhagyta a szobát.

Szerintem Kent tudta, hogy elég kellemetlenül érzem magamat s ezért gyengéden átfogta a derekam s nem engedett el, így szinte egymás mellett mentünk, édesanyja fogta a kezét a másik oldalon.

Egy csodálatos szalonba léptünk be, két teremnek nevezték mint ahogy később megtudtam, hatalmas öblös fotelba pereszkedtünk le, végre nem mozgott alattam az ülő alkalmatosság.

Rögtön nyílt az ajtó és egy fiatal lány jött be rajta, kezében tálca, rajta tea, kávé, kola, narancs ital, ásvány viz, apró sütemény, csokoládé, majd letette az asztalra.

A kávé után nyúltam, öntöttem a múlt századi kávé csészébe s kortyolgatni kezdtem, Kent a tea mellett döntött míg édesanyja az ásványvizet választotta.

Kent felemelkedett az öblös fotelból s elém lépett, leguggolt s így szólt kedvesen.

-- Ne haragudj, de el szeretnék menni tusolni, nem akarok zavarni, de mindjárt jön Judit és megmutatja a szobádat s egyezzünk meg, egy óra múlva itt találkozunk nem tudom elég lesz e ez az idő neked, vagy későbbre tegyük.-- Azonnal válaszoltam csodálkozva.

-- Természetesen elég lesz, itt találkozunk.-- Felemelkedtem én is a hatalmas fotelból, majd elindultam Kenttel az ajtófelé, édesanyja

mosolygott ahogy fiára ránézett, régen látta ennyire kiegyensúlyozottnak és boldognak, igaz nem is sokat találkoznak mert állandóan úton van, főleg amióta elhagyta imádott barátnője egy férfi végett, talán most megtalálja az igazit.

Igy morfondírozott Elisabeth asszony, ezt tölle tudom mert pár évvel később egy szomorú megemlékezésen ismerte el.

Kent a folyosón elkezdett kiabálni Judit után aki futva jött elénk, majd mosolyogva állt meg, Kent rákacsintott és megsimogatta az arcát s már mondta is.

-- Juditka, kísérd a szobájába Editkét és maradj vele, te leszel a mindegyik, és kérlek, szólj Ralpnak, hogy azonnal induljon és vásároljon be egy pár ruhaneműt, de azonnal induljon, te meg a méreteit ellenőrizd le Editkének, szerbusztok.-- És elment, otthagyt a folyosón bennünket.

Öszintén, csak néztem, nem úgy mint Judit, látszott rajta, hogy már megszokta, megfogta a könyökömet és kedvesen intett a fejével majd így szólt. -- Jöjjön, megmutatom a szobáját. -- És elindult előttem, egy lifthez értünk a folyosón egy kanyar után, megnyomta a liftet s pár perc múlva beléptünk a gazdagon diszitett, fa faragással szinte megalkotott mübe. A második emeleten egy vörös színű ajtó előtt álltunk meg, nem festve volt inkább talán pácolva de ahogy elnéztem a fa anyaga volt ilyen, kinyitotta az ajtót és intett, hogy lépjek be, beléptem, csodálatos nappaliban néztem szét, öblös fotelok, színes tapéta, hatalmas ablakok s rajta a függönyök is a régi múlt századot sejtették.

Judit tovább mosolygott, majd bemutatta a hálósobát, a fürdőszobát, és egy ebádlót, halkán kopogtak, belépett egy férfi, a lányhoz lépett é a köszönés után csak ennyit mondott.

--Indulhatunk?-- A lány bólintott, elköszöntek és már ki is léptek az ajtón, visszaballagtam a nappaliba, nem tudtam mit is tegyek, fürödni akartam de annak semmi értelme sem volt, hogy a koszos gönceimet vegyem fel újra, csak egy megoldás létezik, kimosom magamról a ruhákat.

Bementem a fürdőszobába, kinyitottam a hófehér szekrényt s benne találtam egy kék köpenyt, megnyugodtam, ezt felveszem és amíg meg nem száradnak a ruhák addig megleszek, TV-t nézek, zenét halgatok, és elmélkedek.

Ledobáltam a ruhájaimat, megeresztettem a vizet a kádba és beleültem, nem vártam meg, hogy legalább félig legyen, sietnem kellett.

Félig lett a kád, egy kicsit lustálkodtam benne majd gyors fürdés és már áztattam is be a ruhájaimat, nagyon tetszett a köntös, finom, lágy anyagból készült.

Amikor végeztem kiültem a nappaliba az egyik öblös fotelba, bekapcsoltam a televíziót és valami adást néztem, természet film lehetett, de inkább a gondolataimaal voltam elfoglalva.

Kopogtak, belépett Judit és Ralp, hatalmas csomagokat hordtak be, néztem egykedvűen, nem tudtam mire vélni, de nem is nagyon érdekelt, néztem tovább a filmet, sasokat mutatott be az állatvédő.

Ralp kiment, Judit mint mindig mosolyával bűvölve el a vendégeket így szólt -- Editke, kérem jöjjön ide és nézze meg, hogy a méretének megfelelően lett e bevásárolva, igaz nem szoktam tévedni de nincs kizárva ez a lehetőség sem, s ha valami nem jó azonnal korrigálni tudom. -- Kérdően nézett rám, én meg órá.

Megmozdultam, a hatalmas pihenő sarokülőgarniturához mentem, elkezdtem csomagolni kifelé a papirdobozókból a benne lévő ruhaneműket.

A lélegzetem szinte elállt, csodálatos fehérneműk, bluzok, nadrágok, kosztümök, harisnyák vagy tizféle árnyalatban, szoknyák, ruhák, hat pár cipő, pólók, és nem is tudom felsorolni a háló ingeket, bébidol költeményeket. Leültem egy pillanatra, Judit mosolygott, majd így szólt.

-- Remélem a méretét jól állapítottam meg, nem akarom siettetni, de pro-

bálja fel amit úgy gondolja, hogy magán akar hagyni, addig itt hagyom, de ha valami kell önnek, szüksége van rám a telefonon kérjen s azonnal itt is leszek.-- Megfordult, hogy kimegy de utánna szóltam.

-- Várjon, maradjon itt, és ha megkérhetlek, ne magázz, hiszen majdnem egy idősek vagyunk, és jobban érzem magamat a kötetlen viselkedéssel.-- A lány Judit mosolya most még jobban kiteljesedett, visszafordult és hozzám lépve egy puszit adott.

-- Isten hozott Svájcban, most pedig ellenőrizzük le a méretedet.-- A kezembe fogtam egy szép és apró bugyit, nagyon tetszett, ledobtam a köntösömet s ott álltam pucéran, Judit halkan megjegyezte.

-- Ez igen, nagyon szép alakod és tested van, nem láttam még ilyen csodálatos szépséget.-- Elnevettem magamat, s így válaszoltam.

-- Dehogy vagyok és szép, csak fiatal vagyok mint te.-- Fevettem a bugyit, majd egy melltartót ami ugyan abból a szinből és anyagból készült, majd egy fehér kosztümöt választottam érdekes kékszinű bluzzal, s ezt egy fehér sállal diszitettem a nyakamban, egy hozzá való körömcipőt választottam hófehér szinnel.

Sötét hajam nagyon illett a hófehér kosztümhöz, s így indultam a megbeszélte egyóra mulvai találkozóra.

Amikor beléptem a hallba elég sokan voltak már ott, főleg estélyiben pompáztak, aférfiak inkább sötét vagy hófehér öltönyben várakoztak, minden szem rántapadt, a férfiak meg sem nyikkantak, a nők nagyon érdekesen vizslattak, de nem bántóak.

Nagyon ideges lettem, lámpalázam lett, ha Kent csak egy szóval is megjegyzi, hogy több emberrel kell találkoznom azonnal bezárkozok a szobámba, s ami kellemetlen volt, senkit sem ismertem, egyedül Kent édesanyját és Kentet, de most ő sem volt sehol, vagyis azt gondoltam, ugyanis megindult felém egy alak, fehér öltönyben, fehér cipő rajta, hófehér zsabós ing, és egy nagyon érdekes kék nyakkendővel, őszintén mondom, nem ismertem fel azonnal, már csak amikor melettem volt és megfogta a kezemet, nagyon megörültem s megszorítottam enyhén s a fülébe sugtam.

-- Végre azt gondoltam egyedül hagyta ezzel a sok ismeretlen emberrel, féltem.-- Rámnézett, izzott a szeme, ő is halkan a fülembe súgta.

-- Sohasem hagylak ezentúl egyedül, remélem megengeded, hogy vigyázzak rád.-- nem válaszoltam, megszorítottam a kezét ami felért egy válasszal, majd gyengéden ránéztem, lassan be kellett látnom, hogy én is beleszeretek Kent átfogta a derekamát gyengéden és megindult velem a sok várakozó ember felé, elejét vette a bemutatkozás, pontosan huszonnégy ismeretlen fogott velem kezét vagy csókolt kezét.

Többségében a család barátjai voltak, egy fő volt aki szintén Svasse család tagjaként volt jelen.

Kent édesanyja jött felénk, nagyon komoly volt, de a szemén lehetett látni, hogy boldog, amikor hozzánk ért megpuszilta az arcomat.

Mereven nézte az arcomat majd így szólt.

-- Isten hozta nállunk kedvesem, nagyon büszke vagyok önre, a legszebb lányt üdvözölhetem körünkben, és merem állítani, ilyen szépséget még ezek az öreg falak sem láttak, egy kérdésem lenne.-- Egy pici szünetet tartott miközben nagyon figyelte az arcom egy bizonyos részét, majd folytatta vidámabb hangon.

-- Mit tud ön a származásáról, mert, hogy kék vér folyik önben ahhoz semmi kétség, amikor először megláttam észrevettem a füle előtt lévő és az álla alatt húzódó egyszem vékony eret, ez az egyik nemesi család jele volt, de nem emlékszem melyik családé, pedig találkoztam egy hasonló szépséggel az életem során, tudom, eszembe fog jutni.-- Nézett rám kérdően, a fejemmel nemet intettem majd nevetve válaszoltam.

-- Semmi nemesi családra utaló jelet, vagy beszédet nem ismerek, nem, a családom egész mással foglalkozott ahogyan tudom gyermekkori emlékeim szerint, de tény, Ausztria felől jöttek be az országba anyámék.-- Elhallgattam, eszembe jutott anyám, ahogy eladott a cigánynak, a szám újra felvette a szenvedés formáját amit évekig hordoztam, Elisabeth asszony azonnal észrevette, megsimogatta az arcomat majd gyengéden megjegyezte.

-- Valami baj van a szüleivel.-- Megráztam a fejemet.

-- Nincs semmi baj, apám meghalt majd követte anyám is, legalább is a számomra.-- Kent észrevette, hogy a téma nem valami szivderítő s azonnal anyjára szólt.

-- Anya, induljunk az ebédlőbe mert bizony nagyon éhes vagyok.-- És jó példával karonfogott és vinni kezdett az ebédlő felé.

Csodálatos vacsora volt, hatfogásos, valódi úri kiszolgálás, hát igen, a Svájciak még tartják az eliteknek kiváltságos fejedelmi életet.

Éjfél körül járhatott az idő, egy picit becsiptem, Kent csodálatos érzéssel szórakoztatott, észrevettem, hogy mindig több és több alkalommal felejtí rajtam a szemét, sőt, keze is többször simogatott mint azt szeretete volna.

Én sem voltam kivétel, amikor hozzám ért a szívem gyorsabban dobogott, sőt, ami nagyon fúrca, kívántam, vágytam az érintésére, s így sokszor azon kaptam magamat, hogy akaratlanul is megérintem ok nélkül, s ekkor belenyilalt a szívembe egy kérdés, ez a szerelem, mert akkor ez iszonyú, szenvedni a másiktól, mikor érint meg, vagy én, és egyáltalán elválni tőlle még akkor is ha csak időleges.

Tétova gondolataimból Kent térített észhez, már csak ketten ültünk az asztalnál, mindenki elment, most mi következünk.

Felálltunk az asztaltól, megindultunk a nappaliba, áthaladtunk a szobán és a lifthez mentünk, Kent átfogta a derekamat, nem bántam, a lift előtt szembefordultam vele. vágytam a csókjára, ezt észre is vehette mert nem gondolkozott, csókolozni kezdtünk, a lift magállt a hátunk mö-

gött, elé. sokáig ott lehetett mert egy fél óra múlva jutott eszünkbe amikor majdnem elestem annyira legyengültem.

Újra kellett hívunk, Kent tartott a karjában, egy szót sem szóltunk, amikor megérkezett beszálltunk, felmentünk a szobámba, s ekkor elbátortalanodtam, féltem, megrázkodtam, Kent finom ösztöne ezt észre is vette, elengedett amint a szobába értünk és leültem.

Kinos csend burkolt be bennünket, és mindent, sokáig tartott s végre Kent szólalt meg.

-- Látom, még nem vagy felkészülve az együtt létre, nem baj, várok, de tudd meg, nagyon megszerettelek s érzem, te is.-- Elhallgatott, lesütötte a fejét, úgy nézett ki mint egy iskolás akinek nem jutott reggeli. Felkeltem a fotelból, hozzá léptem, átfogtam a nyakát, a szemébe néztem de előtte megemelttem gyengéden a fejét, a szemei csillogtak az elmúlt izgalomtól, halkán súgtam a fülébe.

-- Szeretlek én, is, de még korainak tartom a komolyabb testi kapcsolatot, egyet mondhatok, nem a te bünöd, de olyat tettek velem ami végett az életem is megkeseredett, de ígérem, a segítségemmel és a szerelmemmel túllendítem magamat ezen a tényen s boldogan éljük szerelmünk minden megkezdett másodpercét.-- Kent szeme megváltozott, talán az elutasítás mellett mást várt, de ahogy meghallotta a szavaimat megértette, hogy nem a szerelem hibáztatható a kudarcért, ellenkezőleg, most jött rá, hogy egy nagy titkom van s elmondom majd neki, hiszen bizók benne. Lassan kibontakoztunk egymásból, még egy gyors puszi és elhagyta a szobámat, nem mozdultam a fotelból, valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság kezdett előnteni, és egy érzés ami belopakodott a szívembe, s ezt kiabálta, "elszurtad, sohasem lesz a tiéd, egyedül maradsz."

Legszívesebben kiszaladtam volna utánna s az ágyamba rángatom, de csak azért, hogy a halkiismeretemet legyőzzem, de ahogy belegondoltam nevetséges lettem volna, ki tudja, talán megérte volna?

Levetköztem, gyorsan tusoltam, hiszen pár óra múlva indulunk Magyarországra s alig marad öt órám a pihenésre, de majd a kamionban kialszom magamat.

Arra ébredtem, hogy Judit költöget, ijedten nyitottam ki a szememet, de eltelt pár perc mikorra kitisztult a fejem s megállapítottam, hogy jó helyen vagyok, kiugrottam az ágyból, egy gyors tusolás, farmert vettem fel a kényelmes utazáshoz és már indultam is le a nappaliba, Kent mosolyogva nézett rám, hozzá siettem, adtam neki egy pusztit amit nagyon kellemesen fogadott, együtt mentünk be az ebédlőbe, gyors reggeli és már indultunk is a kamionhoz, amit vett nekem Kent az mind a kamionba volt berakva, meg akartam szólalni de Kent a számra tette a száját s így egy Csókban fejeződött be a mondatom.

Nagyon nehezen búcsúztam el az édesanyjától, Judittól és a személyzettől, de valahogyan mégis csak bekeveredtünk a kamionba s elindultunk.

Öszintén szólva, amikor megláttam Szeged határát, majd az öreg hölgyet az Izabella hidat bizony a szemem könnybe lábadt, jaj de régen vártam már ezt a pillanatot s ekkor újra eszembe jutott anyám, s így fohászkodtam, "várjál anyám, jövök, de megemlegeted, ígérem".

Letöröltem a könnyeimet, Kent megfogta nedves kezemet, a szájához húzta és megpuszilta, lassan haladt tovább a Kossuth Lajos sugárúton, elértük az Anna kutat, itt áthaladtunk a bírósági épült előtt és elfordultunk balra, itt elmentünk a Hősök kapuja előtt és rátértünk a Tolbuchin sugárútra, s itt a 35-ös számú ház előtt álltunk meg, itt laktam Imre apuval és Rozi anyuval.

Amikor becsengettem nagyon lassan nyílt ki az ajtó, Imre apu állt az ajtóban, nagyon szomorú volt, amikor meglátott ordított egy nagyot.

-- Anya gyere azonnal, mindjárt meghalok.-- És nem foglalkozott azzal hogy szegény Kent mit is gondol, felkapott, majd megfordult és szaladt befelé velem, közben sirt, puszilgatta az arcomat, még sohasem láttam ezt a nagydarab medve embert így sirni, közben anyu is megjelent, elkezdett ő is sirni, de nagyon.

Kent lassan lépett be, igaz nem értett egy szót sem de érezte, hogy az eltűnésével kapcsolatos ez az egész sirás rivás.

Majd fél órán keresztül csak szorongattak, egymás szavába vágtak, Kentel sokszor összenéztek de egy szót sem szóltunk, míg a két öreg színtelenül sem ersztett, anyu egyik oldalt apu a másik oldalt ült, simogatták a kezemet, a fejemet, a vállamat.

Végre beteltek velem, és ekkor tudtam először megszólalni.

-- Most pedig szeretném benutadni Kentet, ő volt az aki megmentettm és ápolt, sőt a családjához is elvitt Svájcba. -- No ekkor apu felkelt és Kenthez lépett, szegény barátom nyujtotta a kezét de apu egyszerűen megölelte, majd így szólt hozzá.

-- Köszönöm, hogy visszahoztad a lányunkat, már majd megőrültünk, azt gondoltuk örökre elvesztettük, és látod visszakaptuk, van Isten.-- Apu ölelgette, Kent bólogatott, egy szót sem értett de azért adta az értelmes megértést, apu elbizonytalanodott, rám sandított s így szólt.

-- Kislányom, mi van ezzel a fiatalemberrel, megsértettem, hogy egy szót sem szól.-- Elnevettem magamat, felkeltem anyu mellől és Kentékhez léptem, így szóltam apuhoz nevetve.

-- Apukám, ez a fiatalember nem beszél magyarul csak németül, ugyanis Svájcban él, de elmondom neki amit mondott.-- És elmondtam Kentnek amit apu pár perce mondott neki, most Kent kapta el és ölelgette, apu nagyon rosszul tűrte, anyu és én neveltünk, míg apu végre kiszabadult Kent fogságából, valamit morgott Kentnek az ölelésről meg, hogy ő nem nő és nehogy félreérsük a dolgot, a többi szokásához hiven elmantogta, de azért látszott rajta, hogy nagyon jól esett neki a szeretet.

Anyu hirtelen felugrott, összeecsapta a kezét s így magyarázkodott.

-- Atya Isten, én itt ülök és a számat jártatom ti meg éheztek, na de oda se neki, azonnal összeütök egy kis vacsorát.-- És már fordult is ki a konyhába, nem tartoztattam, ismertem, lehetetlen lebeszélni, ő még a régi szokás szerint gondolkodott, ha valaki haza ér az biztosan éhes, hiszen két napig nem eszik és nem iszik szerintük.

Apu azért mellém ült újra, most Kent ült anya helyére és mint tolmács működtem közre, apu kérte meséljem el a hányatott történetemet, és elkezdtem, de azért milyen érdekes, a sok szenvedést, az eltelelet hosszú időt egy óra alatt megtörténté varázsolja a múlt.

Apu néha sirt, ilyenkor magához húzott, szorított, majdnem megfolytott, de nem szóltam, vágytam már régen ezt a féltő szeretetet.

Csodálatos illatok jöttek a konyha felől, Kent nagyokat nyelt, látszott rajta, hogy meghozta az étvágyát anya főztjének makacs bemutatkozó illata, mosolyogtam, majd elnevettem magamat ahogyan nyujtogatta a nyakát. Megjelent anya az ajtóban, intett, hogy kész a vacsora mehetünk enni, Kent volt az első aki megmozdult, nem értette a szavakat de az intést igen.

Kivonultunk, anyu csirkepörköltet készített, csodálatos ize volt, Kent le volt nyűgözve, néha bológatott majd így szólt egy csirkecomb megvése közben.

-- Drágám, elfogadom anyósnak édesan ádat, és ha így főzöl te is a menyországnak nem is kell nekem.-- És nevettünk míg anyuék szegények csak néztek bennünket, de amikor lefordítottam anyu egyik ujjával megfenyegette vidáman Kentet.

Jólakottan mentünk ki újra a nappaliba, apu sört hozott és két poharat, tudta, hogy nem szoktam inni, így csak Kent és apu sörözgettek, nagyon jól érezte mindenki magát.

Anyu is megjelent jó negyed óra elteltével, először rendbe tette a konyhát, elmosogatott majd még egyszer körbe nézett s csak ezek után jött be hozzánk.

Bizony már este tíz óra volt, de anyuék nem akartak lefeküdni, most nem voltak álmosak, de mi sem, láttam anyu nagyon töri a fejét, így megkérdeztem az okát.

-- Valami baj van anyukám,-- Anyu egy kicsit gondolkodott majd így válaszolt.

-- Semmi baj, csak azon gondolkodok, hogy ti együtt fogtok aludni a szobákban.-- Elnevettem magamat, adtam neki egy puszit és komolyan mondtam.

-- Nem, nem anyukám, annyira azért nem vagyunk jó barátok.-- Anya arca megváltozott, látszott rajta, hogy nem csakodott bennem.

Kent hirtelen megszólalt, sugárzott az örömtől no meg a két üveg sörtől.

-- Menjünk el egy kicsit csavarodni a városban.-- Apa és anya egymásra nézett, anya szólalt meg.

-- Öregek vagyunk mi már erre a sétára.-- Kent várakozóan nézett rám, azonnal fordítottam, Kent megfogta anya kezét s így válaszolt.

-- A sétára és egy kis csavargásra az ember sohasem öreg.-- Apa amikor meghallotta azonnal elnevette magát s így szólt anyához.

-- Ha nem megyünk most el a gyerekekkel Isten az atyám, három huszévesre cseréllek el.-- Anya komolyan nézett rá és haragot színlelve mondta.

-- Rendben, de ha a papucsodat keresed, és a kedvenc ételedet nem tudja megcsinálni darabonként valamelyik húszéves ne telefonálj.-- És ránkkacsintott, apa elhúzta a száját s csak ennyit morgott.

-- Már megint kidumál, de igaza van.-- Anya úgy tett mint aki nem hallja. Apa azonnal öltözni kezdett, no nem sokat kellett, augusztus lévén elég a nyári éjszakában egy pólo és egy nadrág cipővel.

Igy azután egy óra múlva már az öreg hidnál a lévő halászcserda terasz részén ücsörög-

tünk, apa és Kent egy-egy sört kértek s vidáman koccintottak.

Mi anyával kólát ittunk, Szerettem volna ha Kent egy magyar és Szegedinek hívott halászlét fogyaszt, de anyára teleette magát anya pörköltjével, hogy nem mert neki fogni egy adag halászlének.

Éjfél körül indultunk haza, remekül érezte magát mindenki, főleg anya és apa, de Kent sem panaszkodott, esetleg azért mert a négy óra alatt két pusztit sikerült észrevétlenül lopnia anya és apa hátamögött, de azért élvezte, sőt, megjegyezte, most úgy kell viselkednie mint egy iskolában amikor a szeretett lányt titokban imádhatta, nevettük.

Hazaérve Kent a nappaliban aludt a keravetten, egy pusztit kapott és már mindenki igyekezett a saját helyére, amikor a saját ágyamban és a saját szobámban fél álomba merültem újra fohászkodtam, végre, hazaértem, és anyám jutott eszembe, így csak annyit tudtam magamban elmondani, hogy indulok...

s elaludtam.

Reggel frissen és kipihenten ébredtem, Kent még aludt, kicsit lusta volt mindig a reggeli felkeléseknél, de ahogy mászkáltunk és amikor anyáék nem voltak a nappaliban nekimentem a keravett oldalának gyorsan lehajoltam és a homlokára adtam egy puszit.

Már vagy ötödik alkalommal mentem neki a fekvő alkalmatosságnak amikor megunhatta mert Kent elkapott és lerántott maga mellé és elkezdett puszilni majd csiklabdozni, és kiabálni kezdtem, apu rohant be s amikor meglátta, hogy Kent dögönyöz elkezdett nevetni, Kent nevetve kiabált rám.

-- Mond el mit tettél.-- Apa után anya is bejött, de látta, hogy Kent a bűnös és mondott valamit kíváncsian kérdezte mit mondott, lefordítottam két nevetés közben, apa is megfenyegetett s a védelmébe vette, hogy szegény fiút nem hagyom aludni.

Lassan helyre

állt a rend,
megreggeliz-
tünk és Kent
újra sétára
invitált min-
denkit, de
anya és apa
nem vállal-
ták, s így mi
indultunk ne-
ki.

Anya nagyon
a lelkünkre
kötötte, hogy
ebédre fel-
tétlen érzünk
haza, nagyon
finomat főz,

gyümölcs levest ami a kedvencem és Kentnek is, mellé filézett pontyot, na meg az elmaradhatatlan halászelevet, megmondom őszintén nem szeretem, de anya csak Kent kedvéért főzi meg a különleges vegyes hallevet. Bemutattam Szeged minden nevezetességét, Kentnek főleg a tanácsháza tetszett, s itt a szomszédban kávéztunk a Szeged étteremben, a kert-
helyiségben.

Lassan eljött a búcsuzás ideje, Kent este már indult is tovább Franciaországba, és egy hétmúlva találkozunk, s akkor itt tölt egy pár napot, megteheti, szőnyegetek visz egy Osztrák vállalkozónak.

Nagyon hamar visszazökkentem a hétköznapi kavalkádjába, újra munkába álltam, ami meglepett, Tehodor kilépett a munkahelyéről az utazás előtt, s így senki sem kereste, amikor kérdezősködtek felőle csak annyit mondtam, hogy összevesztünk s nem akarok többet hallani felőle, de ne is említsék amíg itt dolgozok, megértették.

Elhatároztam egyik nap, hogy meglátogatom anyámat, bátorságot gyűjtöttem és a keresésére indultam, először a Honvédtérre mentem el a lakásokká varázsolt huszár laktanyába ami ma már csak emlék s ezt a kapu alatt lévő dombormű teszi hitelessé.

Itt közölték, hogy pár éve kapott egy másik lakást a Mátyás tér 2 alatt, így felszálltam a villamosra és irány alsóváros, a templomot figyelve, a hatalmas tornyot hamar megtaláltam, egy öreg emeletes lepusztult ház előtt álltam meg, két vak ablak és hat picí ablak amin nem igen fér ki egy ember, pince lakások, de a fa keret szétrohadva, így az emeleti ablakok valamivel nagyobbak de azok is megérték már a világháború és a forradalom viszonyosságait is.

Lenyomtam a hatalmas alumínium kilincset, a szétrohadt hatalmas fa kaput alig birtam kinyitni, féltem, hogy rám zuhan mert egy zsanér tartotta a legfelső, életveszélyes volt.

Kis kertek az udvarban amik fel voltak parcellázva, gondolom minden lakónak volt egy kis része, a térglával kirakott járdának nevezett valamin lépkedve kanyarodott a ház mentén, egy rozoga ajtóhoz értem, egy lépcső keresztbe előttem, bekopogtam a festéktől mentes ajtón.

Senki sem jelentkezett, hangosan jó napot kívántam, s ekkor az emeleti lakásból egy idős néni jelent meg, mosolygott, amikor elmondtam kit is keresek intett, hogy lejön.

Lemászott az emeletről, bemutatkozott, Erzsike néninek hívták, elmondtam mi járatban vagyok, majd intett, hogy menjek utánna, kinyitotta az ajtót, de közben még mondta, hogy lassan hozza az ebédet neki mert, hogy ő főz rá és takarít, s beléptünk az ajtón.

Borzasztó büz csapta meg az orromat, félhomály uralta a szobát, a picí ablakok nem sok fényt eresztettek be az üvegen.

Egy konyhában álltunk meg, sparhelt rozsdás csövekkel, mosdotál egy hokedlin, egy összetákoltt konyha kredenc, és kosz mindenütt.

Erzsike néni kinyitott egy újabb ajtót, itt még büdösebb volt, mentem lassan Erzsike néni után, a szoba ajtón egy pléd szerű volt ami a fényt mégjobban kirekesztette, egy ágy volt a fal mentén, szalmazsák látszódott a gyér fényben, egy régi kétajtós szekrény és más semmi.

Egy valaki feküdt az ágyban, régi nagykabát rajta és más rongyok, a feje bekötve egy fekete kendővel, bőre hófehéren világított ki a sötét rongyokból, s ez a valaki volt, az anyám.

Torkomat a sirás kerülgette ahogy megpillantottam beesett arcát, téletelenül bámult bele a semmibe, a fejét meg sem mozdította ahogy az ágya

mellé értünk, szintelen hangon szólalt meg.

-- Jó napot Erzsike néni, érzem, valaki itt van magával, s érzem, sőt tudom, Editke áll itt.-- Elhallgatott, s ekkor még nem fogtam fel a tényeket, csak a nagy csend vezetett a kegyetlen felismeréshez, hogy anyám, vak.

Letérdeltem az ágy elé és megfogtam a kezét, összerándult, másik kezével is megfogta a kezemet és az arcához húzta, egy kicsit simogatatta ráncos bőrét s megcsókolta a kezem fejét.

A szememből kiszaladt a könny, Erzsike néni észrevette s halkán kiment, itt hagyta nekünk a kínos csendet, és a szenvedéssel eltöltött éveket a maga megismert múltjával.

Végre megtudtam szólalni, anyám a kezemet még mindig szorongatta, szemem mozdulatlanul meredt még mindig a menyezetre.

-- Anyám, azért jöttem, hogy megőljem, a sok bánatért, a könnyeimért, a szenvedéseimért, és az életemet hogy tönkre tette.-- Elhalgattam, nem tudtam, jogomban van-e ennek a nyomorék asszonynak bosszúért beszélnem, a múltbéli aljasságáéért megbüntetnem, tanácstalan voltam, és főleg ahogy a kezemet simogatta és szorongatta, azt az érzést váltotta ki mintha védelmet remélne.

Megint a kínos csend, s ekkor megszólalt az anyám, a hangja nagyon mély és szomorú volt, talán azt az érzést keltette mintha az alkohol és a cigaretta megette volna a hangszálait.

-- Vártalak már, és tudtam, hogy eljössz, megérdemlem, hogy megőlj, de óva intelek ettől az elhatározástól, hiszen börtönbe kerülsz s én nem érek ennyit, hidd el, nagyot hibáztam ellened, de láthatod, megbüntett nagyon keményen az Isten, és nem bántam meg a büntetést, elviselem hidd el, de végre megjöttél s így a szenvedésem is megszűnik.-- Elhallgatott, nyelt egy nagyot és újra folytatta.

-- Amikor meghallottam, hogy idegen van itt, tudtam, hogy te vagy, valahogyan a hangodat felismertem, s megnyugodtam, és most figyelj rám, nincs sok időm, amikor eladtalak a cigánynak pénzért muszáj volt, ugyanis István öcséd kirabolt egy élelmiszer boltot s ha kifizetem a kárt nem jelentik fel, s így jött a cigány, de bátyád nem tanult ebből, továbbra is a bűnnek élt, és egy nagy szerencse ért, örökölted, nagymamád meghalt s rán k hagyta a vagyonát, sokat, azonnal elindultam a cigányhoz, egy hónappal később, de azt mondta, elszöktél, keresni kezdelek, megtaláltalak az árvaházban, de ott olyan ellenségesen beszéltél rólam, hogy nem mertem elébed állni, s így csak távolról figyeltem a lányomat, így Imre és Rozi szüleid nagyon boldoggá tettek engemet is, mert láttam, hogy nagyon szeretnek s te is őket, nem akartam ebbe a szeretetbe beleszólni, hiszen bünt követtem el ellened s nem bocsájtottál meg, igaz ezt már egy megbizóm mondta el, sajnos már nem láthattalak mert megvakultam amikor visszafelé jöttem a cigánytól Mindszentről,

egy bérelt kocsit vezetett az élettársam akit te is ismertél s Mártél előtt ott ahol a vasuti sinek nagyon közel kerülnek az országúthoz egy lovaskocsijött velünk szembe s a lovak megvadultak, belerohantak a bérelt Warszavába, az élettársam azonnal meghalt, míg engemet Vársáhelyre vittek a kórházba s egy hónapig voltam Intenziven, Komában voltam, majd amikor észhez tértem, közölték az üveg szillánkok a szememet kivágták a szó szoros értelmében, míg a gerincem is megsérült s így lebénultam.-- Elhallgatott újra, vizet kért, adtam neki a koszos poharába az ágy mellett lévő kannából, majd folytatta.

-- Sok pénzem van, neked is, itt van a fejem alatt a betétkönyved, és az *öcséd* is, így elkezdtem a nyomozást és innen tudok mindent róla és az életről, amit még elmondanék, sok pénzt adtam az árvaháznak, az iskoláidnak mintegy hatmillió forintot, de nem bánom, az életem befejeztem, és szépen, most pedig ne húzd el a kezedet, így akarok meghalni.-- A szeme csukodni kezdett, ráordítottam.

-- Anya, mi van veled.-- Kinyitotta vak szemét ha lehet így mondani, lassan, vontatottan mondta.

-- Kislányom, tudod milyen régen nem mondtam ki ezt a szót, sokszor mondtam magamnak, az életemet adnám ha mondhatnám neked, ne idegeskedj, már lerendeztem mindent, évek óta hordok magamnál egy fiolát, méreg van benne, negyedórát ad még az életre, lassan lejár, ne menj sehova sem, ha mentőt akarsz hívni már késő, csak az időnket fogyasztod, amit még mondanék, bocsájs meg az anyádnak, s én cserébe az életemet adom ezért a szóért.-- Elhallgatott, ordítani akartam, örjöngni, a kezeim közt hal meg az akit én akartam elítélni, elítélte saját magát, ráborultam a bűdös rongyokra, az arcát kerestem, majd az enyémhez szoritottam, hideg volt, éreztem a könnyeit, a vak könnyeit, és sirtam én is, folyt anyám arcára de nem érdekelt, és egyszer csak éreztem, hogy az izmai elernyednek, felordítottam, anyám akit itélni akartam, meghalt.

Ordítottam, Erzsikenéni szaladt be ahogyan öreg lábai birták, majd Juliska néni, utánna megjelent Ludvignéni, én csak ordítottam, meghalt, meghalt.

Éreztem, két erős férfi kar fogott meg, majd enyhe szúrást a karomba, elkezdett távolodni minden, majd közeledett s utánna siri csend, elaludtam.

Amikor magamhoz tértem Imre apu hajolt fölém, Rozi anyu a kezemet fogta, apu amikor meglátta, hogy a szememet kinyitottam megfogta az arcomat, nagyon szomorú volt, elmosolyogtam magamt, figyelt, majd visszamosolygott, adott egy nagy cuppanos puszit, anyu eltolta azonnal aput és most ő következett, nagyon boldog voltam.

Mint később kiderült, anyu és apu félt az esetleges anyám féle érzelmek halmazától, a hogyan tovább élettől, s a től, hogy esetleg elvesz-

tenek örökre.

Anya nyakát körbefontam karjaimmal s így mondtam neki halkán.

-- Ugye szerettek, s nem hagytok el.-- Any szeméből kiszaladtak a könnyek pusztigatta az arcomat s így felelt.

-- Drágám, tudod te vagy az életünk, mi meg már azt gondoltuk te hagysz el bennünket.-- Jobban magamhoz huztam anyát, majd eltoltam magamtól s vidáman rászóltam.

-- Ugye kész az ebéd, nagyon éhes vagyok.-- Anya apára nézett, egy hatalmas megkönnyebbült sóhaj, majd szinte egyszerre mondták.

-- Indulhatunk?-- Lemásztam az ágyról, elindultunk a kórházból, igaz le akartak beszélni de nem sikerült, s így eltusolva az érzelmeimet érkezünk haza.

Hazudnék, ha azt mondanám nem fájt anyám elvesztése, de nem akartam Imre apu és anyu rovására éreztetni a fájdalmamat.

Eltemetettem anyámat, a feje alatt megtaláltam az említett betétkönyveket és egy NAPLÓT, amit akkor írt amikor még nem volt vak, de ki tudja, annyira még nem olvastam bele, hogy ezt is feltételezzem.

Az idő telt, a naplót is majdnem elfelejtettem amikor véletlenül egy könyv keresése közben újra a kezem közé nem akadt, először idegenül forgattam és szégyem, de elfelejtettem ezt az anyám adta első és utolsó emléket.

húsz

Leültem és nézegetni kezdtem, majd oldalnyi volt, úgy vóltam vele pár óra alatt végzek vele s így nekikezdtem.

A napló.

Amikor olvasni fogod ezeket a lapokat már a temetőben leszek, amit szeretnék most elmondani, nagyon szeretlek s a halálom bizonyítja, a megbocsájtásod a halálom biztosítója.

De ne is ezzel foglalkozz, családuknak rövid történetét akarom neked elmondani, s ezt csak úgy tudtam elérni, hogy Erzsike néni fia írta le ezeket a sorokat, s utána felolvasta egy ügyvéd s így hitelesnek lehet tekinteni, a napló végén megtalálod a hitelesítést, nagyon sajnálom amiért megvakultam s utoljára nem láthattalak.

Nagymamád neve, Johanna von Berthold Braun, ^{12.10.34} grófnő volt, míg nagyapád Walter von Werner Bösch, nagymamád született 1886, ápr. 23.-án, így amikor én születtem akkor volt 26-éves, vagyis 1912, szeptember 10.-én születtem, 35 éves voltam, s így te 1947-január 17.-én láttad meg a világot, nagyapád isősebb volt 1880, április hetedikén született. Amikor betöltöttem a huszadik életévemet elszöktem otthonról, a szüleim nem sokat foglalkoztak velem, s így nem is nagyon aggodtak értem, kaptam egy csomó pénzt amikor jelentkeztem Braziliából, s így tovább tudtam csavarogni.

Braziliában voltam majd egy évig, az Amazonasz folyó mentén a Rio Negro mellett lévő Manaus városkában, egy jótékonyági szervezetnek dolgozó csporthoz tartoztam akik az őserdőt járva segítették az ott lakó őslakosokat.

Igy kerültem a Pampák vidékére, Córdobába ahol megismerkedtem egy férfival, majd övele jártuk az őserdőket, segítettünk a beteg embereken, gyógyítottunk állatokat, tehát olyan segítséget nyújtottunk amit a törzsek maguk sem tudtak volna elvégezni.

Egy év múlva áthelyeztek Amerikába, a Missouri folyó és a Mississippri találkozásának a helyszínére St.Louisba, de ez csak a tartozkodási hely volt, itt újra az őserdő következett.

Misszionárisi teendőket töltöttem be huszad magammal, s az a férfi aki belém szeretett utánnam jött két év múlva, nem bántam, én is bele szerettem.

Tizennégy évig voltam itt, nagyon hamar telt az idő, teli munkával, s ekkor egy tragédia történt, barátomat Robin Siegristet megtámadta egy betegség amit egy légyfajta okoz, s három napon belül végzett vele. Öngyilkos akartam lenni, de egy valami végett nem tettem meg, te végetted, terhes lettem, s így visszautaztam anyámékhöz.

Nem fogadtak valami nagy örömmel, de nem foglalkoztak vele, hogy terhes vagyok vagy nem, s így 1977, ~~september~~ ^{augusztus} 17.-én megszületett Münchenben, és nagyon szerettem volna már elmondani neked, nem az az édesapád akit ismertél.

Folytatom, egy cirkuszi csoport jelen meg a városban, ahol laktunk az Unterberg strassén, volt egy nagy tér s itt telepedtek le, töllünk pár száz méterre.

Egyik alkalommal amint itt sétáltam veled megszólított egy férfi a Feribácsi aki meleg víz után érdeklődött mert beteg lett egy lova, s így nem volt más választása.

Természetesen segítettem neki, megkértem hozzon egy nagy edényt s adok amit kér, s így jött el azzal a férfival akit te az apádnak hiszel, a víz elvitellel Feribátyád nagyon megszeretett, s én is, sőt megegyeztünk, hogy a felesége leszek, s tégedet a lányává fogad.

Egy bál volt a közelünkben s elmentünk, Feribátyádnak el kellett menni mert a lovat kellett leellenőriznie, s ekkor a nevelő apád egy aljasságot csinált, kérte, hogy menjek vele egy helyre mert Feribácsi ott vár majd, segítenie kell neki, s így egy közeli szállodába cipelt, s ott amíg várakozok egy kis üditőt hozott, nagyon meleg volt s ezért egy hajtásra kiittam.

Megrázkodtam, de már késő volt, elálmosodtam, s amig aludtam Ede a nevelőapád üzenetet hagyott a Feribácsinak hogy hol talál, eljött s amit látott bizony iszonyú volt, pucéran feküdtem Edével, a nevelő apáddal.

Feribátyád nem tudta mi is történt, csak amit látott annak hitt, és Ede a nevelőapád ekkor megerőszakolt, s amikor felébredtem elmondta, hogy ÉN akartam ötöt, és ő sem tudja miért.

Feribátyádnak elmeséltem, de észrevette, hogy teherbe estem, nem volt mit tennem, Ede ígért mindent csak hogy kitartsak mellette, és döntöttem, a gyerekemnek apát akartam, s itt hibáztam.

Megszületett az öcséd, Ede nem változott meg, tovább ivott, nőzött, és rendszeresen vert, de nem tehettem vele semmit sem, én választottam.

A cirkusz egy évig tartozkodott Münchenben, majd tovább vonult a társulat Németországban, de a háború szele nem sok pénzt hozott, nagyanyádék nem segítettek, sőt, közölték, még az örökségből is kitagadnak.

Gondolom a többit már tudod, s amit nem tudsz, betört az öcséd egy holtba s ellopott ezer forintot, ha kifizetem, nem jelent fel, közben jött a cigány és felajánlottam neki a te kétkezi munkádat, dolgozól nálla egy pár hón pig s az adósságot rendeztük, de közben meghalt nagyanyád s úgy látszik az örökséget csak megkaptam, így azonnal egy hónap múlva elindultam utánad, nem találta meg, a cigány közölte, hogy megszöktél a munka elől, kifizettem neki az ezer forintot de ő még kért ezret mert kár érte, így azt is odaadtam neki, nem tudtam hol keresselek.

Közben karamboloztam, de egy férfit elhozta nekem aki valamikor rendőr volt és nyomozni kezdett utánad, így szinte mindent megtudtam rólad, azt is, hogy a cigány megerőszakolt, nem olyan régen tudtam meg, hogy meghalt, csunyan, elütötte a vonat, csak azért mert így bánt veled, segítettelek ahol tudtam, de te semmiről sem tudtál, titokban kellett tartani mindenkinek, csak egy valaki nem fogadott el még az államtól sem pénzt a nevelésedre, az Imre apád és Rozi anyád.

Ami pénzt kaptam azt mind elosztottam kettőtök közt, nagyon sok pénz, vigyázzatok rá, ad oda az öcsédnek, hátha segít neki jó útra tértie. Velem ne foglalkozz, temess el, csak egyet kérek, néha azért egy szál virágot vitess a siromra ha te nem is jössz ki a temetőbe.

Isten veled, és vigyázz nagyon magadra, vigyázz azokra a szüleidre akik megérdemlik a szeretetedet. Anyád, kelt, 1973, január."

Elérzékenyülten tettem le magam mellé a lapokat, amit megtudtam nagyon fájt, tehát anyám nem adott el a cigánynak mint feleséget, és most sóhajtottam egy nagyot, több évtizednyi keserű szájízlet kellett fel dolgozni úgy, hogy csak én éreztem annak.

Tudom, már késő a múltat szidni, vagy dicsőíteni, a lényeg, aki a múltját nem teszi rendbe az a jövőnek sem nézhet elébe gondtalanul.

Eszembe jutott egy mondat amit Kent édesanyja mondott, hogy az ereimben kék vér folyik, nem tévedett, hát igen a nemesi vér látszik.

Nagyon nehezen tettem magamat át a leirtakon, de valahogy muszáj volt, nagyon vártam Kent látogatását, és már egy hónapot késett, de úgy voltam vele, biztosan egy másik fuvar vegett nem ér ide.

Már a második hónap is eltelt és Kent nem jelentkezett, hát igen, még szerencse, hogy nem feküdtem le vele.

Az idő nagyon lassan telt, a munkámon is meglátszott a keserűség, Imre apu meghalt szívinfarktuszban s így végképp csapnivaló lett az életem egy időre.

Négy hónapra Kent elutazása után egy levelet kaptam Svájcából, Elisabeth asszony írta, Kent édesanyja, nagyon ideges lettem, s így a biritéket szinte letéptem a levélről, mohón olvasni kezdtem a német szavakat. Hirtelen elsötétedett előttem minden, a levél kiesett a kezemből, elájultam.

Amikor észhez tértem anyu hajolt fölém, fogta a kezemet, nem értett semmit sem, a nagy durranásra szaladt be amikor elestem és az éjjeli szekrényre estem s levertem rolla lámpát, porcelánokat.

Anya hátrébb lépett és egy orvos hajolt fölém, csóválta a fejét.

-- Mi történt magával, semmi rendkívülit nem találtam.-- Elkezdtem sirni, a doki nézett, majd sirástól elcsukló hangon szólaltam meg.

-- Meghalt Kent, karambolozott egy török kamionnal, a török elaludt s nekiment Kentnek, négy hónapig volt eszméletlen, pár napja tért észhez, csak a nevemet mondta ki és meghalt.-- Sirógörcs kapott el, a doki azonnal egy fecskendőt készített elő és egy altató-nyugtató injekciót adott. Nem tudom meddig aludtam, de nagyon fájt a fejem amikor felébredtem, azonnal Kent jutott eszembe, de most valahogyan olyan köd szerűen tűnt fel az arca, még kába voltam.

Elutaztam Svájcba, eltemettük Kentet, Elisabeth asszony nem akarta, hogy eljöjjek, maradjak ott, hiszen a fia csak engemet szeretett, de nemet mondtam, beleőrültem volna az emlékekbe amit az othon adott volna nekem, így is Szegeden le kell győznöm a Kenttel összejárált helyek emlékeit. Talán ami érdekesnek tűnt, a hajam őszülni kezdett, huszonhét évesen, a sok gond és baj ami ért nem is csodálkoztam rajta, s ekkor gondolkodtam el először a SORSCSAPÁSON, miért, kinek, minek tettem rosszat, hogy ezt kapom, vagy csak egy kiválasztott lettem akin minden rosszat elver az Isten, én vagyok a rossz életek összegyűjtője.

A munkámba temetkeztem, szinte éjjel-nappal dolgoztam, nagyon lefogytam, negyvenöt kilót mutatott a mérleg, de az étvágyam sem volt a régi.

Rozi anyu is beteg lett, kiderült, hogy tüdő rákja van, nem lehet rajta segíteni, de nem mondta el neki senki, így egy kegyes hazugságot találtunk a dokival, ráfoglunk az öregségre és egy kellemetlen baktériumra.

De azért megérezte Rozi anyu, hogy a vég közelebb van mint ahogy mi mondjuk hiszen annyira gyenge volt, hogy másra nem is tudott gondolni.

Az orvos hat hónapot adott neki, én ez alatt a hat hónap alatt szinte megöregedtem, nem sokat tévedett, egy nappal lépte túl a megígért időt.

Eltemettem Rozi anyut, az Alsóvárosi temetőbe, szép temetés volt a pap érdemeit majd egy óra hosszat ecsetelte, emberségét, és odaadó életét az emberi jósnak.

Alig múltam harminc és egy halom rossz emlék háttérrel vánszorogtam az öregség felé, mit kaphatok még attól az élettől amitől rettegek, félek mint egy leendő menthetetlen beteg a halál szenvedésétől.

De azért az élet nem hllgatott rám, haladt rendületlenül sorsa felé, a jó vagy a rossz oldalát kecsegtetve.

Ami szépet kaptam az a munkám utáni becsület volt, a gyermeki kacaj egy egy operáció után, ahogy a fájdalmat legyőztem, ahogy a kis életet megmentettem a halál vigyora elől.

Szerettem volna férfi kapcsolatot létesíteni, de még nem tartottam magamat oly erősnek, hogy el is fogadjak egy másik férfit, pedig még mindig szép voltam, de bizony ehhez már kellett egy kis festék, az arcomon már látszottak az apró ráncok, a bőr fonnyadása.

Nem becsülöm magamat túl, de tudom mennyit érek és mit, így a szépség eltűnik mint a köd, marad utánna a cseppnyi pöttyös csapadék.

Ovodákat látogattam és különböző pénzüsszegeket adományoztam, így a gyermek kórházak és más intézmények sem maradtak ki, s ami örökségem volt azt három éven belül eltüntettem, de örömmel tettem, hiszen azt a boldogságot amit kaptam érte nem kárpótolta semmi féle kamat sem.

Nagyon emlékszek egy csütörtöki napra, egy kislányt hoztak be a kórházba, megállapítottuk, hogy vakbél gyuladása van, s így pár óra múlva operálni kell, elmondtam neki és ő mosolygott majd így szólt.

-- Ugye doktornéni nem fog fájni, és nem halok meg.-- Elnevettem magamat, megsimogattam a fejét, nem nevetett, majd így válaszoltam tovább nevetve.

-- Nem fog fájni, és nem fogsz meghalni, azt ígérem, tudod miyen sok műtétet csinállok ilyen kislányon és kisfiun.-- A kislány szeme felcsillant, nevetni kezdett és komolyan ezt mondta.

-- Kisfiukon is? én azt hittem csak a kislányoknak van ilyen betegsége, ugye a barna macim is velem lehet.-- Me simogattam fekete haját és már nevettünk mind a ketten.

Két óra múlva elkezdtem az operációt, a vakbele már kiszakadt amit nem vett észre az orvos aki megvizsgálta, elindult egy fertőzési folyamat, így a vérmérgezés és a baktériumok annyira leterhelték a szervezetét, hogy nem lehetett megmenteni, a kezeim közt halt meg, összeroppantam.

Már régen halott volt, de én mint egy eszelős élesztettem, egyik kollégám nem bírta már tovább és szinte lebirkozott, azonnal nyugtatót kaptam és elmentem haza, két napig egyfolytában aludtam.

Amikor felébredtem nyitott szemmel bámultam a menyezetet amit még Rozi anyu meszelt ki amikor még élt, eszembe jutott a kislány utolsó szava.
" Ugye doktornéni nem fog fájni, és nem halok meg." ordítottam egy nagyot.

Nem volt kedvem felkelni, no nem a lustaság végett, nem, egy megmagyarázhatatlan közöny fogott meg, nem tenni semmit sem, hiszen unalmas, egy mondat jutott eszembe Sigmund Freudtól, " Az élet céljának semmi értelme sincsen, hiszen igazolhatatlan premisszákon alapul."

Eszembe jutott, hogy ha valaki el van kenődve az alkohol után nyúl vagy a kábítószer után, ha tud szerezni, nekem nem volt nehéz hiszen bármikor hozzá férhettem de most nem volt itthon, de rengeteg alkohol, majd száz üvegnyi égetett szesz amit állandó jeleggel kaptam a kis betegjeim szüleitől pénz helyett, sohasem fogadtam el s nem is akarok, hiszen az emberek többsége szegény a Szocializmusi eszmék betáptatásától.

Elővettem egy üveg konyakot, egy nagy vizes poharat és telitöltöttem, majd három decinyit, egy hajtasra megittam, öklendeztem tőlle, de pár perc múlva megszűnt, sőt, egy pillanatig zuhantam majd iszonyú könnyedség kapta el a testemet, elzaibbadtam.

A fájdalom elkezdett távolodni, vidám lettem, sohasem ittam, de most meglepett az alkohol fura taslija, tetszett.

Berugtam, de azért ittam, elaludtam, éreztem, hogy hánynom kell, nem keltem fel, kihajoltam az ágyból és már okádtam is, leöblítettem egy korty konyakkal a kellemetlen ízt.

Ujra elaludtam, újra okádtam az ágy mellé a földre és ittam, s ezt a folyamatot majd két hétig csináltam.

Éppen a hányás után emeltem meg az egyik üveget amikor hatalmas reccsenés hangzott, nem ijedtem meg, csak arra néztem, alakokat láttam ahogy futnak az ágy felé, megfogták a kezemet és kivették az üveget, vagyis kicsavarták a kezemből mert nem akartam elengedni.

Hordágyra raktak és már vittek is kifelé, szirénázva a klinikára a Tisza partiba.

Nem tudom mennyi ideig voltam eszméletlen, de amikor felébredtem sirni kezdtem, egy megmondhatatlan izgalom kapott el, a szívem hevesen dobogni kezdett, majd amikor kisírtam magamat rendesen, megnyugodtam.

Egy fehér köpenyes doktornő jött be a szobába, komoly volt, megnézte a pupillámat, ránézett az infúzióra, a rám kapcsolt gépre és leült mellém, nem szólt egy szót sem, csak figyelt, én sem szóltam, de éreztem, hogy csak azt várja, hogy valamit kérdezzek, nem volt kedvem, így a csendet egy idő után ő törte meg.

-- Nem tudom merjem e azt mondani, hogy szerencséje volt, hogy a szomszédja értesítette a rendőrséget mert tudta, hogy othon van és, hogy azt mondjam csendben, mert csak a hányását hallotta mindig, megmentette az életét, még két nap és sohasem ébred fel az alkohol álmából, a szervezete nagyon le van gyengülve, harminc kiló körül van, és iszonyú ideg állapotban, nem biztatok, hogy életben is fog maradni, hiszen az öngyilkosság a célja ahogy észrevettem, maga dönt, de gondolkozzon el, tudom min ment keresztül, ha másként nem megy hagyja abba az orvosi pá-

lyát és kezdjen egy merőben más stílusú és módú életet, de ne így folytassa tovább, nem oldja meg a tragédiákat amit átélt, én is átéltem hasonló tragédiát de nem nyúltam az alkohol vagy más ajzó szer után, tehát, magán áll vagy bukik az élete, senki nem fog segíteni magán csak a saját elhatározása, és, hogy most adok gyógyszereket, infúziót az csak időleges segítség, önnek kell azt a gyógyszert biztosítani a lelkének amire szükség van s ez nem az infúzió és nem gyógyszer, a béklenség amit a léleknek kell adnia.-- ~~Fekelt~~, rám sem nézett, kiment.

Nagyon szégyeltem magamat, igaza van, elmenekültem a SORSCSAPÁS elől, s ez nem szép, hiszen esélyt adtam az újabb kudarcnak, ezt nem tehetem. Összeszorítottam az öklömet, majd a fogaimat, harag lett rajtam ami már jobban fájt mint az összeszorított ökölöm vagy a fogaim.

Ott a kórházi ágyon fogadalmat tettem, hogy nem hagyom magamat, küzdök a SORSCSAPÁS ellen amíg tehetem, amíg erőm van, és megmutatom az életnek, hogy igenis az értelmet nem azért kaptam, hogy csak megkülönböztessenek az álattól.

Majd egy hónapig voltam bent, husz kilót szedtem fel, így az ötven kilométer már a jövő is bizalmasabb lett, főleg amikor haza értem, ragyogó tisztaság uralt mindent, friss virágok minden felé, s aki ezt tette sohasem jelentkezett, titokban maradt mint az én jó cselekedetem is a gyermekek felé, könnyeztem.

Nagyon vágytam a szeretetre, senkitől sem kaptam meg, nem volt senkim se, öcsémet szerettem volna létni, de hol keressem, talán Budapesten a nyilvántartó hivatalban, így ide irtam egy levelet.

A kórházi orvosnő mondatain elgondolkoztam, visszaadtam Rozi anyu és Imre apu lakását a Tanácsnak és cserébe megkaptam anyám volt lakását a Mátyás tér 2 alatt a pince lakást, nagyon örültem neki, és ami meglepett nagyon, egy bizonyos foku nyugaltság terült el bennem, pedig itt nem volt bent a víz, az az udvaron volt vagy húsz méterre, míg a pottyantós WC vagy negyven méterre, de nem érdekelt, az a tudat, hogy anyám itt élt és halt megnyugvásra készített.

A munkahelyemet is felmondtam, nem akartam tovább gyógyítani, s így a Bakay utcában lévő Kenderfonó Ipari Vállalathoz mentem el dolgozni egy cérnázó gépre, itt a kegyetlen nagy zaj valahogyan elnyomta a kezeim közt meghalt kislány szavait, de azért ez a munka is csak felületesen oldotta meg a nyugalmam.

Nem hagytam abba az ivászatot, néha a pohár fenekére néztem de azért nem lettem az alkohol rabja, vagy csak én mondom ezt, hiszen minden alkoholistát azt mondja magáról, hogy nem alkoholisták és nem is iszik olyan sokat, hát így alakult idáig az életnek nevezett időmet.

A félelem valahogyan már elkerült, a halálra már nem gondoltam, tudtam egyszer eljőni, de akkor én már nem leszek, s nem tudom a nyelvemet kinyújtani rá.

Az élet annyi akadályt gőrdít egy ember boldogsága elé ami már a szenvedést teszi nevetségessé, s így a három emberi boldogtalanság ténye: a külvilág veszedelméből adódik, a testi szenvedésből, majd a harmadik az emberi kapcsolatok zavarából, gondolkozunk csak el, ugye valamelyik ránk illik.

Megkaptam a levelet az Országos Nyilvántartási Hivataltól öcsémrel kapcsolatban, megölték a barátjával két embert s ezért halálra ítélték, és már végre is hajtották rajtuk, az, hogy mikor és hol azt nem mondták el. Nem sirtam, tudtam, hogy így végződik az élete, nagyon kegyetlen volt kiskorában is, egyet nagyon sajnállok, nem láttam mint férfi, hogyan is nézhetett ki, tizenegy évesen láttam utoljára, semmi elképzelésem sincs arca formája után.

Egyedül maradtam, igaz egy kicsit biztam benne, hogy még az öcsém valahol van, de most az a tudat, hogy egyedül maradtam nagyon letört, csak egy segített, az ital.

A lakásom ugyan úgy nézett ki mint ahogy anyám hagyta, a rossz szalmazsákos ágy, a rossz kétajtós szekrény a szobában, a konyhában a leverte zománcú labor a hokedlival, a háromlábú nagyon rossz állapotú sparhelt, és a színehagyott kredenc s benne a sok lecsempült csedres.

A tanácsnál nem foglalkoztak velem, de nem is kellett, dolgoztam a cénázóban s így azt a kis élelmet és alkoholt kitudtam fizetni a lakás bére és a villanyszámla mellett, nem aggodtam.

Egyik este amikor lefeküdtem és betakaróztam rongyaimba egy elhatározás tervei kezdtek kialakulni, el kellene menni külföldre, kicsit észhez térni, de hova, elmosolyogtam magamat, holnap ha bemegyek dolgozni és meghallom az első idegen várost akárhol oda megyek el, legalább két hétre.

Igy is lett, másnap figyeltem, és számoltam a városokat, a magyart, de idegen város nevet nem hallottam, magyart hetvenkilencet, de ez nem vizsgasztalt.

Elfogyott a csinált borom s így lementem a sarki kocsmába ami a téren volt s ott legnagyobb meglepetésemre, amint beléptem azonnal Hamburgot közölte a rádió, árvíz pusztított s ha jól emlékszek Harburgot árasztotta el és borzalmas károk keletkeztek, és ezt mind a tavaszi hó olvadása idézte elő, elmosolyogtam magamat és Ibolya rögtön megkérdezte mi ebben a nevetséges, elmondtam, és jó utat kívánt, vigyorgott, hiszen egy alkohlista vendég annyi lehetetlen dolgot mesél, hogy ha ezt mind elhinné belegabajodna saját agyának az összeroppanásában.

Másnap már az Ibusznál voltam, foglaltattam egy olcsó szobát és az úti költséget rendeztem le, s így júniusban indulhatok,

Mérsékeltem az italt, napi egy liter lőrért ittam csak meg, de ezt is besztottam, egész napra, vásároltam tisztálkodási dolgokat, ruhát, fehérneműt, bőröndöt és ami az útra kell.

Muszáj volt innom, ha józan voltam azonnal siránkozni kezdtem a földi élet ürességén, és a haszontalansága fölött, mint azt Salamon prédikátor könyve is megjegyzi, Vanitatum vanita, tudom, le kellene szoknom az ön sajnálatról de hogyan, annyi rossz ért, tragédia, hogy nem tudom magamat túltenni rajta, még.

Egy verses kötetet forgattam véletlenül, nem is tudom mikor volt utoljára könyv a kezem közt, és főleg, mikor olvastam, és most kinyitottam csak úgy találomra s meglepődtem, a következő versszakokon.

A sors.

Semmit nem tettem, s mégis bánt,
Utolér, szorongat, a mélybe-mélységbe ránt,
Nem enged, életem virágoskertjébe szánt,
Csak nézem tragédiámat amit csinált.

Reszketek, családom s életem romokban hever,
Lásd sors, nyüzsgésed mit kevert,
Mit tegyek, hogy engeszteljen-e teher,
Engedj el, lelkem tisztasága jószágot seper.

Miért szabadítottad rám sórs-e kint,
Bűnt adtál, Istened kegyetlenséget hint,
Szánj meg, érezzem szabadságomat amire ő int,
Hogy a boldogságban táncoljak amikor ő csettint.

Sokszor elolvastam s bizony rá ismertem a saját életemre, a szenvedések sorozatára, és ami érdekes, minden egyes elolvasásnál újabb emlékek jöttek elő a mélyből.

Az idő elékezett az utazáshoz, Budapestre utaztam vonattal s onna tovább a Meridián expressszel Berlinig, a keleti részbe, itt várni kellett amíg be nem jön a nyugatnémet, majd sipszóra ugrás mint az állatok fel a vonatra, de előtte a keletnémetek a vonat alatt és a vonat folyosójain kutyákat ersztettek el, embereket kereszttek akik esetleg megakarnak szólni a DDR-ből vagyis az NDK-ből.

S elindultunk, falak közt és rácsok közt haladt a vonat, katonák voltak a vonat folyosójain, peronjain de rengeteg, s a vonat a keletnémet Berlin határán megállt, leszálltak a katonák, majd a vonat tovább ment nyugat Berlinbe.

Itt vártunk egy jó óra hosszáat, és elindultunk, ahogy elhagytuk nyugat Berlin határát a vonat újra megállt, és felszállt rengeteg katona, ők a vonatot végigkísérték a nyugat német határig, a peronon állva Büchenig. A vonat sehol sem állt meg, féltek a keletnémetek, s így végigrohant a

szerelvény iszonyú sebességgel a keletnémet területen, nem hittem volna el ha nem élem meg.

Végre megérkeztem Hamburg hatalmas pályaudvarára, ami meglepett az a hatalmas elektronikus ujság, hirdető tábla, no meg egy Roulett ami elektronikusan váltotta a számokat, egy pillanatra megálltam és kiakartam találni egy számot de nem sikerült, így legyintettem s mentem tovább.

Kerestem egy taxit és a címet a kezébe nyomtam, s megindult velem, ahogy az ismereteim tudják a kikötő felé haladt a taxi, s nem is tévedtem, egy hatalmas hajó volt előttünk a Queen Elisabeth óriás lebegett előttünk, csodálatos volt, szerintem az egyik Tarjáni hatalmas háztömb eléérne a hajó óriás gyomrában.

Rátértünk egy macskaköves útra, nem sokat mentünk, a kocsit fékezett és egy szép kétszintes szálloda előtt állt meg, a Kikötő hotelban, az ajtó előtt egyenruhába bujtatott ajtónálló fogadott, megfogta az egyszem bőröndömet és megindult a lifthez, az első emeletre mentünk, a 6-os szobát kaptam, nagyon szép volt, vetekszik a Svájci hotelokkal.

Lepakoltam magamat az ágyra, egy ajtó nyílt, az volt a fürdőszoba és a WC együtt, szépen be volt rendezve, és nagy tisztaság mindenütt.

Eszembe jutott Kent, több évtizednyi emlék bukott ki, vele voltam utoljára ilyen helyen, de régen is volt.

Letusoltam, megint a tükör elé álltam pucéran mint egykor huszonöt éve körülbelül, de most a szép test helyett egy aszalódó bőrű, öregedő hússzerű érett asszonyt mutatott, a szépség már elkopott, a szenvedés megoldotta az öregedést.

Fürdés után lepihentem, elaludtam, reggel ébredtem fel, és vasárnap volt, lementem reggelizni, Svéd asztal volt készítve aminek nagyon örültem.

Itt az egyik alkalmazott elmondta, hogy menjek ki a kikötői piacra mert ez világhírű, de nem mondja el miért, majd meglátom, így tettem. A kikötői piac pár száz méterre volt, több ezer ember, nagyon sok külföldi akik fényképeztek és filmet készítettek, és én csak mentem bele az ember tengerbe.

Az ember áradatban megálltam, egy Holland kamionból virágot árultak, az árús orditva ecsetelte árúját, olcsóságát, szépségét, éstiz cserép mindenfajta virágért elkért harminc márkát, senki sem nyújtotta a kezét, egy másik hasonló csomagot készített s azt árulta tíz márkáért, azonnal több százan nyújtották a kezüket s benne a pénz, a közelebbit elvette, majd új csomag, de amit még nek adott el arra rámutatott és közölte kettő márka, több százan nyújtották a pénzt, erre az öklét mutatta amitől hangos nevetés lett, de azért tizenöt márkáért eladta.

Mentem tovább, egy halas kamionnál álltam meg, Dániából, itt is csomagot csinált az eladó s szinte alku jeleggel adta el az árúját, és ami nem kelt el azonnal azt a tömeg közé dobta ami nagy tolongás okozott mert mindenki szedte a sok halat, ez így volt a gyümölcsel is, hol banán elől, hol narancs elől huztam el a fejemet, nagyon tetszett.

A Keleti pályaudvarra gondoltam, egy gyümölcs stand előtt álltam meg, gyümölcsöt vettem, csak alma volt, krumplics, zöldség félék, egy pár izetlen üdítő és erről szólt a Szocialista gyümölcs stand.

Elnevettem magamat, évek óta nem tettem, de annyira komikus volt a két ország gyümölcs elárúsító helye, hogy nevetni kellett.

Lassan magam mögött hagytam a kikötőt, felszálltam az U3-as vasutra és bementem St. Pauliba, a központba, inne étsettálam a Reeperbahnra, s itt bementem egy török üzletbe s vettem egy rádiós magnót, tovább mentem és itt néztem csak nagyot, ez egy szex utca, a televíziók kint vannak az utcán és kényes jeleneteket mutatnak, csodálkozva mentem tovább. Bementem a St. Pauli csodálatos templomba, majd egy színházat néztem meg, de még egy Múzeum is belefért a napba.

Visszaballagtam a Haupt Bahnhofra és itt ettem egy gyöer étteremben rántott szeletet francia salátával.

Felültem újra az U-bahnra és visszamentem Altonába, szinte a szálló előtt állt meg az U-ban, kicsit túlzás de nekem így tűnt a nem nagy távolság, összehasonlítva a magyar távval.

Az idő nagyon hamar telt, így lekeveredtem Billstiegebe, Barmbekbe, és egy csomó olyan helyekre ahol csodálatos épületek és a múlt s jövővel együtt volt látható kulturált együtt léttel.

Megint utaztam, vissza Szegedre az én nyomorúságos kis életembe, de azért nem bántam meg, utoljára azért jól éreztem magamat, mert több le-

hetőségem nem akarom, hogy legyen.

Elindultam hazafelé, a Hamburgi főpályaudvarra vitt a taxi, itt felültem az Expressz vonatra és irány Berlin, itt azért egy napot eltöltöttem, megnéztem a Brandenburgi kaput, nem is tudtam, hogy a sarkon van a Magyar Nagykövetség épülete, véletlenül láttam meg az Unter den Linden strassen, majd felmentem a TV toronyba egédegni, ez valódi élmény volt, az ablak mellett ültem le, csodálatos volt a látvány.

Ujra a Berlini pályaudvaron voltam, megvártam a Meridián expreszt és már zakatoltunk is Budapest felé, éjjel értem a fővárosba, egy postakocsin kaptam helyet, de nem bántam, őszintén szólva nagyon elfáradtam. Sokáig a hatása alatt voltam ennek az útnak, s így az életem is elfogadhatóvá vált egy ideig, este beburkolóztam rongyaimba az ágyban s az úton szerzett élményeket csócsáltam, nagyon sokszor végig éltem újra a Németországi kikapcsolódást, de lassan unalmassá vált, s így inkább a lőrét helyeztem előtérbe, mert ez legalább tompított egy ideig, majd elaludtam s kit érdekelt a világ sorsa tovább.

A munkahelyemen nagyon szerettek, igaz nem tudták, hogy alkoholistá vagyok az üzem falain kívül, de a munkámat díjazták, kaptam egy hét üdülést egy Siófoki szállodába, nem volt nagy kedvem elmenni, de a Szakszervezeti titkár és a Párt vezér a cégnél bizony köteleztek, mert mint ahogy mondták, a Szocialista eszme szerint élek és dolgozok a magyar nép érdekeit szolgálom, és még egy tíz perces kommunista dumával csak csak megértettem, el kell mennem, mert különben kirugnak lázításért. Peidg ha tudnák, a kommunista elveket rám ragasztó konok elvtársi szigor nem gyógyít meg engemet, s ha tudnák, hogy leszarom az elvüket, csak legyen mindig borom, s a kommunista eszme, a szocialista ideált messziről köpöm le szerintem hazaárulásért felakasztanának az öcsém mellé, mert a gyilkosság nem olyan nagy bűn mint megtagadni az elvtársi esküt, kibujni a handabanda kommunista eszme utasításai alól.

Az idő rendületlenül rohant tovább velem, szinte az évek veszekedve kerültek egymást az évek végén, a hajam teljesen megőszült, férfi kapcsolatot nem akartam kialakítani, úgy látszik, Kent emléke sohasem akar elhalványulni, nagyon szerettem, és ez a szeretet örökké tartani fog, és ami nagyon meglepett, ha néha a városban jártam olyan helyeken álltam meg amin hirtelen elgondolkoztam, mi a csodának jöttem erre, s csak később jutott el a tudatomig, hogy valamikor Kenttel csavarogtunk erre. Ekkor mindig elmosolygtam magamat s ennyit mondtam.

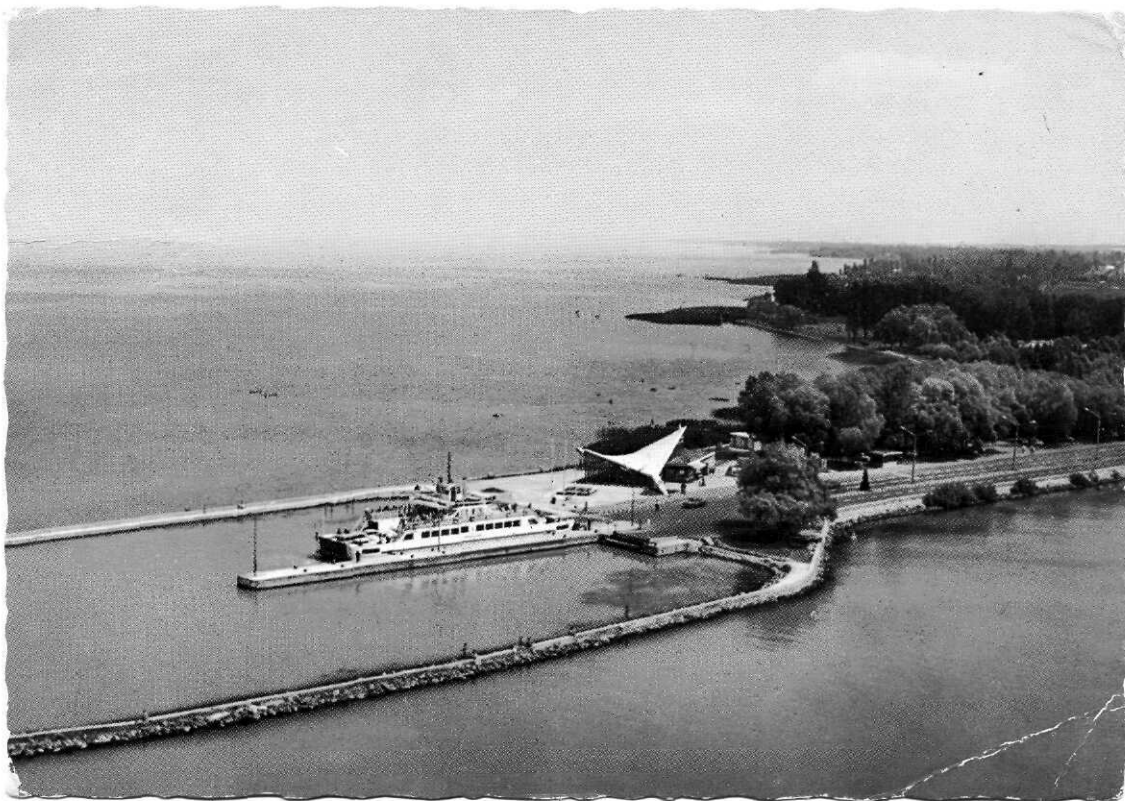
-- Szia Kent, nagyon szeretlek.-- Mentem tovább célom felé.

Ujra tavasz lett, a Siófoki utam is elérkezett, összecsomagoltam és irány a Marx tér, a busz pályaudvar, kényelmesen elhelyezkedtem és elindultam egy kikapcsolódásra, egy kicsit nektárra amit még lophatok életem szürkeségére.

Délkörül értem a busz pályaudvarra, mindenütt virágok, látszik, hogy a

turizmus az alapvető életforma az itteni lakosok számára.

Mielőtt elindultam volna felnyitottam a Kent porait tartalmazó porcelán csészét és felét kivettem belőle, s azt elhoztam, úgy voltam vele, hogy most itt van velem, és ezt a porát a Balaton vizébe szórom, s a másik felét temessék mellem ha meghalok.

Nem kerestem fel azonnal a Deák Ferenc utcában lévő szállót, a csomagjaimat megőrzésre leadtam a pályaudvaron és kimentem a hosszú molóhoz, itt elővettem a Kent porait tartalmazó csiszolt csészét, és lassan kinyitottam, senki sem volt a molón, sirva fakadtam, így bucsuztam aortól ami az életemet jelentette még mindig.

-- Isten hozott és Isten veled egyetlen szerelmem, látod, én maradtam neked egy életre, s te nekem, porod szálljon az örökkévalóság szárnyán, s ha az én porom is elviszi a szél ugye találkozunk, még mindig hiányzó, de remélem nem sokáig, tudom nem szabadna sirnom, de látod ezt teszem, miért hagytál egyedül, és én miért hagytalak elmenni egyedül a halálba, sohasem bocsájtom meg magamnak, hogy egyedül haltál meg.-- A csiszolt csészét lassan megfordítottam s kiszortam a hamvait szerelmemnek, annyira elgyengültem, hogy le kellett ülnöm, sirógörcsöt kaptam, legszivesebben beleugrottam volna a Balatonba s öngyilkos leszek, de valami visszatartott, talán a szenvedések további özöne, ki tudja. Rámsötétedett, az emberek közben jöttek és mentek, furcsán végig néztek rajtam, de már tova is tűntek.

Feltápáskodtam a betőnről és elindultam a buszpályaudvar felé, kivettem a csomagomat a megőrzőből és elindultam egy Taxi állomás felé, bementem a cimet s negyedóra múlva már a recepció előtt álltam.

Az első emeletre vitt fel a boy fiu, bóravalót adtam mint minden vendég, majd beléptem a szobába, látszott rajta, hogy sokat használják, elég kopottas volt, a fürdőszobában a vakolat is potyogott, a vízcsap is elég

rozsdás volt, no de a lényeg, ingyen szabadság s ne nézzük milyen az adottság.

Hiába mondtam Szegeden a főnökeimnek, hogy semmi kedvem sincs eljönni nem akarták elhinni, pedig így van, talán a Kentre való emlékezés volt az egyetlen ami örömet hozott itt Siófokon.

Három napig ki sem mentem, igaz nagyon szeles volt az idő, de a negyedik napon azért lementem a pár száz méterre levő tóhoz, kevesen voltak, senki sem fürdött, kicsit hideg volt s hatalmas hullámok ostromolták a parton lévő nagy kökockákat.

Felmentem egy horgász mólóra, bámúltam bele a messziségbe, gondolataim nem is tudom hol járt, összerázkodtam, fáztam egy kicsit, visszajöttem a partra s egy nádtetejű kis vendéglő szerű volt előttem, bementem, rendelttem egy halászlét, és kétdeci borral.

Elfogyasztottam mindent és elindultam a szállodába, útközben egy bolt-baj vettem egy üveg bort estére, s így tértem be a szobámba, nem mentem le a nappaliba televíziót nézni, megiszogattam a balatoni boromat s lefeküdtem aludni.

Igy telt el a szabadságnak nevezett üdülés, hálát adtam ott fenn a mindenhatónak amikor elindult velem a busz Szeged felé, úgy látszik az öreg-ség valóban elkapott mert sehol nem éreztem már jól magamat csak a koszos kis lakásomban, s lehet a legkényelmesebb ágynemű ha nekem nem kényelmes, hiszen a kopott paplan s rajta a sok rongyos kabát jobban álomba ringat mint a mesés mintás selyem ágyneműcsoda.

Nem kell nekem libériába öltözött ajtónálló, vagy csinos felszolgáló, osztályon felüli étterem vagy bár, jó nekem a sarki kocsmá Ibolyája aki káromkodik ha valaki paraszt módra viselkedik, iszik velem ha meghívom, és a lényeg, nem csinos, nem szép, egy kövér, pattanásos arcú, de a szíve és a segítő készsége többet ér mint a puccosan kiöltözött vendégeket hülyítő, bokoló emberek.

Egyik nap levelet kaptam Svájcból, Kent öccse írt, meghalt Elisabeth asszony, s mint ahogy írta, sok szép verset és operett dalt ismert és szeretett Anatole Hongroistól, s a halalos ágyán ezt a részletet találtuk s alatta ráírva, küldjük el Editkenek.

Haldoklok.

Fekszek, haldoklik testem minden zuga,
Kezeimet, fiam s lányom fogja,
Erzem, testemet az anyaföld már kívánja,
Betegségemet legyőzni Isten sem tudja.

Remeg előttem a fény, remeg a világ,
Hisz nincs itt utolsó kívánság,
Vár párom s véle újra a boldogság,

Egy számít, hinni, eljött az örökkévalóság.

Megjött, gyermekeim kezét erősebben markolom,
Beszélni már nem enged halálom,
Gyermekeimnek sóhajtom, párom integet a tuloldalon,
Isten veletek, újra, megtaláltam a boldog...sá...gom!

A levél alján egy megjegyzés, nem én vagyok a fiu, hanem Kent, s te,
Ledöbbsentem, újra elolvastam a levelet, s így értettem meg, Kent volt
a halálos ágyán nem a testvére Paul, elsírtam magamat.

Eljött egy olyan nap az életemben ami szétválasztotta az élethez való
tervet örökre, hiszen nincs már hosszú táv a hosszú élethez, bejelen-
tették, nyugdíjba mehetek, és kipihenhetem magamat addig amíg a halál
el nem kapja a frakkomat.

Megöregedtem céltalanul, vagyonom ami volt a sok szenvedő gyermek éle-
tének a meghosszabítására adtam, s most először féltem, de csak egy pil-
lanatra, eszembe jutott a jövő, de milyen jövő, már feléltem, akkor mi
maradt, a lélegzés, ezt hívjuk életnek, de más értelme nincs.

Fáztam, nagyon hosszúnak ígérkezik ez a tél, elindultam hazafelé a Rigó
utcai Kenderfonó Vállalatától ahol elküldtek a nyugdíjasságra hivatkoz-
va egy halom idétlen ajándékkal.

A sirás kerületett, végre hazaértem arra gondoltam, iszok egy jó nagy
pohár csinált lőrért s utánna lefekszek és egy kicsit sirok is az öreg-
séget hibáztatva s jól kialszom magamat.

Kiürült a vizes kannából a víz s ki kellett menni a kuthoz, igaz nem nagy
kedvem volt de muszájból meg kell tenni, és elindultam, a kuthoz érve a
környákán meg volt fagyva a víz s amikor ráléptem a jégre megcsuszott a
lábam s elestem, iszonyú fájdalmam lett a csípőmnél, jajgattam, kiszaladt
az egyik szomszéd kisgyerek és orditozni kezdett.

-- Apa gyere gyorsan mert a részeges néni elesett.-- És megjelent az apu-
ci, hozzám szaladt, fel akart emelni de orditottam annyira fájt mostmár
az egész testem, kiáltott a feleségének, hívjon mentőt, azonnal szaladt
a sarokra a telefonfülkéhez és kihívta az ügyeletet.

Majd fél órát feküdtem a jégen s végre a mentők bepakoltak a meleg kocsi-
ba, az orvos már megállapította, hogy combnyak törésem van, és a fejét
csóválta, tudtam, ha valóban ilyen törésem van nem sok jót várhatok az
állandó fekvéstől, csak idő kérdése a tüdő gyulladás és már a temető a vég-
célom, s ekkor elkezdtem nevetni, és csak nevettem, az orvosok hűledeztek.

Megjelent előttem a cigány aki megerőszakolt, az édes anyám, Imre apu és Rozi anyu, Theodor, Kent, a kislány aki a kezeim közt halt meg, a sok gyermek akiket megmentettem az örökségemmel, a volt munkahelyemen egy pár kolléganőm, s újra elkezdtem nevetni, és az orvosok nem értettek semmit sem, és én igen.

A sors csapás már nem tud ártani, hiszen már én várom a sorscsapást mikor akar lesujtani, de már nem tud, már sokat sujtott, s csak nevettem, és vidáman így szóltam.

-- Sorscsapás elkéstél, már a halál az aki tégedet elüz, ellene s végette semmit nem tehetsz.-- És nevettem bele a fájdalomamba.

Vége.